

BİR ALZHEİMER GÜNCESİ

hayykitap
EDEBİYAT

2. BASKI

Hayykitap - 429
Edebiyat - 46

Ya Evde Yoksam
Sevda Sarıkaya

Hayykitap Edebiyat Yayın Yönetmeni: Caner Yaman
Kapak Tasarımı: Latif Çetinkaya
Sayfa Tasarımı: Turgut Kasay

ISBN: 978-975-2477-37-7

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2017
2. Baskı: İstanbul, Kasım 2017

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 11965
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap
Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

Sevda Sarıkaya

Ya Evde Yoksam

Bir Alzheimer Güncesi...

Sevda Sarıkaya

1977 yılında İstanbul'da doğan Sevda Sarıkaya ilk, orta ve lise eğitimini birinciliklerle tamamlayıp, İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nden 2000 yılında mezun oldu. Ankara Üniversitesi Nöroloji Anabilim Dalı'nda ihtisasını tamamladı. İhtisasının son iki yılında Davranış Nörolojisi ve Demansa ilgi duymaya başlayan Dr. Sarıkaya bir süre Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde Demans Polikliniği'ni yürüttü. 2009-2010 yılları arasında University of Minnesota ile afiliye olan Hennepin County Medical Center Huntington Kliniği ve Struthers Parkinson's Center'da Observership/Researcher olarak görev yapan Sarıkaya, Hareket Bozuklukları konusunda alanında dünyaca tanınan Prof. Dr. Martha Nance ile birlikte çalıştı. Ankara'da özel bir hastanenin Demans ve Hareket Bozuklukları polikliniğini kurup yönetti. Pek çok Devlet Huzurevi'nde gönüllü danışmanlık yaptı ve yapmakta. Alzheimer hastalığı konusunda birçok üniversite, kurum ve kuruluşta konferanslar vermekte. Bu yıl üçüncüsü düzenlenecek olan "Ulusal Alzheimer Farkındalık ve Hasta Yakınlarına Destek Sempozyumu"nun düzenleyicisi ve moderatörüdür. Bu sempozyum Türkiye'de ulusal nitelik taşıyan ilk Alzheimer hasta yakınları sempozyumudur. Dr. Sarıkaya'nın Alzheimer hastası annesine destek olan bir kızın hikâyesini anlattığı *Anılar Silinirken* adlı kitabı 2015 yılında yayımlanmıştır. "Anılar Silinirken Sosyal Medya Platformu" adlı Facebook sayfasında, hekime ulaşmakta zorluk yaşayan hasta yakınları için Alzheimer ipuçları ve Demans ipuçları başlığı altında yardımcı olabilecek bilgiler paylaşmaktadır. 2014 yılından itibaren özel muayenehanesinde hizmet vermenin yanısıra gönüllü konferans ve bilgilendirme etkinliklerine de devam etmektedir. Evli ve bir çocuk annesidir.

Hayykitap'tan yayımlanan kitapları:
Ya Evde Yoksam, Ekim 2017
Beynini Genç Tut Unutkanlıktan Kurtul!, Nisan 2017

Değerli okurlar,

Kendimi bildim bileli bir şeyler karalarım. Henüz okuma-yazma öğrendiğim dönemde şiirler yazarak başladığım bu yolculuk, etkilendiğim olaylarla ilgili bazen kurgu, bazen gerçek kısa hikâyeler yazarak devam etti. Hekimlik kariyerime başladıktan sonra bana oldukça gizemli gelen beyni anlayabilmek için Nöroloji branşını seçtim. Üzerine daha da gizemli olan Davranış Nörolojisi ve Demans alanları ile ilgilenmeye başlayınca yeni hikâyeler kaçınılmaz oldu. Yaklaşık 15 yılda binlerce demans hastası değerlendirdim. Birçok huzurevinin gönüllü hekimliğini yaptım ve bu konuda projeler yürüttüm. Bu arada birçok hikâye birikti. Yıllarca hasta yakınlarımdan gelen kitap talebini erteledim. Sonunda yazmaya karar verdim. Biriktirdiğim gerçek hasta hikâyelerini bir kişinin hayatı içerisinde kurguladığımda elinizdeki roman çıktı ortaya. Aslında ben bunu "öğretici roman" olarak sınıflandırıyorum çünkü akış içerisinde hastalığa dair bilgiler de mevcut. Tıbbi detaylardan özellikle kaçındım. Günümüzdeki mevcut teknoloji ve internet sayesinde tıbbi detaylara ulaşmak çok da zor değil. Burada sadece duygular var, biraz da yaşlı ve demanslı hastalara yaklaşım şekilleri ile ilgili üzeri

örtülü küçük tüyo... Burada amacım, bu durumu yaşayan hasta ve yakınlarının yalnız olmadıklarını bilmeleri, ayrıca Alzheimer hastalığına dikkat çekebilmek ve farkındalık oluşturulmasına yardımcı olmak, anıları silinen hastaların aslında duygularının çok daha kuvvetli kaldığını anlatabilmektir.

Sevgi ile kalınız!

Giderken bir parçamı da yanında götüren Babam;
beni görüyorsun, izliyorsun biliyorum.
Bu kitap sana ithafen yazıldı...

Bir sabaha daha uyandım. Bizim dünyamızın sabahına. Biz kim miyiz? Nebiş ve ben. Nebiş benim annem olur. Aslında bu ara roller karıştı biraz. O benim nazlı, zaman zaman da yaramaz kızım, bazen de kardeşim. Ben bizim sabahımıza uyandım da o hangi sabaha uyanacak bugün bakalım. Gece boyu komşunun bizden çaldığını düşündüğü tespihini aramaktan yorgun düştü biraz. Sonra göz kapaklarına yenildi ve uyudu. Kolay kolay böyle bir yenilgi yaşadığını söyleyemem ama arada şansımız yaver gidiyor. Birazdan kahvaltı savaşına gireceğiz yine. İyi uyumadığı zamanlar mutlak bir sıkıntı çıkıyor kahvaltıda. Yoksa öyle değil her sabah ha, sakın yanlış anlamayın, pamuktur benim Nebiş'im.

"Sevgiiiii, kalk hadi, bak daha en güzel entarimi yıkayacağız. Kıskanma benden önce seni istemeye gelmediler diye. Ne yapalım kabul et, senden güzelim. Süsle beni Seeevgiiii..."

"Günaydın annecim benim!"

"Ne annesi kız zilli! Şimdi de annen mi oldum? Tamam tamam ablam olduğunu söylemem kimseye, bilmesinler yaşlı olduğunu."

"Olur canım kardeşim. Bugün ne yiyelim kahvaltıda, ne istersin?"

"Zıkkımın peki olur mu Sevgi, zıkkımın peki!"

"Niye kızdın yine Nebiş?"

"Nebişler götürsün seni!"

"Götürdü zaten annecim, götürdü de ne zaman geri getirecek bilmem..."

"Kim götürdü kız seni! Bana bak Orhan'a mı göz koydun yoksa? Gözünü oyarım!"

"Annecim bir insan nasıl babasına göz koyar? Neyse, kime diyorum ki ben..."

"Ha Orhan'ın babası mı, evet o olur sana."

"Bak kahvaltı sofrası hazır Nebiş'im, her zamanki gibi reçel süreyim mi ekmeğine?"

"Beni oyalıyorsun, hazırlanmam lazım, ne hain kardeşsin sen!"

"Tamam Nebiş beraber hazırlanacağız, önce bir şeyler yiyelim."

"Niye beraber hazırlanıyoruz, sana mı geliyorlar görücüye?"

"N'olur bir parça ye annecim, lütfen... Hayır anne hayır tükürme onu, anneeeee..."

"Yemiycem dedim sana, çekil git başımdan!"

İyi uyumadığı sabahlar biz hep böyleyiz. Nebiş reçeli çok sevdiği için kahvaltıda mutlaka bulunur. Renkli duvarlarımızın sebebi budur, deseni ise tamamen annemin sanat eseridir. İyi tarafından bakalım, monoton hayatımıza renk katan bir durum var. Cıvıl cıvıl renkler ile canlanan mutfak duvarları... Seneye incir reçeli de yapmalıyım mutlaka, yeşil eksik. Bugün böyle biraz aksi geçecek. Nebiş'in öğleden sonra şekerlemesinde biraz nefes alacağım.

* * *

Bazen geçmişi düşünürüm. Annem o zamanlarda da hep aksiydi. İlk başlarda o sebepten anlayamadık zaten bu Al-

zheimer meretinin başladığını. Tabii annem çok sıkıntılar çekmiş gençliğinde. Rahmetli babacım çok üzmüş onu. Bir de evlat acısı eklenmiş üstüne. Benden iki sene önce doğan bir abim varmış. Altı yaşındayken anneciğimin ellerinde can vermiş. O zamanlar anlayamamışlar ne olduğunu. Bir gün önce yüksek ateş ve ertesi günü kaybetmişler. Annem sonra hiç kendine gelememiş. Babam kendini alkole vurmuş, annem ise kendine başka bir dünya yaratmış. Beni ve diğer kız kardeşlerimi adam akıllı sevdiğini hiç bilmem. Bizi ihmal etti demek istemiyorum, hiçbir şeyimizi eksik etmedi, Allah razı olsun. Görev addederdi bizlerin bakımını, çiçek gibi çocuklardık. Ama öyle işte, çok çile çekti çook. Doktor da dedi zaten, geçmişte yaşanan büyük travmalar Alzheimer olasılığını artırıyormuş diye. Ruhsal travmalarda beyin hücre ölümü oluyormuş. Depresyonda da öyle. Sık depresyon geçirenlerde de bu hastalığın riski fazlaymış. Bir de bende genetik risk var tabii, Allah sonumuzu hayır etsin.

"Anne bi baksana bu olmuş mu?"

Kardeşten anneye geçiş yaptığıma göre kesin bir şey isteyecek.

"Söyle Nebiş'im benim, ne olmuş mu?"

"Mavi ile yeşil uymuş mu diyorum..."

"Anne burada ne mavi var ne de yeşil."

"Kör oldun herhalde, sana soranda kabahat."

"Annecim sadece bezinle duruyorsun, başka da bir şey giymemişsin."

"Sus be! Ne o öyle anne anne, kör olasıca!"

"Tamam Nebiş, gel hadi önce tuvalete gidelim bezimizi değişelim mi?"

"Annee, yine mi altıma yapmışım, n'olur kızmaa!"

Ahhh içim acıdı yine. Bir defa bile şikâyetçi olmadım, neden böyle söylüyor anlamıyorum. Doktorumuz geçmişteki

annesinin yerine seni koyuyor demişti. Acaba anneannem mi kızarmış, onu mu hatırlıyor? Bilmiyorum ama böyle konuşması çok canımı yakıyor.

"Olur mu hiç Nebiş'im, önce temiz olalım, sonra güzelce giyinip süslenelim tamam mı?"

"Tamam annecim."

* * *

Öğleden sonra annem şekerlemesini yaparken ben düşüncelere dalarım. Kimimiz kimsemiz de kalmadı bu hastalıktan beri. Eskiden az çok görüştüğüm birileri vardı. Uzun süredir kimseyle görüşmüyorum. Görüşsem de ya Nebiş onları evden kovuyor, ya da onlar benim muhabbetimden sıkılıyorlar artık. Halbuki ne çok dert dinlemişliğim vardır benim. Eskiden hepsi en az haftada birkaç defa beni arar ve günlük dertlerinden, kocalarından, işlerinden, arkadaşlarından yakınırlardı. O günler de güzelmiş meğer. Şimdi bırakın benim dertlerimi dinlemeyi, kendi dertlerini bile anlatmaya tenezzül etmiyorlar. Benim için ne düşünüyorlar bilmiyorum. "Bunun derdi başından aşmış zaten bir de bizi mi dinleyecek", "Kelin dermanı olsa başına sürerdi, bir anası ile bile baş edemiyor", "Şimdi bir dert söyle, bin ah işit, en iyisi ne Arap'ın yüzü ne Şam'ın şekeri"... Ben de ne güzel senaryo yazıyorum. Belki de Nebiş'in dünyasından dolayı hayal dünyam da gelişti. Her gün oynuyorum zaten, artık yazmaya da başladım.

Annemin tek kızı ben değilim aslında. Bir ablam var, iki de erkek kardeşim. Ablam kocadan mustarip. İki tane delikanlı çocukları var, ama onlar hâlâ aralarındaki sorunları çözemediler. Abla dediğime bakmayın, ergen kız gibi davranışları var. Hâlâ ilk günkü ilgiyi ister eniştemden. Eniştemde

ise orta yaş bunalımı, al birini vur ötekine. Hayat onların, istedikleri gibi yaşasınlar bana ne, ama insan annesine karşı birazcık olsun sorumluluk hissetmez mi? Neymiş efendim, annem arada bir onda kalırsa, kocası bunalır, gözü dışarı kayarmış. Zannımca o göz çok da içeride değil zaten. Halbuki iki oğlunu da annecim elleri ile büyüttü. Benim oğlum ise ellerin elinde büyüdü. Onun oğlanlar anneannenin varlığını bile anımsamazken, Tekin -benim oğlum- okul için yurt dışına gitmeden önceleri, o kadar işinin arasında her hafta mutlaka anneanneciğini görmeden yapamazdı. Ben de Hakan'la -eski eşim- ayrıldıktan sonra annemle yaşamaya başladım. Sonrası ise malum, annemin tek çocuğu benmişim gibi bir hayat. Diğer iki erkek kardeşimden bahsetmeyi bile unuttuğumu fark ettim bir an. Sahi onların bana kendilerini hatırlatmaları yakın. Zira birkaç gün sonra annemin tek geliri olan emekli maaşını alma günü. Erkek kardeşlerim bu maaşı ay ay bölüşürler, ama onda da anlaşamadıkları için ikisi de maaşı almaya yakın beni ararlar. Hep bir bahaneleri vardır. Alacaklarını tahsil edememişlerdir, karıları kredi kartlarının limitini tüketmiştir, çocuklarının okul taksiti yaklaşmıştır...

Annemin en küçük kardeşim Serdar'a olan düşkünlüğü bir başkadır. Ona ne kadar düşkünse eşinden de bir o kadar nefret eder. Onların da canına minnet, neredeyse hiç uğramaz oldular. Benim çok da umurumda değil ama annemin üzülmesi beni kahrediyor. Hele her kapı çalışında "Serdar gelmiştir!" deyip gözleri parlamıyor mu, işte o zaman içimden hem söylenip hem hüzünleniyorum. Çocukken de o okuldan gelince bir başka sevinirdi. O kadar içerlerdim ki bu duruma, beni evlatlık aldıklarını bile düşündüğüm zamanlar olmuştu. Evet, Serdar başta olmak üzere annem oğullarını hep bir başka severdi. Ablam Sezen bu durumu hiç kafasına takmazdı

ya da bana hissettirmezdi. Ona bu düşüncemden bahsedince de, "Boş versene, başına bela mı alacaksın, ilgilenmesinler daha iyi, yoksa her şeyimize karışırlar" derdi. Halbuki ben karışsınlar istiyordum. Devamlı depresyonda olan bir anne, yokmuş hissi veren bir baba...

"Gelmesin, söyleyin ona gelmesin, zaten ev kalabalık!"

Rüya mı görüyor anlamıyorum ki, her uykudan uyanışında sanki hâlâ rüyasını yaşıyor...

"Annecim kim gelmesin?"

"Kapıda bekliyorlar ya kızım, ama şimdi olmaz, içeride de misafirler var."

Bana kızım dediği nadir anların tadını çıkarmaya bayılıyorum...

"Annem, içeridekiler birazdan kalkar, gelenleri de istersen almayız. Tanıyor musun onları?"

"Ne tanıyayım yavrum, çoluk çocuk toplanmış gelmişler işte. Sonra benim aylığımı alıyorlar, parasız kalıyorum. Zaten sen de bana para vermiyorsun..."

"Ne yapacaksın parayı annecim?"

"Aaa soruya bak, deli mi ne? İş, aş, aşk..."

"Hahahahahaha..."

"Ne gülüyorsun be! Neye güldün şimdi, ne dedim ki ben??"

"İş, aş, aşk dedin ya anne. Ne aşkı?"

"Aşk mı, tövbe! Kız aklın nerde senin, koca kadınım ben aşk meşk senin olsun!"

"Hadi acıkmışsındır sen, bir şeyler yiyelim, bütün öğle vakti uyudun."

"Yok, yeni sabah oldu daha, sen kahvaltılık bir şeyler hazırla bana."

"Olur, hadi sen de kalkıp otur. Ben sana şimdi televizyonu açarım."

Böyle anlarda en büyük kurtarıcım evlilik programları. Nasıl keyif alıyor izlerken, yüzünden gülücükler eksik olmuyor. Bazen de kızıyor gibi oluyor ama sonra hemen unutuyor. O programları izlerken ilgisi hep taze kalıyor. Başka hiçbir durumda Nebiş'in dikkatini o kadar uzun tutamazsınız.

Son zamanlarda ufak bir problemimiz var. Programa devamlı katılan Yaşar isminde bir beyefendinin ona talip olduğunu düşünüyor. Kameranın Yaşar'ı gösterdiği anlarda annemin gözleri çakmak çakmak oluyor. Sonra bir utanmalar, nazlı haller geliyor ki üzerine tanımakta zorlanıyorum. Onu daha evvel hiç böyle görmediğim için yadırgıyorum herhalde. Babama hiç öyle bakmazdı. Belki de yaşayamadıklarını yaşıyor, kim bilir... Bu durum Nebiş'le bizim aramızdaki ufak sır. Her şeyi unutup karıştırsa da bu konudaki temkinli hali beni çok şaşırtıyor. Başkalarının yanında asla bu konu açılmıyor. O sırada evde bir yabancı varken program açıksa ve Yaşar ekrandaysa, çaktırmadan bakmaya çalışıyor. Biraz tuhaf ama annemle benim ilk defa ortak bir sırrımız var. Bir taraftan da hoşuma gidiyor bu durum. Genç kızlığa yeni geçtiğim dönemlerde birisine âşık olduğumu sanmıştım. Annemle paylaşmak istedim bu durumu. Bana bir pislikmişim gibi hissettiren bakışını unutamıyorum. İlk ve son paylaşımımız oldu bu. Sonra hep başkalarıyla paylaştım. Halbuki paylaşmak, seni canından bir pay olarak yeryüzüne sunan annelerle bulduğu anlamı başka kimseyle bulamazmış, anladım.

"Sevgiiiiiii, ne diyo bu kadıııın??"

"Kim ne demiş yine benim anneme bakayım!"

"Baksana Yaşar'a talip gelmiş şu yelloz!"

"Yok annecim, sen yanlış anlamış olmayasın, o adam bu programda aylardır çıkıyor, evlenecek olsa çoktan giderdi. Onun derdi ekranda görünmek."

"Saçma sapan konuşma, ne evlenmesi! Daha geçen gün uçağın arkasında bana yaptığı komplimanı unuttun mu?"

Haydaa, uçak nereden çıktı şimdi. Bir halüsinasyonumuz eksikti, o da oldu, şükür!

"Anne ne uçağı? Ne zaman bindin uçağa?"

"Ben binmedim, o benim için özel tutmuş. Arkasına da 'Nebiş benimle evlen!' yazdırmıştı ya! Ne haset kızsın, hatırlamadın mı?"

"Evet anne, kusura bakma tamamen unutmuşum."

"Kusurmuş! Al sana bir yelloz da burada var Esmaaa, buna da koca bul!"

"Bir Esma kalmıştı bana koca bulmasını öğütleyeceğin değil mi anne? Koca istemiyorum ben!"

Ne yapıyorum ben? Her defasında aynı hataya nasıl düşüyorum?? Ona hâlâ normalmiş gibi davranıyorum ama her davranışı eskiden bir esinti sanki. Hasta olamaz benim annem, numara yapıyor olmalı. Evet evet çok zeki kadındır o. Beni sinirlendirmek için yapıyor bunların hepsini. Kaldıramıyorum artık, tükendim. Babam gibi alkolik olsaydın, bir köşede sızar kalırdın ama hiç susmak bilmiyorsun, hiç adap bilmiyorsun! Ok oluyor tüm sözlerin, ruhumun özüne giriyorlar. Özüm akıyor anne, kaybolmama ramak kaldı...

Her adım, beni sana yaklaştırıyor anne.
Ama ileriye değil, geriye doğru. Ve en uçta,
Sayamadığım kadar basamak ötede, sen bekliyorsun beni.

"Hanımefendi siz bana ateşinin çok yüksek olduğunu söylediniz ve kıpırdayamayacak kadar halsiz dediniz ama anneniz bana hayatımda hiç duymadığım küfürleri sıralıyor! Dalga mı geçiyorsunuz siz benimle?"

"Ne münasebet efendim, benim annem Alzheimer hastasıdır. O nedenle ne dediğini de pek bilmez aslında..."

"Nasıl ne dediğini bilmez orospuuuuuu!!!"

"Öyle demek istemedim annecim aslında... Beyefendi, hiç mi Alzheimer hastası görmediniz Allah aşkınıza, hadi lütfen bir an evvel hastaneye yetiştirin bizi! Nasıl ambulans elemanısınız siz asıl ben onu hiç anlamadım, hafiye olmalıymışsınız!"

"Yok yani, bence siz polisi çağırsaymışsınız, bu tip vakalara biz bakmıyoruz."

"Hadi hadi yeter! İşini yap sen!"

"Ne diyor kız o? Yaşar nerde?"

Güç bela ambulansa bindik şükür. Yıllarca düşünsem böyle bir halde olabileceğime inanmazdım. Ah be Nebiş, ah be sözde "annem" özde neyim bilmem, ne hallere getirdin beni yine her zaman yaptığın gibi...

"Hanımefendiyi sedyeyle indirin, siz kenara çekilin lütfen!"

"Ne sedyesi ayol, kavalyem almayacak mıydı beni buradan?"

"Fesupanallah, in aşağıya anne in, ateşin tepede, sen nerede!"

* * *

"Yoğun bakımda kalmak zorunda mı doktor hanım?"

"Evet, maalesef çok ağır bir enfeksiyon geçiriyor, bir süre yoğun bakım koşullarında tedavi edilmeli."

"Gelirken benimle epey konuştu yolda, odaya alsak, ben de sabaha kadar yanında uyanık beklesem?"

"Keşke bu dedikleriniz mümkün olabilse de sizi hiç üz-

mesem, ama dediğim gibi, bu halde normal odada kalması hayati tehlikesini artırır."

"Anlıyorum doktor hanım, size güveniyorum. Başka da çarem yok zaten."

* * *

Buralarda sabah kolay kolay gelmiyor. Geldiğinde ise bu denli ümitten yoksun bir ortama hayal ettiğimden çok daha fazla ışık getiriyor. İnsanlar tedbirli buralarda. En azından taş zemine uzanmamak için battaniyeleri var. Kirli de olsa kılıfı olan bir yastık ve o yastıkta beyinden arınmış bir kafatası... Neden mi böyle dedim? Buralarda beyninizi yanınıza almanız mümkün değil. Deneseniz de o sizi terk eder zaten. Hangi akla sahip beyin böyle bir zindanda kendine hüküm giydirir. Adı üzerinde, hüküm giymek kendi elinizle yaptığınız bir şey değildir. Sabahın en erken vakitlerinde o ışık gelir ve terk edilmiş kafatasınıza bir ümit verir. Aklınızın alamayacağı bir boyuttan size umut aşılar. Böyledir hastanelerde karşılanan sabahlar, yaşayanlar bilir...

"Hanımefendi, birazdan vizit yapılacak, koridoru boşaltalım lütfen!"

"Anlamadım?"

"Diyorum ki birazdan doktorlar gelecek hastaları görmeye ama siz tam yolun ortasında sere serpe uyuyorsunuz. Uyuyun lafım yok da, az öteye geçseniz?"

"Olur kardeşim, sen sakinleşince geçicem ben!"

"Sakinim ben!"

* * *

"Hocam aslında o hastayı bu taraftaki yoğun bakıma al-

mayı biz de reddettik, dolu dedik ama sevk edebilecek başka bir hastane yoktu."

"Peki o zaman, diğer hastalarla aradaki teması engellediniz mi?"

"Seperasyonu sağladık hocam, merak etmeyin."

"Benzer bilinç düzeyinde olmayan hastaların aynı ortamı paylaşması her zaman onların aleyhine bir durumdur. Bunu kaldırabilecek bünyede değiliz arkadaşlar."

"Elbette hocam, araya paravan çektik. Herhangi bir arrest durumunda diğer hastalar görmeyecek."

"Yahu ne safsınız çocuklar. Uğraştığınız organizma insan. Görmese de hissetmeyecek mi?"

"Haklısınız hocam."

"Peki bu koridorun durumu ile ilgili bana malumat verebilecek birisi var mı aranızda?"

"Hocam idareye de bildirdik. Bu koridorda hasta yakını olmasın, burası yatakhane değil dedik."

"Eeee?"

"Şehir dışından gelen hasta yakınlarının kalacak yerleri yokmuş hocam."

"Ve biz buraya 3. basamak tedavi hizmeti verilen üniversite hastanesi diyoruz değil mi? Allah sonumuzu hayır etsin."

* * *

"Yeni sildim, basma dediiiim!"

"Hoca geliyor Hayri abi, çabuk ol biraz, vizit var!"

"Söyle bakalım Hande, yoğun bakıma girerken ilk kural nedir?"

"Steril olmalıyız hocam."

"Nasıl?"

"Yani galoş giymeliyiz, maske takmalıyız falan."

"Peki Hande, ABD'de hangi yoğun bakıma galoşla giriliyor?"

"Ne bileyim hocam, hiç gitmedim."

"Söyleyeyim o zaman, hiçbirisine!"

"Nasıl mikroplardan korunuyorlar hocam?"

"Yoğun bakıma giriş yasağı ile. Fazla insan girişinin getireceği mikrop, ayakkabının altından girecek mikroplardan daha beterdir."

"Peki hocam ilk kural neydi, onu söylemediniz."

"İlk kural, yüzüne bir ufak tebessüm kondurmaktır. Yoğun bakımda bile olsa, hastaların senin yüzünde fark edeceği tebessümün tedavi edici etkisi büyüktür."

* * *

Kahve almalıyım, yoksa kendime gelmem mümkün değil. Annemin durumu ile ilgili de bir açıklama yapmadılar. Vizit bitene kadar kahvemi bitirip gelirim. İki lokma da bir şeyler atıştırayım, şekerim düşecek, bir de kendimle uğraşmayayım. Bir de "Ben" vardım değil mi? Nasıl da tamamen unutmuşum. Kırk iki yıldır unuttuğum gerçekle yüzleşmek bugüne mi nasipmiş acaba? Neyse Sevgi, şimdi kalan son enerjini de kantinin yerini bulmaya vermelisin, birazdan açlıktan bayılıp düşeceksin.

"Bir kaşarlı tost, bir de kahve alabilir miyim?"

"Bir açık çay da bana ver oğlum ama elim dolu, şunları masaya bırakıp da geleyim."

"Ben getiririm teyzecim, siz masanıza oturun."

"Çok sağ ol hanım kızım."

Yazık, kim bilir ne derdi var. Nasıl da solgun... Kendi derdimi bırakıp başkalarını düşünmeye başladığıma göre çabuk to-

parlanıyorum galiba. Tuhafsın Sevgi tuhaf, hep dediğim gibi...

"Teyzecim buyurun çayınızı getirdim. Geçmiş olsun kiminiz hasta?"

"Buyur kızım gel otur sen de. Beyim hasta yavrum. Yoğun bakımda bir haftadır. Ben de buralarda kalıyorum işte. Eve gidince içim rahat etmiyor. Dile kolay kızım, 50 senedir her sabah kahvaltısını hazırladığım adamı uyanınca görememek içime dokunuyor."

"Ah be teyzem. Maşallah size, 50 yıl ha! Bunu da atlatırsınız."

"Bi de oğlan var. Çocuğun başı bizimle kaldı belaya. Şimdi babasının bezlerini almaya gitti. O olmasa ben bi başıma nasıl yaparım bu işleri, öyle zor ki. Bez raporu verdiler ama gidip almak için epey uğraşmak gerek. Önce parasını veriyorsun, sigorta çok sonra ödüyor. Bu nasıl bir rapormuş anlamadık doğrusu. Sen ne arıyorsun buralarda kızım, hastan mı var?"

"Annem hasta teyzecim. Alzheimer hastası yıllardır zaten. Şimdi de enfeksiyon yüzünden yoğun bakıma aldılar."

"Geçmiş olsun kızım. Geçer gider inşallah da alır anneni yürüyerek çıkarsın."

"Öyle teyzem, inşallah. Ben şimdi yukarı çıkayım da, vizit bitmiştir. Annemin durumu ile ilgili bilgi alayım."

Asansöre binmeyeceğim. Merdivenler hep daha umut doludur. Her bir basamağı hayallerini biraz daha öteye taşır. Benim gibi hayallerine set çekmeyi marifet sayan bir insanın hayallerini merdivenlerle daha yukarılara taşıma düşüncesi ne ilginç. Her adım beni sana yaklaştırıyor anne. Ama ileriye değil, geriye doğru. Ve en uçta, sayamadığım kadar basamak ötede sen bekliyorsun beni...

* * *

“Sevgi, topla da gel kardeşlerini sokaktan hadi!
Sezen’in aklı bir karış havada, seni de kendine
uyduracak, yakındır!”
“Anne Sedat ortada yok, Serdar da Halime
teyzenin oğluyla misket oynuyor. Gel dedim,
salya sümük ağladı. Beni dinlemiyor ki anneee,
sen söylesen gelir belki.”
“Her şey anneden mi beklenirmiş. Ömrüm
geçti sizlerin önünde. Bak bakalım etrafına,
benim gibi cefakâr bir anne var mı?”
“Bizi bırakıp gitmeyeceksin değil mi anne? Söz,
ben hep iyi kız olacağım, seni hiç üzmeyeceğim.
Ablam ve kardeşlerimle de konuşurum hem,
onlar da üzmezler seni bir daha.”
“Hadi sen git kardeşlerine son defa söyle,
gelmezseniz annem gelecek de. Sonra
hepinizi güzelce bir yıkayayım, rezil gibisiniz
sokaklarda!”
“Tamam annecim.”
Son basamakta kayboldu yüzün. Siluetin
var sadece, o da zihnimde, yani her zamanki
yerinde...

* * *

“Sevgi Hanım biz de size bakıyorduk. Doktor hanım içeride, anneniz hakkında sizinle görüşmek istiyor.”

“Öyle mi? Anneme bir şey olmadı değil mi?”

“Hayır hayır, her hastanın durumu vizitten sonra hasta yakını ile görüşülür. Muhtemelen Hande Hanım sizi bu sebeple çağırmıştır.”

* * *

"Buyurun Sevgi Hanım, şöyle oturun."

"Annem nasıl doktor hanım?"

"Nebahat Hanım pnömoni geçiriyor. Akciğer enfeksiyonu yani. Size bir şey soracağım, annenize yemek yedirirken dik oturtuyor muydunuz, yoksa hiç yatar pozisyondayken yedirdiniz mi?"

"Akciğer enfeksiyonu mu? Annemin daha önce hiç böyle bir sorunu olmamıştı. Genelde sofrada beraber yemek yeriz ama bazen iştahı çok azalır ve hep yatar. O zamanlarda yataktayken, ne yedirirsem kârdır diye yemek verdiğim zamanlar olur. Ne ilgisi var ki doktor hanım?"

"Soluk borusu ve yemek borusu arka arkayadır. Yatar pozisyonda ağzınıza yiyecek verilirse, onun soluk borunuza kaçma ihtimali kuvvetle muhtemeldir. Soluk borusu da akciğerlere bağlanır. Bu şekilde yemek yerseniz akciğerinize gidebilir ve orada enfeksiyona neden olabilir."

"Eyvah o zaman doktor hanım! Ben annemde akciğer enfeksiyonu mu yaptım?"

"Bu tür hastalarda sık görülür böyle sorunlar Sevgi Hanım, kendinizi suçlamayın lütfen. Annenizi bir süre daha burada tutmalıyız. Şu anda damardan uyguladığımız bazı ilaçlar var ve yoğun bakım takibi altında olmak durumunda."

"Ve ben yine belirsizlik içerisinde kalmak durumundayım?"

"Öyle düşünmeyin. Hayat en ummadığımız anlarda bize sürprizler sunmaz mı zaten?"

"Mucizelere inanmaktan başka çareniz kalmadı yani diyorsunuz?"

Bu andan sonra konuşulan her cümle Sevgi'nin kulağına sadece uğultular şeklinde ulaşmaya başlamıştır. Dünyanın döndüğünü iliklerine kadar hissettiği andır bu an...

“Hayır Sevgi Hanım. Lütfen biraz sakin olun. Bu oldukça sık karşılaştığımız bir durum. Alzheimer hastalığı olanlarda enfeksiyon daha ağır geçer. Ama eğer bünyesi sağlamsa çabucak atlatır. Sadece biraz sabır.”

* * *

Işıklar vurdu yine benim olmayan yastıkların en dış yüzüne. Kirden parlayan yüzleri görünmesin diye tersine çevirmişlerdi ki tersi de daha farklı değildi. Koridorda ayak sesleri henüz başlamamıştı. Sadece dün kantinde sohbet ettiğim teyzenin ayaklarını sürür gibi yürümesinden ve terliklerinin yumuşaklığından kaynaklanan hışırtı benzeri bir ses vardı.

“Kızım...”

“Buyur teyzecim.”

“Annen nasıl oldu?”

“Bilmiyorum ki teyzecim, doktorlar sadece bekle diyor.”

“Bana da öyle diyorlar a kızım, acaba bekleyince çaremizi verecekler mi?”

“Ah be teyzem, keşke yüreğinden geçeni verebilse doktorlar, o zaman herkes şifa ile taburcu olurdu da ne güzel olurdu.”

“Doğru kızım, öyle bir dünya yok ki. Ben aşağıya ineyim de benim oğlan uğrayacaktı işe gitmeden evvel. Eksik bir şeyler vardı, taşıyor çocuğum n’apsın.”

“Ben de geleyim sizinle, bir kahve alırım uyanabilmek için, biraz da hava alırım dışarı çıkıp.”

“Senin adın neydi güzel kızım? İki gündür konuşuyoruz ama adını bile soramadım telaştan.”

“Sevgi, teyzecim.”

“Ne güzel bir adın varmış, tam da sana yakışan. Adın gibi sevgi dolu bir yüreğin olduğu belli...”

* * *

"Ne zaman geldin oğlum sen?"

"Yeni geldim sayılır annecim. İstediklerin bu poşette. İnşallah bir şey unutmamışımdır. Bu ara her şeyi unutur oldum."

"Oğlum bak Sevgi hanım kızımla tanıştırayım seni. İki gündür bana yoldaşlık ediyor."

"Merhabalar Ahmet ben, buyurun birlikte kahvaltı edelim. Annem de bir şey yememiştir."

"Çok teşekkürler Ahmet Bey, ben size rahatsızlık vermeyeyim. Kahvemi alıp yukarı çıkayım. Ana-oğul konuşacaklarınız vardır sizin."

"Yok kızım olur mu hiç, otur sen de hadi. Ahmet bir şeyler alsın da biz masada oturalım."

"Peki teyzecim o zaman, ben sadece kahve alayım. Bu saatte bir şey yiyemiyorum."

"Tamam ben bir şeyler alıp hemen geliyorum."

"Adamın hasta olduğuna mı üzüleyim, bu çocuğun böyle perişan olmasına mı bilemiyorum kızım."

"Öyle deme teyzecim. Benim annem Alzheimer hastası olduğu halde onunla ilgilenmekten bir gün bıkmadım. Canım o benim. Eminim senin oğlun için de sen öylesin."

"O nasıl bir hastalık kızım? Ben hiç duymadım. Tansiyon gibi bir şey mi?"

"Yok teyzecim değil. Unutkanlık hastalığı da deniyor. Yani şimdi yaptığını iki dakika sonra hatırlayamıyor benim annem. Beni de tanımıyor, bazen annesi bazen de ablası sanıyor."

"Bunadı yani öyle mi? Eskiden öyle derlerdi, şimdi adı değişmiş."

"Evet, eskiden bu hastalık pek bilinmiyormuş. O zaman bunama denip geçiliyormuş. Ama şimdi bu durumun artık

bir hastalık olduğu biliniyor."

"Tedavisi yok muymuş yavrum bunun?"

"Var bazı ilaçlar teyzecim ama inan ki en büyük ilacı sevgi."

"Sensin yani annenin ilacı o zaman güzel kızım."

"Anne çay daha demlenmemiş, o yüzden bize de kahve aldım."

"Sağ ol oğlum, gel otur hadi de oyalanma, işe geç kalma."

"Anne ben izin aldım iki gün. Sen bu yaşında buralarda duruyorsun, sana da bir şey olacak sonra. Babam için gerekenleri de getirdim işte. Bugün ben kalacağım. Kahvaltıdan sonra eve git sen, yat dinlen biraz."

"Yok oğlum, ne gerekti izne? Ben kalıyorum işte böyle. Hem Sevgi kızım da var, sohbet ediyoruz sıkıldıkça, dertleşiyoruz."

"Olmaz annecim lütfen, mazeret istemem. Babamdan sonra bir de sen sağlığından olma."

"Doğru oğlum, sonra senin başına dert oluyoruz böyle."

"Anne nasıl söz o öyle? Lütfen bir daha duymayayım. İkinizin de başımın üstünde yeri var. Neyse, bu konu kapandı. Kahvaltıdan sonra eve gidiyorsun sen. Sevgi Hanım size de geçmiş olsun, anneniz hasta sanırım."

"Evet, öyle Ahmet Bey. Annem Alzheimer hastası ama burada yatma nedenimiz o değil. Akciğer enfeksiyonu olmuş."

"Çok geçmiş olsun. Tez zamanda iyi olur inşallah."

"İnşallah hem sizin babanız, hem de benim annem için öyle olur."

* * *

"Annemin durumu ile ilgili bir gelişme var mı doktor hanım?"

"Oldukça güçlü antibiyotikler kullanıyoruz ve tedaviye

yanıt vermeye başladı anneniz Sevgi Hanım."

"Oh, şükürler olsun! İnatçıdır benim Nebiş'im, teslim olmaz öyle kolay kolay hiçbir şeye."

"Şimdiden net bir şey söylenemez ama birkaç gün daha böyle giderse, antibiyotiklerini evde devam etmek üzere taburculuğu planlanabilir."

"Harika bir haber bu! Çok teşekkürler doktor hanım. Ben artık annemi görebilir miyim peki?"

"Yoğun bakımın ziyaret saatleri 14:00-15:00 arası. Sadece tek bir yakını girebilir içeriye. Sanırım sadece siz varsınız."

"Yok aslında annemin üç çocuğu daha var ama onların geleceğini pek sanmam."

"Tamam o zaman siz girebilirsiniz."

Nasıl bir aile bizimkisi... Düşünüyorum da çocukken de böyle miydik biz, hayır değildik. Dört kardeş arada kavga da etsek, birbirimizden hiç uzaklaşmazdık. Bu nasıl bir hastalıktır ki aileler bile birbirinden uzaklaşıyor. Kardeşler sanki düşman oluyor. Annemi ben hasta etmedim ki, ben neden cezalandırılıyorum? Küçükken de ailenin en sevilmeyeniydim, hâlâ öyleyim. Hatta uğruna eşimden ayrılıp işimi bıraktığım annem bile kardeşlerim arasında en az beni seviyor. Adımı niye Sevgi koydular acaba? Yukarıdan birileri benimle fena dalga geçiyor...

"Sevgi Hanım?"

"Ahmet Bey siz misiniz, dalmışım, kusura bakmayın."

"Annemi ancak gönderebildim biliyor musunuz? Bu yaşlılar ne kadar inatçı böyle, anlamak zor."

"Bunu bana mı söylüyorsunuz, Nebiş'i bir görseniz!"

"Nebiş kim Sevgi Hanım, kardeşiniz mi?"

"Ha yok, annem. Adı Nebahat de genelde Nebiş derler etrafında. Şimdi de artık roller karıştığı için, bazen anne bazen

Nebiş diyorum, duruma göre değişiyor Ahmet Bey."

"Sizin durumunuz da epey ilginçmiş. Bir arkadaşım var, babası Alzheimer hastası olan. Annesine türlü eziyetler yapıyormuş. Bıçak çekiyormuş falan. Çok zor bir hastalık bu Sevgi Hanım, Allah sabırlar versin."

"Sizin babanızın neyi vardı? Annenize fazla soramadım. O konuda konuşmanın üzüntüsünü artırmasından korktum. Birbirine çok bağlı bir çift belli. Artık pek kalmadı böyle çiftler, şanslı bir çocuksunuz."

"Ah evet şanslı bir çocuk olduğumu ben de düşünüyorum. Ama babam kırklı yaşlarından beri hep hastalıklarla mücadele ediyor. Annecim çok yoruldu. Hastaneye yatmadığı aylar sayılıdır inanın. Yine de yanımızda olsun da biz buna razıyız."

"Ne iyi bir evlatsınız Ahmet Bey, tek çocuk musunuz?"

"Yok değilim. Bir ablam var, ama onun kendine bile hayrı olamıyor. O kendini idare etsin, başka bir şey istemem. Anamla babam zaten benim sorumluluğumda."

"Sorumluluk alan bir erkek kardeş, ne güzel."

"Anlamadım?"

"Kusura bakmayın, içimden konuştuğumu düşündüm ama söyledim galiba."

"Erkek kardeşiniz var mı sizin?"

"Evet, iki erkek kardeşim, bir de ablam var. Babam erken yaşta vefat etti. Erkek kardeşlerim de evlendikten sonra bizden gittikçe uzaklaştılar. Hele annemin hastalığından sonra durum daha da fena. Bu konuda biraz dertliyim yani, o sebepten sizin sorumluluk duygunuza şaşırdım da..."

"Sorumluluğu sizin ve ablanızın paylaşması zor oluyordur tabi."

"Ablam ve sorumluluk? Birbirine çok uzak iki kelime bunlar. İnanın bir görseniz, ergen kızdan farksızdır. Tek derdi

eniştemi elde tutmak, o ise ellerde zaten."

"Nasıl ellerde?"

"Başkaları ile yani. Birkaç defa evlilik dışı ilişkisi oldu. Her defasında ablamı ikna etti, yapmadığına dair. Aslında ablam bal gibi biliyordu da kabul etmek istemedi sanırım. Şimdi de ilişkileri mükemmel değil elbette. Sürekli kavga halindeler. Annemi umursayan yok."

"Gerçekten çok sıkıntılı bir durum. Allah sizlere sabır versin. Keşke bir destekçiniz olsaydı. Biz de babamın sıkıntılarını yaşıyoruz yıllardır ama anacım bazen bana bile yansıtmıyor. Çok cefakârdır, beni üzmeyi hiç istemez."

"Biliyor musunuz benim annemle hiç öyle bir ilişkim olmadı. Ben küçükken annemin beni bilerek üzmek istediğini düşünürdüm. Belli ki yanlış düşünürdüm. Anne olduktan sonra anladım ki hiçbir anne evladını üzmek istemezmiş. Ama ben neden öyle hissederdim çok sorguluyorum."

"Babanız erken yaşta vefat ettiği için, annenizin dört çocukla baş etmesi zor olmuştur. Belki o nedenle beklediğiniz şefkati hissedemediniz."

"Aslında annem benden önce doğan bir çocuğunu 6 yaşında iken kaybetmiş. Sonra sürekli depresyondaymış. Ben annemin yüzünün güldüğünü hiç bilmem. Sırf onu biraz gülümsetebilmek için çocuk yüreğimle yaptıklarımı hatırlıyorum da, inanın o yaşta bir yüreğe fazla gelen şeyler yaşadım."

"Eminim öyledir Sevgi. Adın gibi sevgi dolu olmasan şimdi hâlâ böyle ayakta kalabilir miydin hiç?"

"Siz beni ayakta görüyorsunuz ya Ahmet Bey, aslında ben içerden tam bir harabeyim."

"Lütfen bana Ahmet de, belli ki biz seninle daha çok uzun muhabbetler yapacağız."

"İyi bir dinleyicisin. İnan bu ara en çok ihtiyacım olan

şeydi bu. Sana çok teşekkür ediyorum."

"Olur mu hiç öyle şey? Seninle sohbet etmek benim için de bir keyif. Anlattıkların her ne kadar üzücü şeyler olsa da, senin acını bir nebze olsun hafifletebiliyorsam ben mutlu olurum."

* * *

Sabahın bu saatleri hep ürkütücü gelmiştir bana. Çok küçükken hatırladığım ender anılardan birisi, bir sabah uyanıp korku duygusuyla tanıştığım zamandır. Ürperti desen, o da değil. İçim titriyordu sanki. Annemle babamın yatağına gittim hemen. Anneme seslendim ama uyanmadı. Babacım duydu sesimi. "Gel kızım, gir yatağa, ayakların üşümüştür. Avuçlarımda ısıtınca hiçbir şeyin kalmaz" dedi. Sonra koynuna girdim babamın, annem yatağın diğer ucunda idi. O zaman anladım ki bir kız çocuğu için baba sıcaklığının yenemeyeceği hiçbir korku yokmuş. Şimdi babamın sıcaklığı yerine kendi sıcaklığımla ısıtmalıyım yüreğimi. Babam yaşasaydı öyle isterdi. Hayata karşı dimdik duran, güçlü, boyun eğmeyen ve pes etmenin tanımını bile bilmeyen bir kız çocuğu ister ve onunla gurur duyardı. Benimle gurur duy baba, ben güçlüyüm...

Bu vakitlerin iyi tarafları da var. Sabaha karşı eğer uyanmışsan, her şeyin muhasebesini yaparsın. Bu sabah ben dünün muhasebesini yaptım mesela. Uzun bir zaman aralığından sonra ilk defa kendimi rahatlamış hissettim. En azından birilerine, içinde bulunduğum durumu kendi bakış açımdan özetledim. Belki ben hatalıydım ama olsun, içimden gelenleri döktüm birilerine. Hem de bu kişi karşı cinstendi ve beni anladığını ifade etti. Beni gerçekten anladı mı bilmiyorum

ama anladığını söylemesi bile ona biraz daha farklı bakmamı sağladı. Duygularım her zaman beni yanıltsa da, hep onları dinlemeyi düstur edinmişimdir. Bakalım bu defa başıma daha neler açacaklar.

"Günaydın, bu saatte seni burada görmek şaşırttı beni."

"Güneş yükselirken buralar hayat buluyor sanki. Ben de hayattan nasibimi almak istedim."

"E ne güzel işte, hayat buluyor diyorsun. Hayat öyle kolay bulunmuyor."

"Sen de haklısın be Ahmet, ancak kelime oyunları ile avutmalıyız kendimizi bu hayatta."

"Hiç de öyle bir şey demedim ben. Bak hava da güzel, hadi biraz bahçeye çıkalım. Hayat ne haldeymiş, bakalım beraber."

"Peki bakalım, bir kahve alırsan neden olmasın."

"Güzel olur güneş doğarken kahvelerimizi yudumlamak, belki o zaman içimize de güneş doğar ne dersin?"

"Annenin tatlı dili mi bulaşmış sana. Çok güzel konuşuyorsun."

Tatlı dilli anne modeli ne güzel bir şeydir. Halbuki beni istemeye geldikleri gün bile, annemin dikenli dili batmıştı bana.

* * *

"Nebahat Hanım, Sevgi hanım kızımız kahveleri taş ocakta pişiriyor herhalde, baksanıza hâlâ gelmedi."

"Bizimkinin biraz eli ağırdır Saliha Hanım ama iyi iş yapar. Evine, erine sahip olacak hali olmasa, kimsenin günahına girip de vermem ben bu kızı."

"Yok canım öyle demek istemedim. Latife

yapıyordum sadece. Belli, çok hanım kız. Bizim Hakan da öyle, evden işe, işten eve. Bi sıcak çorba kaynasın istiyorum ocağında. Malum bizler başka şehirdeyiz. Oğlumuzu emanet edebileceğimiz güzel bir de kızımız olsun."

"Sevgiiiiii, nerde kaldı kahveler kızım!"

"Geldim anne. Kusura bakmayın ilk taşımda ocağa döküldü de tekrar yaptım."

"Öğrenir annesi daha küçük o. Yapa yapa öğrenecek."

"İnşallah Saliha Hanım, anasının kızı ise kesin öğrenir."

Nasıl konuşmalar yapılıyor hakkımda böyle, bu ben miyim? Kimin ocağında çorba kaynatacağım ben? Annem evde beni ocağın başına bile yaklaştırmaz. Neden bu insanlara beni başka türlü tanıtıyor. Annem benden bıktı mı? Ben ona ne yaptım ki beni kendinden uzaklaştırmak istiyor. Halbuki babamın kokusu kadar net tanımak istiyordum annemin kokusunu da. Koynuna sokulamadığım annem, beni başkalarının koynuna sokmak için ne kadar da hevesliymiş meğer.

Yaşın kaç olursa olsun hayat yorgunluğu, yürek kırgınlığıymış anladım...

* * *

"Fazla konuşunca güneşin doğuşunu kaçırdık sanırım."

"Olsun, zaten alacakaranlıkları sevmem ben babamsız."

"Değişik bir insansın sen Sevgi. Değişik derken kötü anlamda kullanmıyorum bu kelimeyi. Anlaması zor ve kolay

tahmin edilemeyen."

"Anladığım kadarıyla senin tanıdığın herkes alacakaranlıkları severmiş o zaman."

"İşte bu mizah anlayışın da seni değişik kılan yanlarından birisi."

"Bana güzel bir şeyler söyledin sanırım. Teşekkür ederim."

"Sadece düşündüklerimi söyledim ben. Erkek kafası işte, ancak bu kadar olabiliyor."

"Ben hayatımda bir tek erkek kafasını anlamak için çaba gösterdim, o da sadece canımı yaktı ve ben yine anlayamadım."

"Ben kendimi sana çok yakın hissettim, neden bilemedim. Belki bir sabahı birlikte karşılamak iki insan arasında bir yakınlık doğurmuştur bilmiyorum ama seni tanımak istiyorum. Anladığım kadarı ile sen birisini tanıma enerjisini kendinde henüz bulamıyorsun."

"Birisini değil ama seni tanıma enerjisi bulmak için çaba gösterebilirim gibi geldi şu an. Ya da tamamen sabahı birlikte karşılamamızın verdiği bir ekstra enerji."

* * *

Annem iyiye gidiyor diye mi benim bu hissiyatım anlamadım. Garip bir duygu var içimde. Aslında şu an yoğun bakım önünde beklediğim için kötü hissetmeliyim ama mutlu içim. Bir kıpırtı var midemde... Gaz desen değil, sanki içine bir şey sıkışmış. Buldum! "Can" kaçmış içine! Benim canım hep annemdi şimdiye kadar, ama şimdi canıma can katan bir durum var sanki. Önce sen gel anne, senden sonrası zaten bulur yerini yüreğimde...

"Sevgi Hanım merhaba, güzel haberlerim var size!"

"Doktor hanım merhaba, heyecanlandım şimdi, annem

iyi mi?"

"Evet, annenizin bilinci yerine geldi. Artık yoğun bakımdan çıkarabiliriz. Demans hastalarını zaten fazla tutmak istemeyiz hastanede. Çünkü yer değişikliği onları daha kötü yapar. Bugün akşamüzeri eve götürebilirsiniz annenizi."

"Biliyordum! Nebiş bunu yenecek kadar güçlüdür. Bana dünyaları bağışladınız doktor hanım, çok teşekkürler."

"Rica ederim. Ben taburculuk işlemlerini başlatıyorum. Siz de hasta çıkış bölümünden takip ederseniz tamamlayabiliriz. Sonrasında da annenizin, sizinle birlikte hastanenin ambulansı ile eve naklini sağlarız. Sonrasında kullanacağınız ilaçların listesini ve bakım konusunda neler yapacağınızı size detaylı olarak açıklayacağım."

"Tamam doktor hanım, ben hemen hasta çıkış bölümüne gidiyorum."

İçimdeki duygunun nedeni bu muymuş? Çok garip, sanki daha evvel yaşadığım bir duyguyu tekrar deneyimliyor gibiyim, çok yıllar evvelinden...

* * *

"Anne, öğretmenim bunu tek başına yapamazsınız dedi. Mutlaka annenizden ya da sizden büyük birilerinden yardım isteyin dedi. Bir defa da yardım etsen ne olur ki! Tek başına çok zorlanıyorum."

"Sevgi o kadar işimin arasında bir de seninle mi uğraşayım! Git Sezen'e söyle, gelsin seninle. Para da veririm hem, ne alacaksanız alırsınız, o da sana yardım eder."

"Anne, ablama söyledim o daha kanaviçe nedir onu

bilmiyormuş. Belki de kadife demek istemiştir, sen yanlış anlamışsındır. Öyleyse salonun koltuklarından bir parça keseriz olur biter dedi. Sence doğru mu anne, kanaviçe değil de kadife midir?"

"Amaaan, yellozlar sizi! Bir işe yaramayan babanızın işe yarar aldığı tek şey o kadife koltuklar, onları mı keseceksiniz?!"

"Ya anne ne diyorsun yaa, kanaviçe ve kadife aynı şey değil mi yani?"

"Tamam kızım tamam. Şu işleri toparlayayım da seninle birlikte geleyim çarşıya. Yoksa başıma iş açacaksınız siz benim."

"Gerçekten gelecek misin anne??"

"Tamam dedim ya, hadi sen de git kardeşlerini bir düzene koy, Sezen'i de başlarına bırak da çıkalım beraber sonra."

Hayal gibi, annem ve ben birlikte bir şey yapacağız. Sadece ikimiz, başka kimse olmadan. Annem benim için bir şeyler yapacak. Seni seviyorum anne...

* * *

Hayal gibi. Nebiş benim için hayata tutunmayı başardı. Oysaki ne çok korkmuştum bu hastane koridorlarında acı bir haber almaktan. Sensiz nefes almaktan korkan kızını nefessiz bırakmadın annem, seni çok seviyorum!

"Sevgi merhaba."

"Selam Ahmet nasılsın?"

"Pek iyi sayılmam ben, babam kötüleşmiş az evvel. Kalbi durmuş, müdahale etmişler. Tekrar çalışmış şükür ama maki-

neye bağlamışlar. Solunumunu tek başına sürdüremiyormuş. Durumu kritik dediler. Anneme nasıl söyleyeceğim bilemiyorum Sevgi."

"Ah, çok üzüldüm Ahmet'ciğim! Teyzeye söyleyince de kötü olacak. Nasıl yapsak acaba? İstersen söyleyeceğin zaman sana eşlik edebilirim. En azından belki biraz teselli olur."

"Yıllardır babam hep hasta, daha evvel de demiştim sana, ama bu defa sanki onu buradan götüremeyeceğiz gibi bir his var içimde bu sabahtan beri..."

"Öyle deme Ahmet, pozitif düşünmeye çalış. Ben sabah daha iyi hissettim annem için. Az evvel de taburcu olabileceği haberini aldım. Sen de olumlu düşünmeye çalış, amca inşallah bu defa da sizinle kalacak."

"Senin adına sevindim Sevgi, gidiyor musun bugün yani?"

"Birazdan taburculuk işlemlerini yapacağım ama seni de yalnız bırakmak istemiyorum. İstersen doktorlarla konuşayım, annemi bu gece serviste tutmaya çalışsınlar eğer mümkünse."

"Yok canım olur mu öyle şey? Sen zaten manevi olarak hep yanımdasın. Telefonun bende var, benimki de sende. Uzaktan telefonla da destek verebiliriz birbirimize. Biliyorum ki hakkımızda güzel düşünen ve hep dua eden bir güzel yürek var. Adı da Sevgi."

"Çok naziksin Ahmet. Ben ciddi olarak söylemiştim bunu. Şimdi taburculuk işlemleri için aşağıya ineceğim. Daha sonra seni görmeye mutlaka gelirim."

"Kolay gelsin."

Hangi hasta yakınının hayatı diğerinden daha kolay ki sanki... İnsana genelde içinde bulunduğu durum en zoru gibi geliyor. En büyük dert bizim derdimiz, en çok acıyı biz çekeriz, en zor aşkları biz yaşarız ve en kötü ayrılıklar hep bizim başımıza gelir. Bazen düşünüyorum da hiç kimse bir diğerini bencil

diye suçlamasın, çünkü hepimiz benmerkezciyiz. Baksana Ahmet'in durumuna, benden aşağı kalır yanı yok. Bir taraftan da annesine durumu nasıl açıklayacağını düşünüyor. Bu adamda bir başkalık var beni çeken. O yüzden hastaneden ayrılmak istemeyen bir tarafım da var gibi. Sanki ben hastaneden ayrılırsam bana özelmiş gibi gelen aramızdaki diyaloğun aslında sıradan olduğunu düşünecek ve bir daha onu göremeyeceğim...

* * *

"Siz taburcu olmuyorsunuz yani?"

"Hanımefendi burada kaç yoğun bakım hastası taburculuğunu kendisi yapıyor gerçekten merak ettim. Tuhaf olan ben miyim annesinin taburculuğunu yapan biri olarak?"

"Şimdi anneniz yoğun bakımdan mı taburcu oluyor?"

"Evet efendim, aynen söylediklerinize kalıbımı basıyorum!"

"Niye sinirleniyorsunuz hanımefendi, ben vazifemi yapıyorum, sakin olun!"

"Yok tamam sakinim. Şimdi ne yapmam gerek benim?"

"Hangi yoğun bakımdan çıkacak dediniz?"

"Üst kat, sağdaki ziftin beşi yoğun bakımından! Ay siz benim sabrımı mı deniyorsunuz yahu!"

"Tamam hanımefendi sakin olun. Burada birden fazla yoğun bakım vardır da..."

"E ama annemin ismini verdiğimde çıkmıyor mu sistemde hangisinde olduğu?"

"Evet çıkıyor pardon, o zaman annenizin adını alayım ben."

"Nebahat Çetin. Ama ebesinin adını sorarsanız, onu bilmiyorum!"

"Yok hanımefendi, ebesininki gerekmiyor."

"Ah şükür!"

Hayat her zaman değişenlerin yerine yenilerini koyarak
gelişimine katkıda bulunmak değil midir?
Bilinçli ya da bilinçsiz, hayat eylemi budur bence.
Her eylemin bir sonucu vardır, hayat eyleminin sonucu da ölüm.
Denklem basit. Doğum ile ölüm arasına sığdırdıkların,
hiçlik kümesinde var olarak, kümelerinin
ismine meydan okurlar aslında.

"Serdar yavrum?"

"Benim annecim, bugün senin doğum günün ve biz hep birlikte bunu kutlamak istedik."

"Serdarım Orhan nerde? İlk o kutlardı doğum günlerimi hep. Yoksa bana sürpriz yapacak ve önden seni mi gönderdi?"

"Annecim babam öldü ya yıllar önce?"

Sevgi, Serdar'ın kulağına eğilerek fısıldar:

"Serdar saçmalama! Anneme babamın ölümünü hatırlatmıyorum ben genelde, konuyu değiştiriyorum. Doktor öyle yapmamı söyledi. Yoksa tekrar tekrar babamın acısını yaşarmış. Unutuyor bir dakika öncesini ya!"

"Anne seni çok özledim ben!"

"Öyle mi? Nerdeydin ki sen Serdarım bunca zaman? Ben de seni pek özledim."

"Anadolu yakasında oturuyorum ya ben annecim. Bu tarafa geçmek Erzurum'a gitmekten beter."

"Öyle ya a oğul ama ben seni yıllardır yüreğimde taşımanın ağırlığını hissetmedim o neden?"

Serdar, Sevgi'nin kulağına fısıldar:

"Hani bana annem iyice aklını yitirdi hastaneye yattıktan sonra demiştin!"

"O nasıl laf annem benim, sen benim en içimdesin hep, çok seviyorum seni ben."

"E iyi tamam Sedat nerde?"

"Gelecek anne birazdan, yengemin bir işi vardı onu bırakıp gelecek."

"Anasının doğduğu güne gelmek için karısından izin koparabilmiş mi? Ben de hep senin kime benzediğini düşünür dururdum. Meğer ağabeyinin kopyasıymışsın, karı ağızlılar!"

"Anne biraz ağır olmuyor mu?"

Sevgi tekrar Serdar'a doğru eğilir:

"Saçmalama Serdar, normal değil annem şu an! Sen anlayamıyorsun ama dengesi bozuk. Şimdi böyle diyor, biraz sonra seni bile hatırlamayabilir. Yanında olmadığın için sen bu hastalığı bilmiyorsun."

Serdar, Sevgi'ye:

"Beni mi yiyorsun kızım sen? Annemle birlik olup bize oyun mu kurdunuz? Düpedüz benden akıllı bu!"

"Ya Serdar git bi Allah aşkına! Hep bu tarz düşünceleriniz yüzünden yıllardır annemin hastalığına inanmıyorsunuz. İnanmadığınız gibi bana destek de olmuyorsunuz. Bir başına ne yaşadığımı biliyor musun sen?"

"Ne konuşuyorsun bu adamla sen Sevgi?"

Sevgi, Serdar'a;

"Al buyur sana numara, hem de on numara!"

"Çıldıracağım şimdi ne biçim bir oyun bu?"

"Bence biraz sakin ol. Biz gerildikçe annem bunu anlıyor ve anında tepki olarak unutkanlıkları artıyor. Biz sakin bir şekilde ve tartışma olmadan iletişimde bulunursak kendisini güvende hissediyor ve düzeliyor."

"Çok şey biliyorsun sen sanki, uydur uydur söyle tabi..."

"Uydurmuyorum Serdar, bu konuda elime ne geçerse okuyorum, internetten araştırıyorum ve gerektiği yerde de doktora soruyorum."

"Tamam tamam hadi neyse, başlama hikâyeye yine. Sezen ablam nerede?"

"Aradığımda şimdi yola çıkıyorum demişti ama bu zamana dek gelmesi gerekirdi."

"Kıtipiyoz kocası son dakika sinirini bozmuştur yine."

"Serdar onu bunu bırak da, şimdi annem odaya geçti. Sen yanına doğru git de ben mutfağa bakayım, fırından çıkaracaklarım var."

Bu doğum günü organizasyonunu hiç yapmasaydım daha mı iyi olurdu ne? Şimdiden pek tadı yok gibi. Nebiş de maşallah şu halinde laf sokma potansiyelinden hiçbir şey kaybetmemiş. Alzheimer da olsa kaynanalık unutulmuyor demek ki.

"Sevgi ablaaa, bi gelsene buraya, annemin bir şeyleri kaybolmuş, aranıp duruyor. Neyi kaybolmuş onu da anlamadım ya..."

Böyle işte, daha beş dakikayı geçiremez annesiyle ama bana ahkâm kesmeyi bilir.

"Serdarcım annem bunu çok sık yapar, çünkü neyi nereye koyduğunu unutuyor. Böyle yaptığı zamanlarda dikkatini başka yönlere çekmeye çalışacaksın. O zaman bir şeyleri aradığını da unutuyor ve problem çözülüyor. Yine çokbilmişlik yaptım kusura bakma ama sen sordun."

"Kız Sevgi bana bak, bunun karısı gelip de almış olmasın sakın?"

"Neyi anne?"

"Şeyi işte, neydi o, Orhan'ın bana geçen yıl evlilik yıldönümünde hediye ettiği şeyi."

"Nebiş bak sana ne diyeceğim. Böğürtlenli kek yaptım sana, çünkü bugün senin doğum günüüüün!"

"Bugün mü doğmuşum ben?"

"Evet annem, 72 yıl evvel bugün doğmuşsun."

"Hani kekim o zaman, getirsene hadi, çok açım ben!"

Sevgi, Serdar'a eğilerek:

"Gördün mü nasıl davranmak gerekirmiş?"

"Kapı çalıyor Sevgi. Yoksa Orhan mı geldi?"

"Yok Nebiş'im Sezen'dir. Gidip açayım ben."

Umarım Sezen yine kendini odak noktası yapıp sorunları ile birlikte içeri damlamaz. İçimden bir his öyle olacağını söylüyor da...

"Sezen ne oldu sana???"

"Ne olacak, kocam olacak o domuz herif!"

"İçeri girip sakin bir şekilde anlatır mısın lütfen? Annem duymasın ayrıca, iyice panik olacak senin ses tonundan."

"Annemin doğum gününe geleceğimi biliyordu. Saatini biraz daha erken söylemiştim ona. Zaten bir süredir şüpheleniyordum. Erkenden çıkıp köşede beklemeye başladım. İşyerinden tanıdığım o kadın geldi ve bizim apartmana girdi. Bir süre sonra ben de peşinden tabi. Çıktım yukarıya, sessizce anahtarla kapıyı açtım ki ne göreyim? Kadın içeride!"

"Eee?"

"Ay ne yapayım Sevgi? Bağırmaya başladım tabi. Allah onu kahretsin, boyu devrilsin! Gün yüzü mü gösterdi bana sanki?"

"Sakin ol abla tamam. Sen bilmiyor musun bu adamın böyle olduğunu zaten? Bu kaçıncı?"

"Ay hayır ama Sevgi, söz vermişti bu defa bana. Bir daha yapmayacaktı."

"Off abla. Buraya neden geldiğini unutma lütfen! Annemin doğum günü bugün. İçeri girip bir merhaba de istersen."

"Nasıl kardeşsin Sevgi sen? Ben ne anlattım, sen ne diyorsun?"

"Diyorum ki bugün annemizin doğum günü ve biz bu sebepten toplandık. Diyorum ki bunu ne zaman hatırlayacaksın sen?"

"Sevgiii, kim geldi? Orhan geldi değil mi, hadi söyle!"

"Yok Nebiş'im ablam geldi bak. O da doğum gününü kutlamaya gelmiş."

"Anne bak ben geldim. Çok özledim seni."

"Sen mi beni özledin? Sen kendinden ve o işe yaramaz kocandan başkasını ne zaman düşünür oldun?"

Yok artık! Hakikaten annem bizimle dalga mı geçiyor ne? Ama helal olsun sana be Nebiş! Benim söyleyemediklerimi döküyorsun ya bunlara. Yüreğim ferahlıyor sanki...

"Haklısın anne, o adam domuzun tekiymiş, ah annem keşke zamanında seni dinleseymişim. Ama olsun, geç olsa da anladım. Artık senin dizinin dibinde duracağım. Buraya taşınıyorum!"

Serdar, Sevgi'ye eğilerek fısıldar:

"Ne diyor bu Sevgi? Yine sıyırmış galiba."

Sevgi, Sezen'e eğilerek fısıldar:

"Abla saçma sapan konuşma, annem Alzheimer hastası! Gerçi sen de çok normal sayılmazsın ya!"

"Kulaktan kulağa mı oynuyoruz? Ben kimin kulağına söyleyeceğim Sevgi? Ama daha bana fısıldayan olmadı ki. Bir yerde sıra şaştı galiba."

"Bugün senin doğum günün Nebiş'im annemmm. O yüzden fısıldaşıyoruz. Pastayı 18 mi yoksa 20 mumla mı getirelim diye..."

"Yok ayol daha neler? İlahi çocuklar, biliyorsunuz annenizi nasıl mutlu edeceğinizi. Ama bence en güzeli doğrusunu yapmak. O kadar mumu bulmak zor biliyorum ama pastayı biraz büyücek aldıysanız sorun çözülür. 28 mumu konduruverirsiniz üzerine!"

* * *

"Nebiş, o ne elindeki?"

"Ne bileyim burada buldum. Bu adam eline oje sürmüş, kravatını neden çekiştiriyor? Üstelik kafası da yok!"

"O benim kafamı dağıtmak için aldığım yeni kitabım Nebiş'im."

"Dağıtmış adamın kafasını evet, baksana yok. Bu adam bir de hap mı veriyormuş ne? İstanbul erkeğinin hapı varmış. Acaba hangi hastalıklara iyi geliyor?"

"Sen gerçekten kitabın arka kapağını mı okudun?"

"Evet orada bir bardak su vardı. Ona bakıyordum, sonra suyun yanındaki yazıları gördüm. Güzelmiş Sevgi, başka var mı böyle ilaçlı kitaplar?"

"Bu kitabın sana böyle beyin fırtınası yaptıracağını bilseydim daha evvel alırdım Nebiş'im. Ben okumaya fırsat bulabilir miyim bilmem ama senin şimdiden işine yaramış olması sevindirici."

"Ama bak böyle kitaplar okuduğumu annem bilmesin tamam mı? Kızıyor sonra bana, ayıp şeyler okuyorsun diye..."

"Söylemem tamam. Sen şimdi söyle bakalım, yürüyüşe çıkalım mı bugün?"

"Ne yürüyüşü be! Sen git yürü, ben daha yeni yürüdüm."

"Nereye yürüdün?"

"Görmüyor musun sabahtan beri odadan odaya gidiyorum, o da yürüyüş."

"Olmaz öyle annem benim. Hadi bak hava da güzel, yürüyelim biraz. Hem doktorun yürüyüşün sana iyi geleceğini söyledi."

"Ne doktoru Sevgi? Ben doktora falan gitmedim ki..."

"Hastanede yattın ya anne. Gerçi yoğun bakımdaydın hatırlamazsın."

Yoğun bakımda olmasa hatırlayacak sanki. Bendeki de saçmalık. Acaba kabullenmek istemediğim için bilinçaltım mı bana söyletiyor bunları bilemiyorum. Ama yine de annem eskisiymiş gibi sohbet etmek hoşuma gidiyor. Eskisi gibi tartışmayı hiç özlemedim ama. Nasıl günlerdi onlar öyle, kâbus gibi...

* * *

"Dedim sana Sevgi, o adamdan sana
koca olmaz diye!"

"Anne o adam dediğin kişiye yıllarımı verdim ben.
Üstelik bir de evlat verdim. İşleri iyi gitmiyor diye

bırakayım mı adamı ortada?"
"Parası olmayan kocayı ne yapayım ben? Nasıl
bakacak sana ve ona verdiğin evladına, söylesene!"
"Yapma anne Allah aşkına, beni istemeye geldikten
sonra bana, daha iyisi mi alacak seni, evlen
bununla, diyen sen değil miydin?"
"Ne bileyim böyle soysuz çıkacağını? Kavun mu
bu, poposunu koklayıp iyisini anlayasın.
Ama şimdi belli oldu işte. Bu adam olmayacak.
Tabi yine sen bilirsin. Dert çekmek istersen
orasına karışmam."
"Annecim sen eziyet etmek için evlat ayrımı
yapıyorsun inan ki. Ablamı kırk defa aldatan o
salak kocasına bir defa laf etmedin!"
"Ablanı kim n'apsın? Hem o eve geri dönerse
çekemem onu ben. İki çocuğu da başıma bırakıp
kendisi sokak sokak sürter."
"Anladım ben senin derdini. Sen yalnız kaldın
da kendine bir kurban arıyorsun. Sezen başına
bela olur diye beni seçtin. Ama ben bu oyuna
gelmeyeceğim anne. Kocamı seviyorum ve maddi
olarak dara düştü diye de bırakmam! Hayat
müşterektir hem. Bu da benim sınavımmış."

* * *

Evet, annem de benim sınavımmış. Hakan mazi oldu ama annem baki.

"Hadi Nebiş'im yürüyelim biraz. Sonra beraber Esma Varol'un evlenme programını izleriz. Belki Yaşar da oradadır."

"Yaşar oraya sadece beni görmek için geliyor! Hadi yürüyelim de programa yetişelim."

"Tamam Nebiş'im. Orhan'ın derin yarasını ancak Yaşar'ın silueti dolduruyor değil mi?"

"Efendim?"

Hayat her zaman değişenlerin yerine yenilerini koyarak gelişimine katkıda bulunmak değil midir? Bilinçli ya da bilinçsiz, hayat eylemi budur bence. "Hayat eylemi" kavramını benimsediğimden beri, değişimin sebep olduğu dönüşümlere çok da şaşırmıyorum. Her eylemin bir sonucu vardır, hayat eyleminin sonucu da ölüm. Denklem basit. Doğum ile ölüm arasına sığdırdıkların hiçlik kümesinde var olarak, kümelerinin ismine meydan okurlar aslında.

Ayıp nedir ki? Başkasının zihnine göre hareket edip
onu mahcup etmeyecek şekilde davranman mı,
yoksa doğru olan, kendiliğinin farkına varıp
hissettiğin şekilde var olman mı?

Madem kocanı terk ediyorsun, kazık kadar iki erkek çocuğunu neden getiriyorsun yanında? Kalsalar ya babalarının yanında! Gerçi Sezen ablam bu, uzun süre dayanamaz koca hasretine de geri döner tez vakitte umarım. İçeride beş dakikadır annemle ve bir olay çıkmadı, hayret...

Mesajlaşma

"Sevgi?"

"Evet ben Sevgi. Numaramı başka bir isimle mi kaydettin Ahmet?"

"Hayır ama ilk mesajı yazarken ne diyeceğimi bilemedim desem."

"Evet, epey uzun zaman oldu. En son annemin taburculuğunda görebilmiştim seni. Sonra haberleşemedik, doğru."

"Yazmayı hep istedim Sevgi, ama babam siz gittikten sonra iyice kötüleşti ve maalesef onu kaybettik."

"Çok üzüldüm Ahmet, bilmiyordum:("

"Annemi toparlamak epey zor oldu. Ancak fırsat bulabildim yazmaya ama inan hep aklımdaydın."

"Sen de benim aklımdaydın hep Ahmet, keşke arasaymışım, çok kızdım kendime şimdi :("

"Kızma kendine, senin suçun yok. Sen nasılsın Sevgi, annenin durumu nasıl?"

"Şükür yoğun bakımdaki gibi değil ama yine de birçok sıkıntısı devam ediyor tabi ki. Bu hastalıkta geriye dönüş yok ki..."

"Biz de babamda hiç ileriye gidemedik ki Sevgi. Galiba bütün hastalıklar birbirine benziyor."

"Öyle demeyelim de sürekli ilerleme halinde olanların ortak tarafları var galiba."

"Onun dışında nasıl gidiyor hayat Sevgi? Seninle daha güzel zamanlarda daha uzun sohbetler edebilmek isterdim aslında ama o dönemde kısmet olmadı."

"Nasıl olsun be Ahmet... Annemi biraz toparlayınca ablam geldi yerleşti bizim eve. Düzen değişti tabi. Alışmaya çalışıyorum."

"Bir zaman ayarlasak da görüşsek Sevgi. Bir kahve içmeye vaktin olursa bilmek isterim."

"Sevgiiii, ne yapıyorsun kızım sen içeride ya! Annem tutturdu burası benim evim değil diye, gitmeye çalışıyor. Ben anlatmaya çalışıyorum, burası senin evin diyorum ama iyice çıldırdı, gelsene!"

"Abla sen manyak mısın? Neyi anlatmaya çalışıyorsun ona? Mantıklı açıklamaları anlayabilecek olsaydı zaten niye hasta olsun ki?"

"Ne diyeyim peki? Evet burası senin evin değil mi diyeyim. Kapıya mı atayım onu!"

"Saçma sapan konuşma abla Allah aşkına! Nerede annem?"

"Bilmiyorum en son kapıyı zorluyordu."

"Burası benim evim değil, götürün beni buradan! Siz beni öldüreceksiniz. Babamı arayın çabuk, gelip beni evimize götürsün."

"Nebiş'im sakin ol lütfen. Bak ben buradayım."

"Sen de kimsin? Aç şu kapıyı bana çabuk!"

"Annem ben Sevgi, tanımadın mı?"

"Ziyagillerin Sevgi mi? Hah kızım iyi ki sana rastladım. Hadi ara da Mehmet amcanı gelsin beni evimize götürsün."

"Tamam, peki arayacağım. Birazdan gelir götürür seni. O zamana kadar biraz otur da dinlen sen. Kahve yapayım sana."

"Sana zahmet olmasın kızım?"

"Olmaz, olmaz. Sen otur da biraz televizyon izle. O arada ben de kahveni yapayım."

"Salon ne tarafta yavrum?"

"Bak tam arkandaki oda, hadi ben götüreyim seni."

Sezen, Sevgi'ye:

"Kızım annem iyice kafayı yedi. Hastaneye götürelim bence."

"Sayende oldu abla, çok sağ ol!"

"Yine ben yaptım her şeyi değil mi? Annemi de ben hasta ettim zaten!"

"Annemin hastalığı çevresindekilerin davranışlarından çok fazla etkileniyor. Sen ona bir şeyleri açıklamaya çabalayıp onun yanlış olduğunu belirtince iyice ilerliyor bu hastalık. Sen bilmezsin tabi, annemle ne zaman bir arada oldun ki hastalık sonrası!"

"Senin benimki gibi deli bir kocan yok tabi. Anlamazsın sen benim neler çektiğimi. İki de oğlan çocuğu idare ediyorum, babalarından beter."

"Benim bir kocam bile yok abla artık. Bil bakalım neden yok? Çünkü annem evlendikten bir süre sonra Hakan'a gıcık olmaya başladı ve biz ayrılalım diye elinden geleni ardına koymadı. Sonra ne oldu bil bakalım? Boşandık! Bingooo!"

"Madem annemi suçluyorsun boşanman konusunda, ben niye boşanmadım bunca şeye rağmen? Sana rahat battı bence, annemi hiç suçlama!"

"Öyle mi diyorsun? Sen ne zaman annemi dinledin ki? Genç kızlığında da aynıydın. Kapıyı vurur çıkardın ama kimse sana hesap soramazdı."

"Kendi pısırıklığın yüzünden beni suçlama!"

"Tamam hadi uzatmayalım. Annem sakinleşmiş gibi duruyor. Böyle yapınca üstüne gitmeyeceksin. Sonra başka şeylerle oyalanınca unutuyor zaten."

* * *

Ablam galiba hayatında ilk defa doğru bir saptamada bulundu. Ben bir pısırığım. Geçmişimde de başkalarının hayatını yaşadım, şimdi de öyle yapıyorum. Kendime ait bir dünyam

olamadı hiçbir zaman. Evlenmeden önce annemin güdümündeydim. O ne derse ona göre hareket ederdim. Bana uygun bulduğu birisi ile evlendim. Sonra onun bana uygun olmadığını düşündü ve boşandım. Evliyken de Hakan'a karşı sorumluluklarımı hep kendimden önde tuttum. Oğlumla ilgili olanlara hiçbir şey diyemem çünkü evlat farklı. Ona yaptığım ve yapacağım her şey, bir annenin evladı için yapması gerekenlere göre az bile. Peki ya bundan sonrası, hep böyle mi gidecek? Kendim için ne yaptım ben? Düşünüyorum da koca bir hiç. Bundan sonrası için kendime söz veriyorum, bunu aşabilmek için adım adım çabalayacağım. Akıl yaşta değil baştadır derler. Belki bu yaştan sonra aklım başıma gelir. Hatta ilk adımı şimdi atmalıyım. Mesela Ahmet'in kahve içme davetini kabul ederek başlayabilirim buna. Şimdi de ilk mesaj benden gitsin bakalım. Dur bir bakayım. Whatsapp'ta iki dakika önce aktifmiş.

"Ahmet merhaba."

"Merhaba Sevgi, senden mesaj alabilmek güzel :)"

Allah'ım hemen yanıt verdi, yaşasın!

"Ben de yarın sabah kahve için uygun musun diyecektim."

"Evet elbette. Yarın sabah işe biraz geç gidebilirim hiç sorun olmaz. Hatta kahvaltı bile yapabiliriz ne dersin?"

"Mükemmel olur derim!"

"Saat 10'da hastanenin o taraftaki kafede buluşalım sana da uyarsa."

"Tamam o zaman. Yarın görüşmek üzere :)"

* * *

"Seni tekrar görmek çok güzel Sevgi."

"Benim için de öyle Ahmet. Her ne kadar uzun süredir tanışıyor olmasak da özlenecek kadar önemli olmuşsun benim için."

Yanlış mı yapıyorum acaba? Bir erkeğe onu özlediğini söylemek, hem de ilk görüşmede... Ayrıca annem bu durumdayken benim ne işim var burada elin adamıyla? Evde durup genel yasıma devam etmeliydim. Hem neyime benim yeni bir ilişkiye girmek? Denedim gördüm işte, olmuyor, ben beceremiyorum. Olsaydı Hakan'la devam ederdi zaten. Karşımda tanımadığım bir yüz ve ses bile bana rahatsızlık verirken, nasıl olacak da yeni birinin kişiliğini tanıma enerjisini kendimde bulacağım bilmiyorum...

"Ne güzel sözler bunlar Sevgi, ben şimdi ne desem bilemedim. İyi ki buradasın, tam karşımda."

"Bak şimdi mahcup oldum. Konuyu değişelim bence. Annen nasıl oldu, toparlanabildi mi?"

"İlk zamanlara göre daha iyi tabi ama yine de kolu kanadı kırık kaldı be Sevgi. Sorunca iyiyim diyor ama ben anlamaz mıyım annemin halinden?"

"Ben anlamıyorum annemin halinden, sen anlıyorsan da takdir ettim."

"Efendim?"

"Pardon Ahmet. Bir anda kendi annemi düşündüm de. Aklı yerinde insanı anlamaya çalışmak daha kolay olmalı, ben annemin ne zaman, nasıl davranacağını tahmin etmek konusunda zorlanıyorum."

"Bence normal varsayılanları tahmin etmek daha zor."

"Neyse umarım daha iyidir. Bir gün kendisini ziyaret etmek isterim."

"Elbette. O da çok sevinir seni görünce. Evde arada bir senin adın geçiyor zaten."

"Ne güzel, bunu duymak beni mutlu etti. Kısıtlı zamanda yüklü şeyler paylaştık annenle."

"Hâlâ kahvaltımızı söylemedik. Bu gidişle aç kalacağız."

"Evet, haklısın, bence de..."

"Ortaya serpme kahvaltı söyleyelim mi iki kişilik?"

"Olur tabi, hatta bence bir kişilik bile olur."

"Bu halinle bence sen üç kişilik yemelisin Sevgi. Çok zayıfsın zaten, bir de annene bakıyorsun ki güce ihtiyacın var."

"İştahım oldum olası yoktur ama senin için denerim."

"Benim için yeni bir şeyler denemen güzel."

Hayır yani bu adam yılların Kazanova'sı mı acaba, anlamakta zorlanıyorum. Bu cümleler hem çok güzel hem de fazla yapmacık. Cümleleri kendine has ve yüreğinin doğrultusunda harekete geçen bir insan lazım bana hayatımda.

Bu masa bunalttı beni, yüreğim daraldı. Kalkıp gitmek istiyorum. Ayıp olur mu acaba? Ayıp nedir ki? Başkasının zihnine göre hareket edip onu mahcup etmeyecek şekilde davranman mı, yoksa doğru olan kendiliğinin farkına varıp hissettiğin şekilde var olman mı?

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum Ahmet. Kalkmak istiyorum, sence sorun olur mu?"

"???"

"Kendine iyi bak, sağlıcakla kal."

"Sevgi bir dakika, bir şey mi yaptım seni kıracak?"

* * *

"Nerdesin sen Allah'ın cezası sabahtan beri!"

"Abla dışarı çıktım, alacaklarım vardı dedim ya sana..."

"Burada beni annemle ve iki manyak çocukla bıraktın, çıldırmama ramak kaldı!"

"Abla, anne ikimizin annesi anlıyorum da, çocuklar da benim değil ki, ne bekliyorsun benden? Annemle de sadece birkaç gündür birliktesin. Olmayıver zaten, biz idare ediyor-

duk kendi halimize."

"Ha yani varlığım da rahatsız etti seni? Burada sana yardım etmeye çalışıyorum ama sen beni bırakıp kafana göre gezmeye gidiyorsun!"

"Sen yokken annemle ben tek başımıza ne yapıyorduk hiç merak ettin mi? Saniye yanından ayrılmazdım. Ben nerede, o oradaydı. İlk defa sen buradasın diye evden bir saat ayrıldım ve düşündüklerine inanamıyorum!"

"Sevgi sen mi geldin kızım? Bu karıyı başıma bırakıp gittin. Çoluk çocuk doluştular eve. Ben de gitsin diye oğlanların elbiselerini kestim!"

"Nebiş ne yaptın?"

"Ne yapaydım? Bırakaydım da çoluk çocuk, eciş bücüş evi mi bassın? Kış hadi kııış, elemtere fiş, kem gözlere şiş!"

"Sevgi bu yaktı contayı. Bu ne böyle bee!"

"Bu dediğin senin annen geri zekâlı! Bu eve geliyorsan onun düzeni ile yaşamayı öğreneceksin. Kendi düzensizliğini getirmeyeceksin bu eve. Ortalığın hali ne zaten. Sağlam adamı deli edersin sen. Bu evde gölge etme de başka ihsan istemem!"

"Sadece senin evin mi burası? Benim de annemin evi. Yıllardır bu evde yaşıyorsun ekmek elden su gölden, ben bir şey diyor muyum? Bak benim halime, bir lokma ekmek için koca derdi çekiyorum."

"Saçma saçma konuşup mağdur edebiyatı yapma bana. Zorla mı evlendirdiler seni? Üstelik biliyorsun ki ben çalışıyordum, yani bu eve para getiriyordum. Annemin hastalığından sonra hiçbiriniz ilgilenmeyince işten ayrılmak zorunda kaldım."

"Git evimizden cadı kadın! Topla çocuklarını da git!"

"Sen dolduruyorsun değil mi annemi Sevgi? Yazıklar olsun sana!"

"Lütfen keselim artık tartışmayı. Annem iyice kötü olacak."

* * *

"Merhaba Sevgi."
"Merhaba Hayal?"
"Hayır hayal değil, senin en içteki sesinim ben."
"Nasıl? Rüya isen kendine güvenme, sona ermen yakındır!"
"Sona eren sadece bitmesini istediklerindir. Sen kendine yakın oldukça, hayallerin gerçeğindir."
"Saçma!"
"Aşk nedir senin kafanda?"
"Bilmiyorum, sanırım hiç yaşamadım. Sen eğer hayal isen sen kesin yaşamışsındır."
"İlk ben sordum. Evet ben hayalim. Bende yaşantılar sonsuz. Sonsuzluğu sorgulayacaksan ben varım..."
"Sonsuzluk?? Biz sonsuz değiliz ki ben bunu sorgulayayım?"
"Mutlak içinde bulunduğumuz durumları mı sorgulamalıyız? Misal ben durumsuzum. Sadece 'hayal'im ben. Sorgum yok sualim yok, hayat bana güzel!"
"Hayatın varmış gibi konuştun hayal! Eğer bir hayatın olsaydı, hayat sana güzel idi..."
"Ve sen var olan hayatını sevimsiz durumlara harcadıkça, benim gibi bir hayalin bile bir hayatı olması olası..."
"Nasıl bir yüzleştirme bu?"
"Yüzleştin mi?"
Ah Allah'ım neyse ki yüzleşemeden uyandım. Nasıl bir kâbustur bu böyle. Kendi kendisiyle konuşan deliler gibi devamlı benzer rüyalar görüyorum. Aklımı koru Allah'ım...

* * *

Mesajlaşma
"Sevgi, ani gidişine bir anlam veremediğim için sana yaz-

mak istedim. Sonrasında uzun uzun düşündüğümde benimle ilgili bir sorun olmadığına karar verdim. Sağlığınla ilgili önemli bir durum olmadı umarım."

Al sana bir zevzek daha! Adam karar vermiş zaten, hata onda değilmiş. Doğru ya, hata bende. Adam içgörü sahibi değil, o ayrı bir durum zaten, ama ben bu halimle nasıl bir ilişkiye girmeyi düşünebildim. Hem de hiç tanımadığım bir adamla. Duygusal boşluk denilen durum bu anlar için tanımlanmış herhalde. Başıma bir de Sezen ablam ve çocukları belası ortaya çıkınca balıklama belaya atladım. Neyse ama bir cevap verme nezaketinde bulunsam iyi olur.

"Evet Ahmet. Kendimi pek iyi hissetmemiştim ama şimdi iyiyim sağ ol."

"Benim yapabileceğim bir şey var mı bunun için?"

"Yok Ahmet, çok teşekkürler. Bu ara biraz kendimle baş başa kalmaya ihtiyacım var galiba."

"Anladım."

Anlamış. Onun kadar anlayabilseydim kendimi ne çok mutlu olurdum. Ama o anlamış. Anlamış işte, nasıl olduysa...

* * *

"Ben daha fazla dayanamayacağım Sevgi, istenmediğim yerde de durmam ayrıca!"

"Öyle mi, neden o zaman hâlâ kocanla berabersin merak ettim?"

"Senin yıllardır beni kıskandığını tahmin ederdim de kabul etmek istemezdim. Şimdi tamamen ortaya çıktı işte. Ablanın mutluluğunu kıskanacak kadar aciz bir insansın sen!"

"Mutluluk? Senin yaşadığın durum mutluluksa ben almayayım onu. Ayrıca saçma sapan konuşma, gideceksen de def

ol git buradan! Annemle yıllardır beraberim ve bir defa olsun kimseye şikâyet etmedim ama sen iki günde dayanamadın."

"Ben eşyaları topluyorum çocuklar hadi siz de hazırlanın evimize gidiyoruz, babanızın yanına. Bir yuvası bile olmayanların laflarını daha fazla çekemeyeceğim!"

Diyorum ki şöyle bir anda hayatımı izler konumumdan fırlayıp
dümeni ele geçirsem. Sonrasında ise tamamen
kendi istediğim limanlarda konaklasam.
Yaşamdaki misafirliğimin tadını çıkarsam...

İnsanların bu denli acımasız olduklarını bildiğim için diyaloglarımı çok sınırlı tutardım. Ama kardeşlerin birbirine yaptıkları zulüm aklın alamayacağı boyutlara ulaşıyor bazen. Bir yabancının size söylemeye asla cesaret edemediği en kırıcı sözler onlara aittir ve en çok da onlar acıtır. Yine başına kötü bir şey gelse ilk koşacak insan olmana, onun da öyle olmasına rağmen -ya da sadece bu benim düşüncem, böyle düşününce rahat ediyorum- bu kaide değişmez.

"Sevgi..."

Yine aynı bakış. Kızıymışım gibi seslenme ama bir yabancıya bakar gibi bakma. Zaten hiçbir zaman annesi tarafından sevilmediğini düşünen bir evlat için daha da acı bir durum bu. Ya da ben öyle hissetmeye alıştığım için mi şimdi o durumun abartılısını yaşıyorum bilmiyorum. Silkin ve kendine gel Sevgi! Kendine mağdur edebiyatı yaparak acımak senin kişiliğine yakışmıyor!

"Az evvel burada çoluk çocuk birileri vardı. Gittiler değil mi?"

"Kim vardı anne? Sezen'ler dün buradaydı ama gittiler"

"Tanımadıklarını eve alma demedim mi ben sana yavrum? Niye eve aldın onları? Ne istiyorlarmış bizden?"

"Anne Sezen'i hatırlamadın mı?"

"Herkesi tanımak zorunda mıyım ne bileyim kimin dölü?"

Ne diyorum ben yine, iyice kızacak birazdan.

"Nebiş'im hadi gel televizyonu açalım, belki güzel bir şeyler vardır da izleriz."

"Tamam. Kaşığı uzat da açayım."

"Efendim?"

"Nasıl açıcam ben bunu, eğer kaşığı vermezsen."

"Kumandayı mı istiyorsun anne?"

"Bunu açan şeyi işte, şey..."

Bir süredir bunlar başladı. Nesnelerin isimlerini karıştı-

rıyor. Annemi kullanma kılavuzu bile hazırlar hale geldim. Ne dediğinde aslında neyi demek istiyor. Bunları zamanla anladığım için şanslı hissediyorum kendimi. Yoksa her şey çok daha zor olurdu. Aslında yaptığım çok basit. Sadece onu dinliyorum ve mimiklerine bakıyorum. Bir süre sonra neyi anlatmak istediğini otomatik olarak anlar hale geliyorsunuz.

"Aaa bak Nebiş, Yaşar arka tarafa oturmuş bu sefer."

"Evet, dedi bana. Arkaya oturunca seni daha net görüyorum dedi."

"Ne zaman söyledi anne?"

"Az evvel dedi ya, duymadın mı?"

"Yok ben o sırada mutfaktaydım galiba."

"Bak şu arkadaki yelloz var ya."

"Hangisi?"

"Sarı saçlı, yılan gözlü olan, Yaşar'ın yan tarafında.*"*

"Ne olmuş o kadına?"

"İşte o geçen gün bizim evin dışarısındaki su borularından tırmanarak eve girdi."

"Ben neredeydim peki?"

"Ayol sen burada mı yaşıyorsun sanki..."

"Su borularından tırmanıp ne yaptı peki?"

"Orhan'ın eski kazaklarının içine sakladığım bütün altınlarımı aldı bu kaltak!"

"Annecim sen bütün altınlarını beş yıl evvel bankanın kasasına koydun ya?"

"Seni de mi o yolladı yoksa? Alacak bi canım kaldı, onu da alın da kurtulayım!"

"Nebiş'im bak Yaşar senin için diyor ki, şimdi bir şeyler yesin. Yoksa zayıflayıp hasta olacak, kıyamam ona."

"Ayy, ben de ona hiç kıyamam. Söyle ona yiyorum birazdan."

"Kakaolu kek ve süt var. Hadi mutfağa gidip atıştıralım mı?"

"Ayıp değil mi kız? Yaşar'a da koy biraz!"

"Tamam Nebiş'im ben ona da koyar yollarım."

* * *

Karanlıkları tadabilmek için illa da geceler gerekli değildir ama gecede yaşanan karanlıkların tadı hep bir başkadır. Buruk da olsa sevinç taşır geceler çünkü sabah olacaktır. Sabahlar hep umut doludur. Hiç bitmedi benim sabahlarım, o yüzden hâlâ umudum var...

Mesajlaşma

"Sevgi, bana zamana ihtiyacın olduğunu söyledin ama ben sana bir şey söylemek istiyorum; ben hep burada olacağım, kendini hazır hissettiğin her an için bekliyor olacağım, bunu bil..."

Belki bir ilişki için değerlendirme yapabilmek adına zaman uygun değildi. Ama sanki Ahmet'e haksızlık mı yaptım ne? Umarım duygularında samimidir çünkü buna inanmak istiyorum.

"Ahmet özür dilerim. Sana hiçbir açıklama yapmadan kalktım gittim. İnan ki açıklamaya bile mecalim yoktu. Saçma bazı düşüncelerimden dolayı sana karşı önyargılı davrandım. Tekrar özür dilerim. Kendimi toparlayınca seni arayacağım."

"Peki Sevgi, fark etmediğim bir davranışımla seni kırdıysam asıl ben özür dilerim. Ben aramanı bekliyor olacağım."

"O elindeki elektrikli şeyle ne yapıyorsun sen."

"Telefon mu??"

"Salak kız! Telefon etajerin üzerindeki. Bu elindekini diyorum. Parmaklarını üzerinde dolaştırıyorsun, elektrik çarpacak!"

"Nebiş'im o dokunmatik ekran. Bu da yeni telefonlardan. Artık telefonlar eskiden olduğu gibi sadece evde olmuyor. Cepte de taşınıyor."

"Etajerin üzerindeki telefonu da cebine koyabilirsin. Büyük bir cebin olsa o da sığar yani..."

"Güne güzel bir kahvaltıyla başlamaya ne dersin Nebiş'im? Ekmek de kızartırım hem."

"Ne kahvaltısı ayol, öğlen oldu. Bak zaten nasıl şişmanladın sen yiye yiye. Her öğünü çift yiyorsun da ondan öyle oldu."

"Annecim neredeyse kemiklerim sayılıyor. Benim nerem şişman?"

"Anan mı oldum şimdi de?"

"Haydaaaa!"

"Ne işin var bu çayda."

Koptu yine devreler. Allah'ım bana sabır ver. Ne diyordu doktor, sakin ol, her davranışını lehine çevirmeye çalış. Huyuna, suyuna git...

"Ha işte onu dedim ben de. Çay olmuştur şimdi. Hadi gidip bi güzel kahvaltımızı yapalım."

"Olur. Yine milleti toplama başımıza ama. Çoluk çocuk eve doluşuyorlar. Sofrada ne varsa yiyorlar. Bana bir şey kalmıyor sonra."

"Yok Nebiş'im sadece ikimiz varız."

Yine alışveriş zamanı geldi. Kâbusum oluyor bu alışverişler. Annemi evde bırakmak büyük bir sorun. Bir defasında yalnız kaldığında, üşüdüğünü söyleyip ısınmak için ocağı yakmış, başında otururken buldum. Sonrasında her dışarı çıktığımda doğalgazın vanasını dışarıdan kapadım. Ama tehlike sadece bununla bitmiyor, aklıma binbir türlü ihtimal geliyor.

"Annem hadi ilaçlarımızı içelim."

"Sende mi beni zehirlemeye çalışacaksın?"

"Ne diyorsun sen, hiç öyle şey olur mu? Hani her gün düzenli aldığımız ilaçlar var ya hasta olmamak için. Onları alacağız yine. Hem ben de ilaç alıyorum her gün. İstersen ilk ben içeyim."

"Biliyor musun bazen yemeğime de zehir koyuyorlar sen yokken."

"Ben hep yanındayım annem. Kim koyuyor zehri senin

yemeğine? Ben asla buna izin vermem ki..."

"Sen yokken su borularından tırmanıp içeri giren yellozlar."

Su borularından tırmanan yellozlar? Gözümde canlandırdığımda bile ürküyorum ben. Zavallı annem, bunu gerçekten yaşıyor gibi hissediyor sanırım. Bunu azaltmak için benim yapabileceğim bir şey var mı acaba? Günlerdir aynı senaryoyu kurguluyor kafasında. Bunları anlatırken onu onaylamalı mıyım, yoksa hayır öyle bir şey yok mu demeliyim. Doktorumuza bu konuda bir telefon edip görüşünü almaya ihtiyacım var...

* * *

"Sevgi Hanım, böyle durumlarda sizin davranışınız büyük önem arz ediyor. Annenizin kaygısını artıracak bir cümle kurmamalısınız. Siz kaygı duyar iseniz bunu da hisseder zaten. Sakin olmalısınız ve somut açıklamalarda bulunmalısınız. Mesela kaygan olan su borularına insanların gelmesinin çok zor olduğunu, belki oraya vuran bir gölgenin insana benzediği için öyle bir his uyandırdığını belirterek başlayabilirsiniz. Eğer tepkisi sert oluyor ve gördüğünü iddia ediyor ise üstüne gitmemelisiniz. Ben yanındayken buna asla izin vermeyeceğim, zaten ben yanındayken kimse sana kötülük yapamaz şeklinde onu telkin etmeye çalışmalısınız."

"Çok teşekkürler doktor hanım. Söylediklerinizi uygulamaya çalışacağım."

"Herhangi bir terslik olursa yine görüşelim sizinle Sevgi Hanım."

"Elbette, tekrar çok teşekkürler."

* * *

"Tatilde geliyor musun yani, inanamıyorum yavrum! O

kadar özledim ki seni."

"Ben de öyle anneciğim. Babam uzun süredir para göndermediğinden gelemedim. Ama artık akşamları çalışmaya başladığımdan dolayı yol paramı biriktirebildim. Anneannemi de o kadar özledim ki!"

"Hem okuyorsun hem de çalışmaya mı başladın oralarda yavrum? Babanın bana olan kızgınlığını öz oğlundan çıkarması anlaşılır gibi değil. Keşke birazcık olsun yükünü hafifletebilecek maddi destek olabilseydim."

"Üzülme anneciğim. Zaten anneannemin bütün yükü üzerinde, bir de bunları düşünme. Ben zaten okulumu bitirince döneceğim oraya. İngiltere'de okumak isteyen bendim. Ayrıca durumumdan hiç de şikâyetçi değilim."

"Burs kazandın zaten oğlum, okula para mı veriyoruz ki?"

"İyiyim ben anne, düşünme bunları sen. Ben gelince neler pişireceksin bana, onu söyle sen."

"Mantı yapacağım elbette, ilk geldiğin gün, her zamanki gibi."

"Tatlı da isterim ben anne."

"Benim tatlım zaten gelmiş olacak."

"Öyle söyleyerek tatlıdan kurtulacağını mı sanıyorsun? Çocukken kanardım senin bu laf oyunlarına, ama öğrendim ki sonra bana sürpriz olsun diye yapıyorsun bunları. Yemem artık bu numaraları annecim. Söyle hadi bakalım kafandaki planı?"

"Kadayıf dolması desem?"

"Harikasın sen annelerin en minnoşu!"

"Sevgiiiii, kim o? Orhan mı yoksa? Söyle gelirken annemlere uğrasın."

"Yok annem telefondaki Tekin, hatırladın mı benim oğlum?"

"Asıl sen hatırladın mı? Elin adamlarını bana oğlum diye yutturuyorsun!"

"İngiltere'deydi ya, buraya geliyor haftaya tatil için. Bizi

görecek hem de. Seni de çok özlemiş."

"Terbiyesiz terbiyesiz konuşma densiz! Hadi gevezeliği bırak da beni evime götür."

"Tekin ben kapatayım oğlum. Anneannenle ilgilenmem lazım."

"Hadi eve gidelim dedim, götür beni. Götürmüyorsan da aç şu kapıyı, gitmem lazım, evden bekliyorlar."

"Nebiş'im hadi gel oturalım biraz içeride, televizyon açayım ben sana."

"Çocuk mu kandırıyorsun sen? Def ol git başımdan. Polis çağırcam bırakmazsan. Kim gönderdi seni."

Acil CD çalara ulaşmam lazım!

"Ankara'nın bağları da büklüm büklüm yolları... ..."

Ve Nebiş oynamaya başlar. Az evvel ne için kavga ediyordu, evine mi gidecekti, evi neredeydi, ben kimdim hepsi anlamsız şu an onun için. Bu nasıl bir hastalıktır anlamak mümkün değil. Bilmeyen birisi olsa, kesin dalga geçiyor bu kadın bununla derler. Günün başında kızı Sevgi idim. Sonra eve giren herhangi biri oldum, sonra da düşmanı, şimdi de birlikte göbek attığı arkadaşı. Eskiden bazen annemin bana tamamen yabancı olmasını istediğim anlar olurdu. Beni hiç doğurmamış olmasını istediğim zamanlar ya da başka bir anneden olmayı arzu ettiğim haller...

* * *

"Orospu mu olacaksın sen?"
"Ne diyorsun anneee?"
"Ağlama karşımda böyle, ben mi doğurdum seni,
inanamıyorum. Babana benzedin sen. İleride de
alkolik olacaksın kesin!"

"Anne o çocuk arkadaşımdı. Bu tarafta teyzesi oturuyormuş. Annesi de bu akşam teyzesinde olacakmış. O yüzden okul çıkışı beraber geldik. Ne var bunda, ben ne kötülük yaptım ki anne?"

"Sus bir de soruyor! Elin erkeği ile bir başına sokaklarda, gören ne der sonra?"

"Anne ben 14 yaşındayım. Hâlâ çocuk değil miyim?"

"Gelinlik kız yaşına gelmişsin hâlâ çocuk diyor bana!"

"Peki Sezen ablama neden bir şey demiyorsun?"

"O zaten orospu olmuş, ne diyeyim ona? Ben seni olmadan engellemek istiyorum."

"Orospu ne demek anne?"

"Ona buna veren işte!"

"Ne veriyorlar?"

"Terbiyesiz, def ol git!"

* * *

Uzun zamandır kendime bir mutfak terapi seansı düzenlememiştim. Oynamaktan enerjisi tükenen Nebiş'imin uykusunu fırsata dönüştürsem iyi olacak. Gerçi gündüzleri fazla uyuyunca geceleri ayaktayız ama yine de razıyım çünkü gündüzleri sahip olduğum vaktin değeri daha başka oluyor. En azından gün ışığını, evin içerisinde de olsa hücrelerimde hissedebiliyorum. Annem uyanıkken hücrelerimin, dolayısıyla varlığımın farkında bile değilim. "Ben" kavramı "annem" kavramı ile özdeşleşiyor o zamanlarda ve bu dünyada bir mevcudiyetim olduğunu bile unutuyorum. Bu da bir nevi kendi varlığıma karşı geliştirdiğim özel bir Alzheimer türü olsa gerek.

Önce bir domates çorbası yapacağım. Evdeki ezik ve biçimsiz domateslerden kurtulmak için ideal bir yemek türü.

Ezik, büzük ve kimsenin yüzüne bakmak istemediği o domatesleri, herkesin büyük bir iştahla arzulayacağı biçime dönüştürmek. İşte bu çok büyük bir maharet! Domatesler bile bunu başarabiliyorsa, benim gibi kendi hayatını akarken bir köşeden izleyen şahsiyet neden yapamasın? Diyorum ki, şöyle bir anda hayatımı izler konumumdan fırlayıp dümeni ele geçirsem. Sonrasında ise tamamen kendi istediğim limanlarda konaklasam. Yaşamdaki misafirliğimin tadını çıkarsam...

Sonra güzel bir zeytinyağlı yaprak sarma hazırlasam. İnce ince sarılmış, sıra sıra dizilmişler tencereye. Biri diğerinden azıcık bile uzun değil, hepsi aynı ebatta. Hepsi mutlu olurlar mı acaba? En azından eşitler değil mi? Eşitliğin sağladığı bazal bir huzurları olur en azından. Hepsinin sonu aynı zaten. Yenilip yutulacaklar.

Tatlı olarak da sakızlı muhallebi. Her daldırışında kaşığa sımsıkı sarılsın. Bırakmak istemediği için uzadıkça uzasın kaşığın her çıkışında. Emek verdiğin şeyler için, ya da vermen gerekenler için direnmenin elzem olduğunu hissettirsin. Diren Sevgi, direnemeyen diğer kadınlar için, ama en çok da kendin için.

* * *

"Kapı çalıyor Sevgi baksana, kahvaltı için ekmek al da gel demiştim Orhan'a. Anahtarı olsa da kapıyı çalar hep böyle! N'apacaksın at atılmaz, sat satılmaz, koca işte!"

"Bakıyorum Nebiş'im, ama bence başka bir sürpriz geliyor senin için, kapıyı sen aç hadi."

"Her işi de bana yıksan! Tamam gidiyorum kapıyı açmaya ama bir daha yapmam, bunu bilesin!"

"Anneanne??"

"Serdar oğlum neden söylemedin geleceğini, nerelerdesin? O evdeki kadın yüzünden değil mi gelmiyorsun bana?"

"Tanımadın mı anneanne, ben Tekin, torunun."

Tekin, annesine eğilerek:

"Annecim beni tanımadı mı?"

"Oğlum bazen böyle oluyor ama sonradan tanıyacaktır. Sen şimdilik onu düzeltme, bırak sana Serdar desin. Serdar'ı çok özlediği için de böyle yapıyor olabilir."

"Anneanne de mi demeyeyim?"

"Yok onu demeye devam et, bir süre sonra fark ediyor bazen."

"Ne konuşuyorsunuz fısır fısır iki kardeş, annenizden gizli?"

"Hayır annecim senden gizlimiz mi var bizim? Seni çok özlemiş onu söylüyordu bana."

"Bana söyleyemiyor mu, ben yanında değil miyim? Sizi yoksa o kadın mı gönderdi. Beni zehirleyip altınları alacaksınız değil mi?"

"Haydaa, annecim altınlar bankadaki kasada duruyor ya yıllardır."

"Tuuu size, bi de bu yalanı mı uydurdunuz? Öyle bir yere koydum ki altınları bulmanızın imkânı yok. Debelenin durun siz!"

Tekin, annesine doğru fısıldar:

"Anne sen tek başına ne yapıyorsun anneannemle? İnan durumun bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum."

"Hadi bakalıııım, içeri geçelim hep birlikte şimdi! Annemin TV'deki evlenme programı başlamıştır. Onu kaçırmayalım değil mi Nebiş'im?"

"Ayol Yaşar beni bekliyordur ya şimdi. Serdar gel bak seni Yaşar'la tanıştırayım"

"Yaşar kim anne?"

"Sonra anlatırım oğlum."

* * *

"Anne bana biraz anlatır mısın anneannem nasıl böyle oldu? Ben en son gördüğümde beni tanıyordu, böyle saçmalamıyordu. Biraz unutuyordu hepsi bu."

"Sen o kadar uzaktayken anlatıp da canını sıkmak istemedim oğlum. Gayet iyi gidiyordu durumu ama sonra birdenbire hızlanmaya başladı."

"Peki neden birden hızlanmış, doktorlar ne diyor?"

"Annemin Serdar'a olan düşkünlüğünü bilirsin."

"Bilmez miyim? Beni bile Serdar sanıyor ya şu an..."

"Serdar önceleri haftada bir mutlaka uğrardı ama iki yıl evvel annemle tartıştı."

"Hasta kadınla ne tartıştı dayım ya?"

"Bize geldiği zaman, annem onun karısının halini hatırını sormuyormuş. Eskiden beri onun karısını sevmemişmiş. Annesi de olsa buna izin veremezmiş. Eğer karısını istemiyorsa bir daha onun yüzünü göremezmiş."

"İnanamıyorum anneciğim gerçekten. Eşi de bir kadın, annesi de. Bir kadın nasıl olurda canına can katan canı veren kadına böyle bir kötülük yapabilir. Yengemi hiç böyle bilmezdim."

"Tabi bilemiyorum oğlum, dayın yengenle ne konuştu. Ama annem hakkında pek pozitif düşünmediği kesin. E tabi annem de bu laflar üzerine saydırdı Serdar'a. Sonra aylarca uğramadı. Şimdi de arada bir laf olsun diye geliyor."

"Peki anneannem olayı hatırlamıyor mu?"

"O günden sonra annem gittikçe kötüleşti. Davranışları değişmeye başladı. İlk günlerde ağlıyordu hep. Teselli etmeye çalışsam da nafile idi. Neden ağladığını da net ifade edemiyordu. Olaydan dolayı üzgün olduğunu biliyordum ama hep başka sebepleri bahane ederek ağladı. Sonra gitgide daha da unutkan oldu. Beni tanımadığı zamanlar oldu ve hâlâ da oluyor. Şimdi de ellerinde büyüttüğü torununu oğlu sandı işte gördün."

"Anne ben bu kadar olduğunu tahmin edememiştim. Olayların bu kadar ciddi olduğunu bilseydim seni yalnız bırakır mıydım hiç?"

"Oğlum biliyorum sen de beni düşünüyorsun ama öz çocukları annemi bu halde bir başına bırakırken, senin gibi hayata yeni adım atmaya çalışan körpe bir gence ne sorumluluk yüklenebilir ki?"

"Anneciğim senin de benden başka güvenecek kimsen yok ama bunu bilmek hakkımdı. Seni böyle bir durumda yalnız bıraktığım için kendimi suçlamaya başlayacağım."

"Burada olman bir şeyi değiştirmeyecek Tekin. Aksine, tahsilini benim yüzümden yapamadığın için ben daha fazla üzüleceğim. O nedenle bence bu konuyu konuşmayalım bile. Sen neler yapıyorsun onu anlat bana bakalım. Bir kız arkadaşın var mı?"

"Yok anne, ne kız arkadaşı? Daha yeni yeni alışmaya başladım. Ama aklımdaki şu ki, okulu bitirir bitirmez Türkiye'ye döneceğim. Aklımın bir yarısı hep burada çünkü."

"Oğlum nerede kendini daha iyi hissedeceksen orada yaşa. Önce tahsilini bitirmeye odaklan, daha fikrin çok değişir."

"Ne işi var bu adamın burada?"

"Anne, uyku mu tutmadı?"

"Ne annesi yelloz? Bu adam kim onu söyle bana. Uyumamı fırsat bildin de eve bunu mu aldın hemen? Yaşından başından da mı utanmıyorsun, oğlun yaşındaki adamı eve alıyorsun? Gerçi pek de meymenetsizmiş bu da!"

"Nebiş'im o benim oğlum zaten Tekin. Senin de torunun. Sen şimdi uykudan uyanınca birden tanıyamadın."

"Oooo hanımefendi yediği haltları kapatmakta da ustaymış! Hadi bakayım def olun gidin benim evimden. Başka yerde işleyin günahınızı!"

* * *

"Anne ben valizimi salona koymuştum ama içini boşaltmamıştım. Sen nereye koydun kıyafetlerimi? Birazdan bizim eski arkadaş grubu ile görüşmek için çıkacağım da giyinmem gerekiyor."

"Ben ellemedim oğlum valizini. İçindeki her şey mi çıkarılmış?"

"Yok değil. Tıraş takımlarım ve aldığım bazı hediyeler falan duruyor. Sadece kıyafetler alınmış içinden."

"Anneannenin işleridir oğlum. Kaşla göz arasında topluyor her şeyi böyle."

"Anne kapının önünde başka bir valiz duruyor, o kimin?"

"Aaaa yine mi başlamış valiz toplamaya, yandık desene!"

"Nasıl yani, anlamadım ben. Baştan anlatsana şunu doğru düzgün."

"Anneannen birkaç ay önce yapardı böyle. Evde ne varsa toplar valize doldururdu, sonra da kapının oraya bırakırdı. Evime gideceğim ben diye tutturup, valizini alıp kapıyı açmaya uğraşırdı."

"Peki sen nasıl baş ederdin bu durumla?"

"İlk başlarda karşı geldim. Burası senin evin nereye gidiyorsun dedim. Daha kötü oldu. Bağırıp vurmaya kalkıştı bana. Sonra öyle yaptığı zamanlarda tamam deyip dışarı çıkardım onu. Biraz dolaştırıp getirdim. Sonra sakinliyordu. Ama her gün böyle olunca çok zorlaştı. Ben her akşam o yattıktan sonra topladıklarını geri koyuyordum. Sabaha yine aynı hikâye başlıyordu. Doktor hanımla görüştüm. Çok düşük doz bir ilaç ekledi. O zamandan beri yapmıyordu. Şimdi yine aklına geldi demek ki. Hadi açalım bakalım o valizde mi senin eşyalar"

"Doğru anne, bak buraya tıkmış pantolonlarımı. Ama hepsi çok kırışmış bunların."

"N'apıyorsunuz siz orada bakayım? Valizimdekileri mi çalıyorsunuz? Ben birazdan evime gideceğim. O yüzden topladım valizimi, çekilin başından, leş kargaları!"

"Tamam Nebiş'im kusura bakma. Tekin valizleri karıştırmış. Senin valizini kendi valizi sanmış, o yüzden bakıyordu. Şimdi kapatıyoruz, kenara koyuyoruz valizini. Hadi önce kahvaltı yapalım beraber, sonra gidersin sen evine olur mu?"

"Olur. Tost yaptın mı bana? Şöyle bol kaşarlı ve tereyağlısından!"

"Yaparım tabi hemen. Sonra da ilaçlarını alırsın."

"Ne ilacı ayol yine saçmalamaya başladın! Yaşını başını almış kadınsın, kendi ilaçlarını al sen. Sonra kötü olursun. Benim gibi bir körpeye ne ilacı?"

* * *

"Oğlum doğru düzgün vakit geçiremedik. Birlikte geçirebildiğimiz bu kısıtlı zamanımızda seni sürekli sorunlara maruz bıraktım, çok üzülüyorum."

"Anne nasıl söz o öyle? Gayet güzel vakit geçirdim ben. Seni gördüm ve senin yanında geçirdiğim her an güzel benim için. Tek üzüldüğüm nokta, senin içinde bulunduğun girdabı gördüm ve ben o girdaba müdahale edemeyecek durumdayım. Burada seni bir başına bu durumla baş başa bırakıp gitmek hoşuma gitmiyor."

"Anneler her zaman güçlüdür, ben halimden hiç şikâyetçi değilim. Şimdi sen kendi işlerine ve okuluna odaklan. Ben gayet iyiyim. Anneannenin çok da bir sorunu yok aslında. Sana denk geldi birkaç olay üst üste. Her zaman öyle olmuyor ki..."

"Ne oluyor Sevgi? Tekin sen neden kapıda duruyorsun oğ-

lum, girsene içeriye"

"Beni tanıdı anne!"

"Demiştim sana oğlum, her zaman aynı değil diye. İyi zamanlarımız da oluyor böyle. Merak etme sen."

"Deli miyim ben ayol. Ne diyor bu Sevgi?"

"Yok bir şey annecim. Tekin İngiltere'ye geri dönüyor, okul için. Onu yolcu ediyoruz şimdi."

"Ha tamam. Hadi oğlum güle güle git, güle güle gel. Gelirken oradan bana çökelek getir olur mu? Oraların çökeleği pek güzeldir. Geçen yıl Orhan'la gitmiştik."

"Tamam anneannecim benim. Gel sana şöyle sıkı sıkı bi sarılayım. Seni çok özleyeceğim ben."

"Yok ayol, iki dakikalık yol için ne özlemesi. Bak dediğimi unutma, çökeleği al da gel sen. Acıktım şimdi, hadi git de getir."

"Hadi oğlum, geç kalma uçağa, gel ben de sana sarılayım şöyle doyasıya."

"Aaaa teyyare mi varmış? Biz de gidelim Sevgi hadi!"

"Annecim hadi biz içeri geçelim. Şimdi televizyona Yaşar çıkacakmış. Seni soruyormuş. O olmasa çıkmam diyormuş."

"Tabi tabi, beklemesin orada. Ben gidiyorum."

Uyku, zihni istediği diyarlarda dolaştıran bir zaman dilimi
Rüyalarımız gerçeklerimiz olsa,
gerçeklerimiz ise rüya.
İşte o zaman
şeffaf bir kelebek kanadı olabiliriz gibi geliyor bana.

"Alo, buyurun ben Sevgi, kimi aramıştınız?"

"Sabiha ben Sevgi."

"Sabiha??"

"Aaaa tanımadın mı beni ayol, Adı batasıca kardeşin Sedat'ın karısı! E tabi hiç aramaz sormazsan hatırlamazsın böyle. Hayırsızsın sen hayırsız!"

"Yok Sabiha, annemle uğraşmaktan kimseyi arayamıyorum ki, sizler de sağ olun varlığımızı unuttunuz."

"Sorma Sevgi sorma başımızdaki dertleri. Sedat yine bir sürü borç yapmış benim haberim olmadan. Sonra da bir dahaki ay geri ödeyeceğim diye tefecilerden toplu para almış. Onunla da kredi kartlarını kapatmış. Ama şimdi tefeciler başımıza bela oldu. Borç çıktı iki katına. Sorma Sevgi sorma, perişanız, perişan. Yoksa ben seni hiç düşünmez miyim, hep aklımdasın. Bu kızcağız tek başına annesi ile ne yapar, ne eder diye Sedat'a her gün söylüyorum. Bir de kızıyorum ki ona, her şeyi kızın başına yıktınız diye!"

"Eksik olma Sabiha, çok sağ ol"

"Bak ne diyeceğim sana. Biz şimdi gerçekten ailecek perişan vaziyetteyiz. Bu borçları ödemezsek Sedat'ın ayağına sıkar bu şerefsizler! Serdar'ı aradım, en azından 6 ay annenin maaşını biz alalım dedim ama kabul etmedi. Bi konuşuversene Sevgi, seni dinler belki ablası olarak. Ah ah sorma, bu hallere düşecek insan mıydım ben!"

"Sabiha ben arayıp ne diyeceğim ki ona? Annem yıllardır benimle ama onun maaşını siz kendi aranızda ay ay bölüşüyorsunuz zaten. Bana söz söylemek düşmez burada. Asıl benim bu maaşı almam gerekirken, bir de yüzsüzce bunu demek için mi arıyorsun beni?"

"Sen de ne açgözlüymüşsün be Sevgi! Emekli maaşın var senin, Allah gözünü doyursun!"

"Bak Sabiha, sakin olmaya çalışıyorum. Yakında sayenizde ereceğim ama şunu tekrar söylemeliyim ki, ben isteyerek emekli olmadım, anneme bakabilmek için düşük kat sayıyla verilen maaşı kabul ederek emekli olmak zorunda kaldım. Çalışmaya devam etseydim, daha düzgün bir maaşım olabilirdi."

"Ama sen de ağzınla söylüyorsun ki bir maaşın var. Bizde o da yok!"

"Tamam Sabiha tamam. Daha fazla germeden beni kapat. Hal hatır sormak için bile arama beni bir daha. Kendi aranızda halledin, bizi de rahat bırakın!"

Deli mi ne bunlar? Allah'ım ben mi tuhafım, bunlar da mı bir şey var, ne olur bana bir aydınlanma nasip et! Verdikçe alan ve bu durum devam ettikçe de çevresindekilerin vermeye devam etmek zorunda olduklarını düşünen insanlar var. Ve ne yazık ki onlardan benim ailemde de bolca var! Yok ben düşündükçe kaybolacağım. Bu durumda olgun olmaya çalışmak bile çılgınlık gibi. Ben bir an evvel Sevim'i aramalıyım. Evet Sevim'i aramalıyım...

"Sevgiiii, telefonda numaranı görünce inanamadım! Ben de tam seni arayacaktım!"

"Buna ne deniyor Sevim, telepati falan gibi bir şey mi? Adı her neyse, beni anlayan birkaç kişiden birisi olduğun için belki de... Sesini duymaya ihtiyacım var Sevim."

"Ne oldu kuzuuu?"

"Tahmin et?"

"Kardeşlerin yine saçma sapan davranıp canını sıkıyorlar?"

"Senin sesini duymak bile beni nasıl rahatlatıyor bir bilsen? İçimi okuyorsun sen canım benim..."

* * *

"Arabalar gelip geçiyorlar Sevgi, nereye gidiyor bunların hepsi? Belli ki aceleleri var."

"Nebiş'im burası işlek bir cadde, o yüzden birçok yere gitmek için buradan geçmek gerekiyor. O yüzden çok araba var burada."

"Ben kapımın önünde işveli cadde istemem!"

"İşveli değil, işlek. Yani çok fazla çalışan, yani çok fazla araç geçen."

"Hııı, yani çok uzun bir yol burası. Öbür tarafa da gider mi bu yol Sevgi?"

"Ne tarafa anne?"

"Herkesin öldüğünde gittiği taraf işte. Oraya da arabayla gidiliyor herhalde, ama çok uzaksa eğer tayyare de gerekebilir tabi ki!"

"Ne diyorsun annem sen? Oraya araçla gidilmez ki?"

"Neyle gidilir peki? Hiç sordun mu gidenlere?"

"Oraya giden geri dönmüyor ki anne..."

"Gidiş yolu varsa, dönüşünü neden yapmamışlar ki? Neyse zaten ben de gitmek istemiyorum o tarafa. Gideceğim zaman sorarız hangi vesaitler var diye..."

Hani mantık işlemiyordu Alzheimer hastalarında? Öbür tarafın analizini yaptı bana, inanılır gibi değil. Zaten gitmek istemiyorum diyor. Her ne kadar hayatımda bana çok acı zamanlar yaşatmış olsan da, ben de senin gitmeni istemiyorum annem. Hep yanımda kal, yanı başımda, bana bir yabancı gibi davransan da...

* * *

"O senin abindi diyorum sana!"

"Ama anne o ölmedi mi? Ben hatırlamıyorum bile

onu. Neden bana kızıyorsun, ben ne yaptım ki?"
"Fotoğrafının arkasına yazı yazmışsın daha ne olsun?"
"Abimmiş, annem öyle diyor yazdım. Bunun kızılacak nesi var?"
"Ben yalan mı söylüyorum size? Öyle bir abin vardı ki, şimdi dördünüz bir olsanız bir tane abin etmezsiniz!"
"Biz değersiz miyiz yani anne?"
"Bak bir de bana cevap veriyor!"
"Cevap vermeye bile değer bulmamalıyım kendimi yani?"
"Bana bak anarşist misin sen? Niye hiç normal bir çocuk olamadın?"
"Sezen ablam gibi mi?"
"Evet Sezen ablan gibi!"
"E hani o orospuydu? Orospuluk güzel bir şey mi?"
"Def ol git şuradan, elimden bir kaza çıkacak valla!"

* * *

Uyku, zihni istediği diyarlarda dolaştıran bir zaman dilimi. Rüyalarımız gerçeklerimiz olsa, gerçeklerimiz ise rüya. İşte o zaman şeffaf bir kelebek kanadı olabiliriz gibi geliyor bana. Şeffaf kelebek kanadı, saklamaz hiçbir şeyi. Hem uçar hem de uçarken tüm gerçekleri kanadında taşır. Aksi mümkün değildir, çünkü görüntü geçirgendir, istese de saklayamaz. Kelebek kanadı gibi bir hayat hayal ediyorum...

* * *

"Buyur Hatice hanım teyze, akşamın bu saatinde umarım bir sorun yoktur."

"Sevgi, kızım nasılsın, Nebahat Hanım nasıllar?"

"İyiyiz Hatice teyze, annem uyuyor, gel içeri şöyle mutfakta oturalım, bir kahvemi iç."

"Olur kızım, iki dakika gireyim içeri."

"Sade yapıyorum değil mi Hatice teyze? Senin şekerin vardı."

"Olur kızım olur. Bu saatte seni rahatsız ettim ama diyeceğim bir iki şey var. Nebahat Hanım'ın uyuduğunu tahmin ettiğimden bu saatte geldim. Seninle yalnız konuşmak istedim."

"Hayırdır Hatice teyze, ne oldu?"

"Birkaç hafta önce Nebahat Hanım bizim kapıyı çalmıştı. 'Altınlarım kayboldu, onları arıyorum, bütün komşuların da kapısını çalıp haber veriyorum ki haberleri olsun. Acaba bir hırsız var da herkesin ziynet eşyalarını mı çalıyor' dedi."

"Eeee?"

"Bir tuhaflık sezdim hareketlerinde ama yine de belki de öyle bir şey vardır diye diğer komşulara da sordum. Onlar da Nebahat Hanım bize hiç uğrayıp öyle bir şey demedi, bizde de bir hırsızlık olayı yok dediler."

"Yok Hatice teyze bizim altınlarımız falan çalınmadı. Annem öyle bazen karıştırıyor bir şeyleri."

"Birkaç gün önce de bizim kapıyı çaldı yine, elinde valizle. Beni evime götürün, yardım edin. Beni kaçırıp buraya kapattılar, ben de valizimi topladım kaçtım. Evdeki kız da beni zehirleyip öldürecek dedi. Orada emin oldum artık, gerçekten bir tuhaflık olduğuna. Yoktur öyle bir şey falan demeye çalıştım. Sonra tamam tamam deyip indi merdivenlerden aşağıya. Sonra sana gelip haber vereyim dedim. Hayırdır kızım, Nebahat Hanım'ın bir sorunu mu var?"

"Hatice teyzecim, annemin Alzheimer denilen bir hastalığı var. Komşularla pek bir muhabbetimiz olmadığından ve

bir de dedikoduya sebep olmaması açısından kimseye bir şey söyleme gereği hissetmedim. Bu hastalıkta böyle tuhaf davranışlar olabiliyor. Ama ben size kadar gelip böyle şeyler yaptığını hiç fark etmedim. Bundan sonra kapıyı kilitli tutmam gerekecek anlaşılan. Gittikçe bakımı zorlaşıyor Hatice teyze, Allah bana güç versin."

"Kızım senden başka kimi kimsesi yok mu annenin?"

"Bir ablam, iki de erkek kardeşim var ama onlar da kendi hallerinde. Benden başka kimsesi yok diyebiliriz."

"Ah be yavrum. Allah sana sabırlar versin. Bir şeye ihtiyacın olursa hiç çekinmeden söyle bana. Kapıyı çal, saat kaç olursa olsun, Şevket amcanla ben elimizden geleni yaparız."

"Çok sağ ol Hatice teyzecim. Söylemen yeter. Şimdilik idare ediyoruz, bakalım, olduğu yere kadar..."

* * *

"Bu sandalye niye ıslak böyle Nebiş?"

"Sandalye değil orası tuvalet."

"Anne sen buraya çiş mi yaptın!?"

"Çiçek mi dikseydim? Tuvalet kâğıdı koymayı da unutmuşsun hem. Bir de bana unutkan diyorsun!"

"Çabuk banyoya anne! Üstün başın da batmış, inanmıyorum ya!"

"Ne bağırıyorsun kız! Tuvaletin yerini değiştirmişsin, sonra da bana kızıyorsun! Def ol git başımdan!"

"Tuvalet değil o anne, mutfak sandalyesi!"

"Niye mutfağa taşıyorsun tuvalet sandalyesini o zaman?"

"Offf boşa kürek çektirme bana, yürü hadi banyoya!"

"Gitmiycem, def ol git başımdan dedim sana! Ben evime gitmek istiyorum. Valizim nerde benim?"

Sen uyuduktan sonra pişman olacağım cümleleri neden sana söylüyorum bilmiyorum. Ama şimdi perişan vaziyetteyim. Sanki sen beni anlıyormuşsun gibi kızdım, bağırdım sana. Oysa def ol git derken bile o kadar masum bakıyordun ki gözlerimin içine. Annesine muhtaç ve altına kaçıran çocuk gibiydi bakışların. Bu iş daha nereye kadar ilerleyecek hiç bilmiyorum. Aslında düşünmek de istemiyorum. Şimdiye kadar tuvaletin yerini hiç karıştırmazdı. Dün gece uykusu kötüydü. Acaba o mu etkiledi bilemiyorum ama bundan sonrası böyle olursa ben ne yaparım? Bez kullanalım desem, hayatta annem bunu kabul etmez. Bazen nefes bile alamadığını hisseder ya insan. İşte tam o anlardan birisindeyim ve sanki bir daha hiç nefes alamayacak gibiyim. Ahmet'i aramak istiyorum ama onu da çok kırdım. Dengesizleştim iyice.

* * *

Mesajlaşma

"Ahmet merhaba."

"Merhaba Sevgi, sürekli aklımdasın ve yazma isteği içerisindeyim ama en son bana kendini toparlayınca arayacağını söylediğin için cesaret edemedim."

"Tekrar kusura bakma Ahmet ne olur. Annemin bu durumları beni iyice dengesiz yaptı. Seni kırmaktan çekindiğim için yazmadım ben de. Ama bugün artık dayanamadım. Seninle konuşmaya ihtiyacım olduğunu düşündüm."

"İyi yaptın Sevgi. Seni özledim ben. Görmek istiyorum."

"O kadar zor ki evden çıkmam. Ben de seni görmeyi çok istiyorum ama annemi bırakıp da bir yere gidebilmem pek mümkün görünmüyor."

"Eğer senin için bir sorun oluşturmazsa, ben size uğrayabili-

rim. Hem anneni de görmüş olurum."

"Elbette benim için sorun olmaz. Hatta çok mutlu olurum ancak annem hastalığından dolayı sana karşı beni utandıracak tepkiler verebilir."

"Olsun Sevgi, benden mi utanacaksın. Hem o hasta bunu ikimiz de biliyoruz."

"Tamam o zaman Ahmet'cim. Ne zaman istersen beklerim, dertleşiriz biraz."

"Yarın öğleden sonra erken çıkacağım işten. Gelsem olur mu?"

"Çok sevinirim. Bekliyor olacağım."

Daha önce hiç yaşamadığım ve o nedenle adını koyamadığım bir his var. Sanki bir buz parçası yutmuşum ve o buz parçası yemek borumla yüreğim arasında takılıp kalmış. Soğukluğu göğüs kafesimde inanılmaz bir ferahlık yaratırken, şok etkisi ile kalbimin atım ritmini değiştiriyor. Her nefes alışımda da bu his daha da yoğunlaşıyor. Acaba yutarsam gidecek mi bu his? Hiç yutmasam, orada kalsa...

* * *

"Sustur şunu Sevgi!"

"Kapının zilini mi diyorsun Nebiş? Tamam açıyorum şimdi kapıyı, birisi geldi herhalde."

"Çocuklar çalıp çalıp kaçıyorlar, kız onlara!"

"Hoş geldin Ahmet."

"Sevgi seni görmek ne güzel!"

"Hadi gel içeriye Ahmet'cim, seni annemle tanıştırayım."

"Ben Nebahat, memnun oldum."

Sevgi'nin kulağına eğilerek:

"Kız böyle kara yağız arkadaşların vardı da niye hiç tanıştırmadın? Bir daha konuşmam seninle bak!"

"Merhaba teyzecim, elinizi öpeyim."

"Tüüü, nerden teyzen oluyorum senin densiz! Ben de tipine bakıp adam sandım seni!"

"Nebiş o sana saygıdan öyle dedi. Kızılacak bir şey yapmadı sana."

"Pardon Nebahat Hanım çok özür dilerim. Bu kadar genç ve güzel bir bayan karşımda dururken, sanki daha yaşlı birisini bekliyordum diye düşündüğümden öyle dedim."

"Bak nasıl anladı hatasını! Tamam tamam affettim."

"Hadi içeri buyur Ahmet, annem sana salonun yolunu gösterir, değil mi anne?"

"Bu da çocukken annesini kaybettiğinden, önüne gelene anne diyor!"

Salona geçtik ama ben de benden geçtim. Umarım Ahmet birazdan tımarhaneye mi düştüm diyerek kaçmaz. Ah benim neyime eve misafir davet etmek... Neyse ki annemin şekerleme yapma saati yaklaşıyor. O uyursa ben de durumu detaylı olarak izah edebilirim. Gerçi neyini izah edeceğim ki? Hasta işte. Ama benim için hâlâ eski annem o. Her ne kadar çocuk gibi bana muhtaç olsa da, o benim annem, ben onun değil. Roller bazen karışıyormuş gibi görünüyor ama işin aslını ben biliyorum, o bilmese de olur.

"Sevgi, ben izin istemeden mutfağa girdim ama annen uyuyakaldı salondaki kanepede. İstersen mutfakta içelim çaylarımızı. Rahatsız olup da uyanmasın annen."

"Uyudu mu? İyi o zaman Ahmet, yol yakınken kaç bence bu tımarhaneden."

"Saçmalama Sevgi, benim babam yıllarca hastaydı. Hasta olan ev nasıl olur bilirim. Ayrıca annen gayet şeker bir insan. Sadece onunla konuşurken, sanki karşında bir çocuk varmış gibi düşünerek hareket etmek gerekiyor ve bu hiç de zor değil."

"Gerçekten kibarlık olsun diye söylemiyorsun bunları değil mi?"

"Hayır Sevgi, ne alakası var? Bence sen biraz abartıyorsun. Sonuçta annen hasta ve bu sebepten böyle davranıyor ve onun bu şekilde davranması beni hiç mi hiç rahatsız etmiyor. Hatta tam tersi, ona daha fazla şefkat duygusu ile yaklaşmama ve anlayabilmeme sebep oluyor."

* * *

Aşırı sıcak, kaynayan bir kazanı karnıma koymuşlar sanki. İçim kıpır kıpır ama rahatsız edici. Bazen altını kısıyorlar, bazen de harlı ateşte iyice kaynatıyorlar. Buharı da düdüklü tencereninki gibi çıksa ya göbek deliğimden! Belki o zaman biraz rahatlardım. Ama ne çıkıyor, ne de kazan yok oluyor. Karnımda kocaman bir kazan taşıyorum ben evet. Yüreğimden akanlar da oraya doluyorlar. Sıcağın içerisinde eriyip kayboluyorlar.

Bu kayıp duygusunun içerisinde kaybolmaktan korkuyorum. Özellikle yüreğimden akanlar eriyip yok olmasınlar çünkü ben onlarla birlikte, aslında sende kaybolmak istiyorum Ahmet...

Fark ettim ki her canlının kendi içinde yarattığı
kocaman bir dünya varmış ve asıl dünya orasıymış.
Eğer oranın hâkimi olmayı başarabilirsen,
sana kimse dokunamazmış.

"Anne ne yapıyorsun sen?"

"Patates yemeği yapıyorum kızım. Akşama Orhan gelince hazır olsun. Sen de gel pilav yap yanına şöyle güzelce."

"İyi de anne o bütün soğanları niye attın tencerenin içine?"

"Soğan değil onlar patates, soğanları doğruyorum şimdi."

"O doğradıkların patates ama."

"Aman sen de her şeyi çok bilirsin. Bilseydin bir kocayı elinde tutardın. Hep yemek yapamadığın yüzünden boşadı o koca seni! Orada söyleneceğine, gel de bir şeyler öğren."

"Sen tencereyi hazırlayınca ocak işini bana bırak olur mu? Ben yakarım ocağı, pişene kadar da yanında beklerim, yorulma sen."

"Bak yakma sonra güzelim yemeği!"

"Tamam tamam, sen merak etme, ben hallederim gerisini, senin programın başladı TV'de kaçırma onu sen."

"Niye demiyorsun kız! Hadi ben gidiyorum, beni beklerler şimdi."

Ey Allah'ım! Mutfağın altını üstüne getirmiş. Nereden geldi aklına yıllar sonra yemek yapmak? Eskiden de pek severek yapmazdı zaten. Ya elini kesse, ya da ocağı açsa ama yakamasa, doğalgazdan zehirlense! Ben nasıl fark etmedim mutfağa girip yemek yapmaya kalkıştığını? Her gün beni şaşırtıyorsun anne, her gün! Bakalım daha ne sürprizler hazırlıyorsun bana...

Yıllar evvel hastalığı henüz fark etmediğimiz dönemde bir gün evde kimse yokken, kapıyı çalan bir satıcıya kapıyı açmıştı. Kadın bohçasında ne var ne yok anneme satmış, sonra elindeki bütün parasını da alıp gitmişti. Bu olayı duyunca çok şaşırdık. Hele annemin bunu normalmiş gibi anlatıp bizim asla kullanmayacağımız eşyalar almasına ise şok olduk. O zaman bile hastalığı konduramamıştım anneme. Şimdi bütün soğanları tencereye atıp patatesleri de soğan gibi kıyınca hasta olduğunu anlaması kolay oluyor tabii. Keşke ilk

başladığı zamanlar anlayabilseydik.

"Anne? Oturmuş ne yapıyorsun orada öyle gözlerini dolaba dikmiş? Niye televizyonu açmadın ki?"

"Televizyon açıl dedim, açılmadı."

"Haydaaa. O köşede ne var peki, gözlerini dikmiş bakıyorsun?"

"Biraz sessiz ol lütfen! Görmüyor musun, kuşlar dolabın içine yuva yapmışlar, onlara bakıyorum. Böyle sesli konuşunca kaçıracaksın onları."

"Ne kuşu?"

"Ebabil kuşu! Ne kuşu olacak ayol güvercin işte. Nasıl da sokulmuşlar birbirlerine."

"Hangi dolaptalar, ben göremiyorum?"

"Ya bunlar dolabın içine kaka yapmışlarsa, o zaman gitsinler! Yer sileceğinin sapını versene bana kovalayayım bunları, camı da aç hemen!"

"Bi dur Nebiş'im, sakin ol, orada kuş falan yok. Senin gözüne öyle görünmüş olabilirler mi?"

"Sen bana yalancı mı diyorsun? Def ol git evimden sen de! Yer sileceği nerede?? Onun sapıyla önce seni bir güzel döveceğim!"

Sadece çocukken annemden yediğim dayakları hatırlıyorum. Bu yaştan sonra da beni dövmekle tehdit etti ve bana o günlerin silmeye çalıştığım anılarını canlandırdı gözümde. Geriye dönüp bakmak bile istemediğim bir zaman dilimine...

Hayallerdir insanları yaşama bağlayan derler ya hep. Beni ne hayallerim bağlayabildi, ne de yaşadıklarım. Sadece anneme kendimi ispat etme hissiyatı tuttu beni bu hayatta. Şimdi annem beni anlamıyor. O zaman ispat etme gibi bir gayem de kalmadı. Amaçsız hissediyorum kendimi. Başıboş bir yılkı atı gibi. Belki de amaçsız olmak en güzeli. Önüne geleni yaşamak, ardında kalanı da unutmak...

* * *

Nasıl söyleyeceğim anneme şimdi bunu? Hasta olduğunu söylemiştim ama unutmuştur. Kız kardeşinin öldüğünü duyunca kim bilir ne hale gelecek?

"Nebiş gel bak kahvaltıda sana neler hazırladım?"

"Ne hazırladın. Çikolata da var mı?"

"Annecim sen eskiden çikolatayı sevmezdin hiç. Birkaç gündür canın mı çekiyor?"

"Ne münasebet ayol? Oldum olası çikolataya bayılırım ben. Sen dikkatsiz bir insansın!"

"Evet doğru, ben biraz dikkatsizim. Hadi gel sofraya oturalım da çayın soğumasın."

"Tencerenin dibini de ver bana, sıyırayım."

"Ne tenceresi?"

"Ben hep sıyırırım tencereyi."

"Anne ne diyorsun?"

"Hani ama getirmedin?"

"Anne bak sana bir şey diyeceğim. Teyzem hastaydı ya?"

"Aaaa teyzen mi hastalanmış, çok geçmiş olsun kızım."

"İşte o teyzem vefat etmiş."

"Vefat mı, o ne?"

"Ölmüş yani anne ölmüş."

"Ha o zaman Allah rahmet etsin. Toprağı bol olsun kızım. Mukadderat işte, ne yapcan?"

"İyi misin Nebiş?"

"İyiyim yavrum, sen nasılsın? Bak benim de bir kızım var. O da senin yaşlarında. Tanıştınız mı hiç?"

Çok zor olacağını düşünmüştüm teyzemin ölümünü anneme açıklamamın. Fazla kolay oldu ama ne dediğimi anlamadı ki. Anlayana kadar zorlasam mı acaba? Ama o zaman

da çok üzülecek. Başkasının teyzesi öldü sandı. Senin kız kardeşin mi öldü deseydim keşke?

"Peki annemle tanıştın mı hiç? O da çok iyi bir insandır. Çok güzel tatlılar yapar."

"Anne ne diyorsun, senin annen öldü ya..."

"Öldü mü? Ne zaman? Annemi istiyorum!"

Üzerinden uzun yıllar geçen annesinin ölümü için yaklaşık yarım saat ağladı. Yeni ölen kız kardeşine ise hiç tepki göstermedi. Herhalde kendisini hâlâ annesinin yaşadığı zamanda sanıyor. Ama bazen bugündeymiş gibi de davranabiliyor. Annemdeki bu davranış değişikliklerini tahmin etmekte çok zorlanıyorum. Yüz ifadesinden tepkilerini tahmin etmeye çalışıyorum ama bazen başarısız oluyorum ve hatalı davranıyorum. Benim davranışlarım yüzünden annemin hastalığının ilerlemesinden de ürküyorum. Umarım bir şeyleri yanlış yapmıyorumdur.

* * *

"Anne bu defa benim istediğim kanal açık olsun."

"Gitti mi şimdi Esma Varol? Çay koyacaktık kızcağıza daha..."

"Gitti anne gitti. Akşamın bu saatinde olmuyor onun programı. Hani senin önceden çok sevdiğin bir televizyoncu vardı ya, Ercan Gürses. İşte onun programı var. Programda 'Bizi mutsuz eden şeylerden nasıl kurtuluruz?' konusunu anlatacak bir psikiyatrist."

"Çok basit Sevgi. Mutsuz oluyorsan yapmayacaksın!"

"İlahi anne. Sokaktan on kişiyi çevirsen, birisi sana hasta demez. Akşam akşam güldürdün beni."

"Bana bak kız, hoş adammış, bekâr mı bu?"

"Hangisi anne? Psikiyatrist mi, Ercan Bey mi?"

"İkisi de olur. Artık kısmette hangisi varsa!"

"Yaşar'a ne oldu anne, Esma Varol'daki?"

"O kel!"

"Hani büyük aşk yaşıyordunuz, ne oldu?"

"Sana ne be, ne sorgulayıp duruyorsun!"

* * *

Yaşantımın güzel bir tarafı yok derken, harika bir tarafını keşfettim. Gecelerim var benim. Kimsenin elinin uzanamadığı, gücünün yetemediği, yaptıklarımı yargılayıp damga vuramadığı, kabul görmek için çırpınmadığım gecelerim... Daha sonra başka bir şeyi fark ettim. İnsanların kendilerine acıyarak besledikleri koca bir ömürleri olduğu ve son nefes verilirken bile bunu fark etmedikleri. Hatta fark ettim ki ömür "koca" da değilmiş. O zaman "bir ömre bedel" lafına yüklediğimiz anlamlar da fazlaymış. Fark ettim ki her canlının kendi içinde yarattığı kocaman bir dünya varmış ve asıl dünya orasıymış. Eğer oranın hâkimi olmayı başarabilirsen, sana kimse dokunamazmış. Benim için asıl olan ise Sevgi'nin dünyasıymış...

"Nebiş, uyandın mı sen bu saatte?"

"Beni niye buraya getirdiniz?"

"Hadi gel yatağımıza gidelim, hem çıplak ayak üşüteceksin."

"Ben seninle beraber mi yatıyorum? Sen de kimsin?"

"Ben Sevgi annecim, senin kızınım."

"Benim bir tane küçük bebeğim var, o da evde. Bir an önce eve gitmem gerekiyor. Evime götürün beni!"

"Sabah olsun da sonra götürürüm. Şimdi saat çok geç zaten. Sokaklar tehlikelidir"

"Bence sen daha tehlikelisin! Beni kimsesiz mi sandın? Eğer

beni evime götürmezsen Orhan seni fena yapar!"

"Annecim Orhan benim babam ve şu anda da yaşamıyor."

"Karşında çocuk mu var da kandırıyorsun sen yelloz? Amacın ne senin? Orhan'ı nereden tanıyorsun sen? Senin yaşındaki adama babam diyorsun bi de utanmadan!"

"Bir duş alalım mı Nebiş? İyi gelir belki sana, rahat edersin ve güzel uyursun."

"Beni neden uyutmak istiyorsun?"

"Hadi gel bi su içelim."

"Suyun içerisine ilaç mı kattın? Ben senin verdiğin suyu içmem!"

"Bence bebeğin yatakta seni bekliyor."

"Onları da mı kaçırdınız? Bebeğim nerde?!"

"Hadi gel yatağa bakalım beraber."

"Ah, işte buradaymış, yavrum benim, acıktın mı sen?"

"Demiştim sana bak!"

"Gel hadi seni önce emzireyim, sonra da uyutayım."

Bir küçük battaniyenin beni bu sorundan kurtaracağını asla tahmin edemezdim. Rulo halinde kenara konulmuş battaniyeyi bebeği sandı. Geceleri sorunumuz olmazdı genelde, ama demek ki bundan sonra olacak. Birçok hasta geceleri uyumuyor, annem uyuyor diye seviniyordum. Umarım hep böyle hafif atlatacağımız sorunlar olur.

* * *

Bu mutfağa ne olmuş böyle? Ben uyurken hırsız mı girdi eve yoksa? İyi de hırsız neden sadece mutfağa girsin. Mutfağa girmekle kalmayıp bayram için aldığım çikolataların hepsini de yemiş.

"Annecim erken mi uyandın sen, hadi üstümüzü değişelim. Ben de mutfağın halini görünce şaşırdım. Ne olmuş böyle?"

"Ne olmuş mutfağa?"

"Ben de onu diyorum. Her yer çikolata ambalajı. Sen de pek sevmezsin çikolatayı, kim yedi acaba bunları?"

"Çikolatayı sevmeyen kadın mı olur ayol!"

"Ben yedim diyorsun yani?"

"Yediysem yedim, n'olcak! İki lokma yediğimde gözün var zaten!"

"Hayır annecim olur mu öyle şey? Şekerini yükseltip hasta olacaksın diye korkuyorum."

"Sensin hasta!"

"Ben de o kadar çikolata yesem hasta olurum, evet, haklısın."

"Sus da kahvaltılık hazırla bana. Ama şöyle tatlılı, çikolatalı bir şeyler olsun."

"Bak ben sana şimdi harika bir kahvaltı hazırlayacağım ama önce üstümüzü değişelim, tuvalete gidelim ve yüzümüzü yıkayalım."

"Çikolata vereceksen gelirim!"

Alzheimer hastalığı insanın damak tadını da mı değiştiriyor nedir anlamadım. Tatlıdan nefret eden kadının haline bak şimdi. O değil de sağlığı bozulacak iyice. Belki geçici bir problemdir. Biraz seyrine bakmak gerek herhalde.

"Annecim yine mi mesane pedini fırlatıp atmışsın!"

"Neyi fırlatmışım, yalan söyleme!"

"Bari nereye attığını söylesen? Evin her köşesinden çişli bezler topluyorum ama insaf yaa!"

"Toplama o zaman! Bezlere çiş döküp kaçıyorlar demek ki!"

"Çıkarma bir daha bu bezi n'olur anne, yalvarıyorum. Bak pijaman falan da batmış. Çıkar hadi çıkar!"

"Ne bağırıyorsun bana, def ol git buradan yelloz!"

"İşine gelmeyince yelloz, işine gelince Sevgi oluyorum değil mi? Hasta değilsin sen, benden sağlamsın!"

"Tabi ki hasta değilim ben orospu! Def ol git başımdan benim!"

Allah'ım bana ekstra sabır ver n'olur! Biliyorum o hasta, biliyorum söylediği ve yaptığı her şey hastalığından dolayı ama bazen ben de normal düşünme yeteneğimi yitiriyorum. Sanki annem benim inadıma böyle davranıyor gibi geliyor. Eskiden yaptığı her şey benim inadıma olurdu. Şimdi hastalıktan olduğunu kabullenmek istemiyor beynim. Benim de psikolojim bozuldu ve tedaviye ihtiyacım var galiba. Annemi bırakıp doktora bile gidemiyorum ki tedavi olayım. Ev artık evlikten çıktı. Tuvalet problemi başladıktan sonra her şey daha da zorlaştı. Ya ben de sağlığımı yitirirsem? Bunu kendim için değil de annem için düşünmem ne acı ama değil mi? Ya bana bir şey olursa ve annem ortada kalırsa diye düşünüyorum. Hani bebeği olan anneler derler ya "Bana bir şey olursa bu küçük yavruya kim bakar, öksüz kalır". Bir insan annesi için bunu diyebilir mi, ama dermiş... Ya bana bir şey olursa, annem öksüz kalır...

* * *

Artık eve bir yardımcı alma zamanımız geldi sanırım ama önce bunun maddi boyutunu çözmem gerekiyor. İçine düştüğüm duruma bak. Annemin kendi maaşı var ve bu maaşla biz bir yardımcı alabiliriz, ama bu maaş annemle hiç ilgilenmeyen iki kardeşimin kasasına giriyor! Bu defa iyi niyetimi kullandırtmayacağım ve hakkım olan için savaşacağım. Kardeşlerim de olsalar, tepkilerinin ne olacağı umurumda değil artık. Yıllarca onlara kol kanat geren Sevgi'nin de kıymetini bilmediler, kollarını indirip onları kanatsız bırakan Sevgi'ye karşı tavırları da artık beni ilgilendirmiyor.

"Alo ben Sevgi, Serdar sen misin?"

"Kardeşinin sesini bile tanımaz oldun artık demek ki!"

"Evet uzun süre duymayınca hatırlaması güç oluyor da..."

"Laf sokma yine konuşmaya başlar başlamaz."

"Annem de iyi işte ne yapsın?"

"Bak hâlâ devam ediyorsun abla."

"Neyse Serdar fazla uzatmadan konuya gireyim ben."

"Sen böyle girersen, kesin benim başım belada. Anlat bakalım abla, ne oldu?"

"Annemin durumu pek iyi değil Serdar."

"Son geldiğimde iyiydi, kendini dolandırıyordu."

"Evet kendini dolandırıyor ama kendiyle birlikte gittiği her odaya ifrazatını da dolandırıyor."

"O ne demek ya"

"Yani tuvalet konusunda da ciddi sıkıntılarımız var ve ben tek başına halledemiyorum. Bu eve mutlaka bir yardımcı gerekli."

"Yardımcılarla büyüdün ya sen abla, yapamazsın başka türlü."

"Terbiyesizleşme! Sen gel o zaman, bir itirazım olmaz. Tek başıma yapamıyorum diyorum. Anneme bakmaktan dolayı bir şikâyetim yok ama evin hijyeni bozulunca, onun da hastalanma olasılığı artıyor. Evi bok götürüyor Serdar anladın mı!"

"Tamam abla ya tamam, bağırma. Ben ne yapayım ki şimdi?"

"Bir şey yapma. Sadece haber vereyim dedim. Annemin maaşı sende mi Sedat'ta mı şu ara bilmiyorum ama önümüzdeki aydan itibaren bende olacak. Ona göre hareket edin."

"Maaşla ne işin var senin abla?"

"Eve gelen yardımcıların, adı üzerinde, yardımcı ya, hayır işlemek için eve geleceklermiş, para almayacaklarmış. O nedenle maaşla bir işim olmaz haklısın."

"Dalga geçme ama bu iş ciddi. O para olmaza ben perişan olurum, geçinemem."

"Üzgünüm Serdar. Bu yaşıma kadar hiçbir şekilde sizlerden bu konuda bir talebim olmadı. Ama şu anda bu para

annem için gerekli ve hasta olan kişi de annem. Yani kendi parasını alacak. Elinizdeki banka kartını bu ayın sonunda iptal ettireceğim, haberiniz olsun."

"Bunu yapamazsın, buna hakkın yok!"

"Hadi sağlıcakla kal Serdar. Sizden benim bir beklentim yok artık."

* * *

"Anne o şerbeti baklava için hazırlamıştım ben, tatlı istediğin için. Niye elindeki ekmeği şerbete banıyorsun?"

"Bütün çikolataları kaldırmışsın ortadan! Canım tatlı çekti ne yapayım?"

"Tamam işte, şerbet soğusun. Sonra onu baklavaya dökeceğim."

"Baklava?"

"Baklava bir tatlı çeşidi Nebiş. Hani misafirliğe gidilince en çok ikram edilen tatlı."

"Misafirliğe de gitmiyoruz hiç. Gitsek ya?"

"Sen dışarı çıkmak istemiyorsun ki Nebiş'im. İstersen bir gün komşumuz Hatice teyzelere gidelim."

"Olur gidelim. Ama ben diyetteyim, kiloma dikkat ediyorum biliyorsun. Çok bir şey hazırlamasın söyle de."

"Diyet?"

"Ayol, bir ayda ne kadar kilo verdim fark etmedin mi?"

"Anne az evvel çikolataları neden kaldırdın diye bana kızıyordun?"

"Çikolatanın ne zararı var ki? Diyette en çok çikolata yenir. Sen bilmiyorsun."

"Peki o zaman diyette ekmek de şerbete batırılıp yenir değil mi?"

"Bilmiyorsan öğren sen bence. Diyette ekmek olmaz!"

"Oy oy oy. Annem stand-up yapıyor!"

"Ne yapıyor annen, ne yapıyor? Annenin işi mi o? Ne değişik bir ismi var öyle!"

Bu hastalığın bazen mola zamanları var galiba. Bakan kişiyi dinlendiriyor, eğlendirmeye çalışıyor falan. Başka türlüsü mümkün değil. Ağlanacak halime, tam da şu anda kahkahalarla gülesim var. Annem hayatında hiç komik bir kadın olmadı. Ama şimdi bazen öyle komik oluyor ki, sanki bilerek bana espri yapıyor gibi hissediyorum. Aslında biraz da hoşuma gidiyor bu durum. Gençliğinde yüzü hiç gülmeyen annem, şimdi bana espriler yapıyor. Hem o hasta değil zaten, huyu değişti sadece...

* * *

"Hoş geldiniz Nebahat Hanım, Sevgi kızım."

"Hoş bulduuuuuk..."

Sevgi'nin kulağına:

"Neydi kız bunun adı?"

"Merhabalar Hatice teyzecim, dün konuşmuştuk ya hani seninle, şimdi geldik işte."

"Anladım kızım anladım, vah vaaaaah!"

"Kız bu niye vaklıyor? Ördek mi ki?"

"Yok annecim, Hatice teyze bu, ördek değil."

Ay ne diyorum ben! Kadına ayıp oluyor.

"Buyurun yavrum, buyurun içeri"

Buyuralım bakalım, bizi içeride ne gibi sürprizler bekliyor. Annemin uzun zamandır ben ve kardeşlerim dışında gördüğü tek kişi. Olsun, utanmak yok! Doktor, annenizi sosyal hayata katmalısınız dedi. Ayrıca Hatice teyzeye dün anlattım durumu. Anlayışla karşılayacaktır. İlk görüşte vak

vaklamayaydı iyiydi ya, neyse...

"Daha nasılsınız Nebahat Hanımcım?"

"Daha iyiyiz sağ ol..."

Sevgi'nin kulağına:

"Adı neydi kız bunun?"

"Hatice Hanım, annecim."

"İyiyiz Hatice Hanım, sağ ol."

"Bahar geldi artık Nebahat Hanımcım, arada bahçeye çıkalım beraber. Aşağıdaki incir ağacının altında oturalım, serinleyelim. Artık eskiyi anımsatan ne kaldı ki? Apartmanımızın meyve ağacı olduğu için çok şanslıyız. İnşallah bunu da kesmezler."

"Neyi kesiyorlarmış Şey Hanımcım?"

"Hatice!"

"Hah Hatice, ben de onu diyecektim!"

"Bahçedeki incir ağacını diyorum. Onun serinliği hiçbir yerde yok."

"Evet evet, hava serin bu ara."

"Bahar geldi ya, ondan serindir."

"İşte bizim Bahar var, kardeşimin kızı. Ne arar ne sorar. Size mi geldi?"

"Efendim?"

"Hatice teyzecim, bazen annemde bir tek kelime, anlamsız birçok kelime doğuruyor. O yüzden böyle konuşuyor."

"Vah vah vah!"

"Kız yine vakvaklamaya başladı bu, yumurtlayacak mı acaba?"

"Ama Nebahat Hanım hakaret ediyorsun sen, olmuyor böyle!"

"Ne diyor kız bu ördek?"

"Anne bir dakika susar mısın? Hatice teyze sen de sakin olsana, seninle konuşmuştuk daha evvel. Bence biz kalkalım, seni de rahatsız ettik, kusura bakma."

"Yok yani Sevgi, öyle demek istemedim. Sanki bilerek

söylüyor gibi geldi. Eskiden de bazen böyle laf çarpardı komşular içinde."

"Sıkıldım Sevgi ben, hani çikolata getirecekti bu bize."

"Hadi annecim, biz eve gidelim, ben sana çikolata vereceğim aşağıda."

Nebiş'le bir macera daha sonlanır. Hatice teyzeye rezil olduğuma mı yanayım, yoksa annemin bu hale geldiğine mi? Yok bence hepsine güleyim ben. Ne de olsa gülmek faydalı bir eylem. Üzülüp de Alzheimer olma olasılığımı mı artırayım? İyice sıyırıyorum kafayı herhalde ama olsun, gülerek sıyırmak çok da kötü bir şey değil.

* * *

"Emmiler çıktı yine Sevgi, gel de birer çay koy, ayıptır!"

"Anne yıllar önce de öyle derdin, hâlâ değişmedi, ilahi, çok güldüm. Grup Gündoğarken'e neden yeğenler demezsin de emmiler dersin?"

"Bunların hepsi birbirinin emmisi değiller mi?"

"Yok be anne, hep deriz ya sana, bir amca ve iki yeğen onlar."

"Olsun, isterse görümce olsunlar, sesleri güzel Allah için!"

Her şey değişmiyor bu hastalıkta. Olan sadece eski halinin abartılı bir duruma gelmesi ve beraberinde başka sürprizlerin de eklenmesi. Bu bir taraftan güzel, diğer taraftan da rahatsız edici bir şey. Rahatsız edici, çünkü sanıyorsun ki bunları bilerek ve isteyerek, senin inadına yapıyorlar. Güzel olan tarafı ise onları asla yadırgamıyorsun. Hâlâ senden bir parça taşıyorlar, hâlâ sen onların genlerini taşımaya devam ediyorsun, buruk ama hoş bir gururla...

* * *

"Nebiiiiş, neredesin bak benimle saklambaç oynama, meraklanıyorum."

Bütün odalara baktım ama yok. Aklımı kaçıracağım. Nereye gider bu kadın? Kapının kilidini açmayı nasıl başarmış? Kötü bir rüya mı bu? N'olur bu bir kâbus olsun!

"Hatice teyze, annemi gördün mü?"

"Yok kızım, buraya hiç gelmedi. Yoksa kayıp mı oldu? Vah vah vah!"

Annemin dediği gibi bu yine vakvaklamaya başladı. Bir de bununla uğraşamayacağım!

"Ben bir de dışarıya bakayım Hatice teyze, sağ ol."

"Vah vah vah!!"

Aylardır dışarıya da çıktığı yok ki. En son hastaneye yattığında mecburen çıkmıştı, o da ambulansla. Ne yapacağım ben şimdi?

"Anne, ne işin var incir ağacının tepesinde!"

"Serinliyorum Sevgi, hadi sen de gel."

"Hey Allah'ım! Anne ben seni nasıl indireceğim oradan şimdi?"

"Geçen sen demedin mi incir ağacında serinleyelim diye. Ben de biraz hava alıyorum, iyi oldu, haklıymışsın."

"Of Nebiş of! Ayağını aşağıya doğru indir bakayım, ben buradayım, tutarım seni."

"Çıkmışken incir de toplamayayım mı?"

"Ne inciri? Bir yerlerini kıracaksın hadi gel!"

Dejavu? Bu sahneyi yaşamıştım. Hem de aynı incir ağacında. Sadece ağacın tepesindeki ve altındaki kişiler yer değiştirdi, o kadar...

* * *

"Sevgiiiii, kör olmayasıca in o incir ağacından aşağı çabuk!"
"Anne yaa, Serdar'la Sedat çıkınca bir şey
demiyorsun, bana niye kızıyorsun?"
"Onlar erkek Allah'ın cezası! Kızlar çıkmaz incir ağacına!"
"Nedenmiş? Geçen gün Sezen ablam da çıktı.
Hem de en güzel incirleri o topladı. Bana bir
tane bile vermedi! Ben de topladıklarımı ona
vermeyeceğim."
"İn kız aşağıya, bak hâlâ bağırtıyor beni!"
"Anne korkuyorum, nasıl atlayayım buradan?"
"Çıkarken de korktun mu hiç? Nasıl çıktıysan,
öyle de in!"
Aradaki tek fark bu herhalde. Ben onu ağaçtan
indirdim. Nasıl çıktıysan öyle in diyebilmeyi çok
isterdim ama buna yüreğim elvermedi. Demek ki
yaşlılar çocuklardan daha çaresiz ve bağımlılar...

* * *

Böyle durumlarda birileri seni sözde anlar. Ya Hatice teyze gibi vah vah, tüh tühler olur ya da senin durumun da zor tabii, anlıyoruz ama şükret gibi olmasa da olur teselliler... İnsanlardan beklentim olduğundan değil bu düşüncelerim, ama en azından samimi değiller ise susmayı bilmeliler. Samimi olanın bir bakışı bile yetiyor zaten, konuşmasına gerek yok. Mesela bana pek değer verdiğini söyleyen Ahmet, bizim eve ziyarete geldikten sonra bütün diyaloğunu kesti benimle. Ondan ne bekliyordum ki? Bu yaşımdan sonra aşkı bulmayı mı? Toplum dayatması bir tanımlama daha "aşk". Kriterler: Karşı cinsten olacak, yüreğin hopurdayacak, onu düşünmeden yapamayacaksın. Bence bunun adı olsa olsa obsesyon olur. Ben de kapılmadım mı bu obsesyona, elbette kapıldım. Ahmet

arasa bir defa daha kapılırdım. Belki de aşk çaresizliğin bir ürünüdür. Benliğinin çaresizlik çığlıkları, aşk olarak tanımlanan duygularda vücut bulup nesnelleştirilir. O zaman benim anneme olan bağımlılığım bir çeşit aşk olabilir mi? İçimdeki çaresiz çocuk tüm çığlıklarını annesi için atmıştır belki...

"Anne ne yapıyorsun orada sen??"

"Protez dişlerimi temizliyorum."

"Taharet musluğuyla mı?"

"Sensin taharet! Niye bu kadar alçağa koydun çeşmeyi?"

"Anne gözünü seveyim bırak o protezleri, onlardan hayır gelmez artık, ver bana hadi!"

"Şimdi de protezlerime mi göz diktiler? Seni mi yolladılar muhbir olarak? Vermem!"

"Annecim bak pis oldu onlar. Orası pis bir çeşme. Orada yıkadığın protezi ağzına sokamazsın!"

"Bunları ağzıma sokacağımı kim söyledi? Bebeğime vereceğim onları, oynasın. Uyandı da ağlıyor. Bunlarla oynamak istedi. Ben de yıkayıp eline vereyim dedim."

"Bebeğine başka oyuncak veririz. Hadi biz gidelim yatalım, bebeğin beklemesin seni."

"Tabi beklemesin, çok ağlıyor."

"Ağlatmayalım onu."

Biz bebekken de böyle miydi acaba? Geceleri ağlamamıza uyanıp sonra da bizi susturmak için uğraş veriyor muydu? Bazen annemi gereksiz yere suçluyorum ben o zaman. Bu haliyle, olmayan bebeği için bu kadar emek veren bir kadın, eminim bizler için çok fazla fedakârlıkta bulunmuştur...

"Anlar" birleştirip "anılar" biriktirmeyi öğrendim.

Bugün bakıcı görüşmelerine başlayacağım ilk gün. Biraz huzursuzum nedense. Annemin bakımına yardımcı olmak için eve yardımcı almak canımı sıkıyor. Ben yetemiyorum demek ki. Peki biz bebekken o bize nasıl yetmişti? Ama doktor hanım bana mutlaka bir yardımcı olmasını söylediğine göre bir bildiği vardır. Gerçi bildiğini de açıkladı bana. Eğer bir kişi günde 24 saat bir hastayla birlikte olursa, bir süre sonra onun da hasta olması kaçınılmazmış. Bu nedenle yükün bölüşülmesi gerekiyormuş. Yine de bana ağır geliyor. Sanki ben anneme bakmayı beceremedim de, yabancı birilerinin üzerine yükü yıkarak annemden kaçmak istiyormuşum gibi. Bu düşünceler de hastalıklıymış. Yapmam gereken, öncelikle aileden, eğer aileden kimse yoksa çevreden bir yardımcı bulmakmış.

Yardımcı bulmak da öyle kolay iş değil. Eğer dilinden anlayan, kültürünü bilen bir Türk yardımcı istiyorsan gece yatılı olmaz. Sabah gelir, akşam gider. Arada bir ve gittikçe sıklaşan aralıklarla bir bahanesi olur ve erken çıkmak zorunda kalır. Bazen hastanızın durumundan ötürü beş dakika fazla kalması gerektiğinde kocası çok kızar ve sizi işten ayrılmakla tehdit eder falan... Yabancı uyruklu bir yardımcı alacaksanız, tek iyi tarafı gece kalabilmesi. Onun dışında pek de iyi bir taraf bulamayabilirsiniz. Vize almaları ve uzatmaları başlı başına bir sorun. Onun dışında ya ülkesinde çocuklarını bırakıp gelmek zorunda kalmıştır, ya da acilen ülkesine gitmesi icap eder falan. Kalakalırsınız ortada bir anda. Siz güvenip her şeyinizi ona göre ayarlamışsınızdır. O bir anda yok olmuştur.

Ama bütün bakıcıların tek bir ortak özelliği vardır; demans ya da onun en sık görülen tipi olan Alzheimer hastalarına bakım vermek için düzgün bir eğitimden geçmiş olmamaları. Eğitim aldıklarını iddia edenlerin ise Alzheimer hastalığından bîhaber olarak, sadece yatalak hastalara bakım

için verilen eğitimleri almışlardır, çünkü başka türlü bir eğitim yoktur Türkiye'de... Bunları nereden mi biliyorum? Güvenilir kaynaklardan araştıran ve çevresinde bu çeşit hastası olanları gözlemleyen herkes bu sonuçlara ulaşabilir...

* * *

"Nino'ydu adınız değil mi?"

"Evet."

"Daha önce hiç Alzheimer hastası bir yaşlıya baktınız mı?"

"Evet."

"Ne kadar süreyle baktınız?"

"Evet."

"Beni anlıyor musunuz??"

"Evet."

"Mehtap Hanım, şirketinizdeki diğer seçeneklerle de tanışma imkânım var mı?"

"Tabi tabi tanışabilirsiniz ama Nino elimdeki en iyi eleman!"

"İyi de ben konuştuklarımı anladığına pek emin değilim?"

"Yok yoook, anlar o! Ama konuşmakta zorluk çekiyor biraz."

"O zaman nasıl iletişim kuracak annemle? Annem zaten anlatmak istediklerini kolay ifade edemiyor ki artık. Nino'yla benim anlaşmam bile zor görünüyor..."

"O zaman sadece gündüzlü olarak Fadime Hanım'ı önerebilirim size. Gece kalamaz o, ailesi var."

"Tamam bir de onunla görüşelim öyleyse."

"Yarına ayarlamaya çalışalım Fadime Hanım'ı o zaman. Ama bana sorarsanız Nino daha iyiydi. Hemen hemen aynı ücrete hem gece yatılı kalacak, hem de haftada sadece bir gün izin kullanacak bir eleman. Tabi yine de siz bilirsiniz."

"Peki vizesiyle ilgili bir sorun var mı?"

"Şu an için yok ama tabi yenileme zamanı gelince ülkesine gitmesi gerekiyor bir süre."

"Öyle bir durum olduğunda siz bize o sürede bir eleman sağlayacak mısınız?"

"Elimizde olursa sağlarız elbette ama onun ücretini de ayrı ödersiniz."

"Anladım Mehtap Hanım. Ben öncelikle yarın Fadime Hanım'ı bir göreyim de..."

* * *

"Hoş geldiniz Fadime Hanım?"

"Hoş bulduk."

"Daha önce hiç Alzheimer hastası bir yaşlı ile ilgilendiniz mi?"

"Bunakları diyorsun yani. Çevremde çok var bunak, bilirim onları."

"Onların yanında bu tabiri kullanmamak gerek biliyorsunuz. Hem artık bunun bir hastalık olduğu biliniyor ve 'bunak' denmiyor."

"Ben çok güzel temizlik yaparım, ütümü çok beğenirler. Değişik yemekler de bilirim. O yüzden beni çok isteyen yer var da, Mehtap söyleyince bir bakayım dedim sana da."

"Temizlik, ütü ve yemek ikinci planda kalması gereken şeyler. Burada önemli olan hastayla ilgilenmen. Onunla vakit geçirip onun hoşlandığı aktivitelerde bulunman. Ne bileyim birlikte kâğıt oyunu ya da tavla oyunu oynamanız, saçma da konuşsa onunla sohbet etmen gibi..."

"Saçma mı konuşuyor? O zaman ne diyeceğim ben? Böyle deme teyze desem olur mu?"

"Bir defa asla teyze demeyeceksin çünkü annem ilk tanıştığı kişilerin ona böyle hitap etmesinden hoşlanmaz."

"Ne diyeceğim ya?"

"Nebahat Hanım demen gerekir. Sonra bir samimiyet geliştirirseniz belki o zaman başka türlü hitap edersin."

"Abla ama benim çocuklar okuldan erken çıkıyorlar haftada iki gün. O zamanlarda saat dörtte çıkmam gerekir, haberin olsun."

"Sabahları kaçta gelirsin?"

"Benim evim buraya uzak. Çocukları yedirip okula yollarım, sonra da beyimi doyururum. İki otobüsle gelirim. Saat on-on bir gibi burada olurum ben."

"Tamam Fadime Hanım, çok sağ ol geldiğin için. Ben biraz düşüneyim, Mehtap Hanım'la haber yollarım sana."

"Ama bana yarına kadar haber ver. Çok isteyen yer var beni!"

"Tamam, sabaha söylerim ben Mehtap Hanım'a."

* * *

"Mehtap Hanım, bu iki bayan da olmaz. Başka kimse yok mu?"

"Şu an için yok. Yeni gelecek birisi var Özbekistan'dan ama daha gelmedi. Niye beğenmediniz bu bayanları?"

"Birisi Türkçe konuşamıyor, diğerinin de ayarı yok gibi."

"O zaman önümüzdeki hafta haberleşelim. Yeni gelen bayanı ilk sizinle tanıştırayım."

"Tamam Mehtap Hanım, teşekkürler."

Kadına bak yaa. Bunakları biliyorum ben diyor. Nebiş beş dakika geçmez boğar onu. Bir de teyze falan derse, elinden kurtulamaz zaten. Öbürünü de bu hiçbir şey anlamıyor diye kovar. Şirketlerle falan olacak iş gibi değil. En iyisi Nida'yı arayayım ben. O kızın durumu da benden beter. Hem kadın doğum doktoru, hem iki çocuğu var, biri de bebek, yetmiyormuş gibi bu ara doçentlik sınavı var. Çocuk da yaparım

kariyerde lafının canlı örneği güzel dostum benim...

"Sevgi bak, benim çocuklarla ilgilenen kadının Türkmenistan'da bir arkadaşı var, burada iş bulmak istiyor o da. Haftaya gelecek. Onunla bir konuşsana. Ben Ceren'den memnunum."

"Türkçe konuşabiliyor muymuş peki Nidoşum?"

"Ceren çok iyi konuşuyor. Onun da bildiğini söyledi. Daha önce burada çalışmış. Bir yaşlıya bakmış hem de. Bir değerlendir bence canım benim. Ela bi rahat dur geliyorum tamam!"

"Sen işine bak bi tanem. Seni de çocukları da öpüyorum. Sınav sonrası bir kutlama yaparız artık. Sen, ben ve hunili Nebiş!"

"Ben de Nebiş'ten halliceyim zaten şu aralar. Görüşürüz, ben de sizi çok öpüyorum."

* * *

"Sevgiiiiii, gel de Yaşar'a çay koy. Adamın önüne bir bardak çay koymamış bu yellozlar!"

"Nebiş'im Yaşar da adı gibiymiş mübarek. O programda yaşıyor bu adam, çakılı kadro. Bıkmışlardır artık ondan da o yüzden çay vermemişlerdir."

"Dedim, sen bize gel dedim. Yok olmaz şimdi, ayıp olur dedi bana."

"Neye ayıp olacakmış?"

"Ne soru sorup duruyorsun. Çay getir dedim sana!"

"Tamam, sen de çay ister misin?"

"Bende gaz yapıyor, ben istemem!"

Hadi bakalım şimdi de Yaşar'a çay yapalım. Acaba Yaşar çayı kaç şekerle içer? Sorsam ne diyecek merak ettim.

"Yaşar çayı kaç şekerle içermiş anne?"

"Ne bileyim kız ben? Gel kendin sor!"

Belki de şekersiz içiyordur. Diyabeti vardır Yaşar'ın kesin! Evet evet diyabeti vardır. Ben de evin ortamına tam ayak uy-

durdum. Ooooh, Nebiş'le benim sefamız olsun.

"Anne ne yapıyorsun? Çayı televizyona döktün!"

"Yok kız, ben Yaşar'a verdim ama beceriksiz adam tutamadı da döküldü!"

"Tamam tamam, kapatalım televizyonu da sonra patlar falan. Hem seninle biraz aktivite yapalım beraberce."

"Ne aktivitesi? Aktivite ne?"

"Oyun oynayalım beraberce işte. Puzzle aldım ikimiz için. Bunu yapalım."

"Ne oyunu be? Biz çocuk muyuz?"

"Bunlar büyük oyunları Nebiş'im. Şu elimdeki parçaları birleştireceğiz, sonra bir kedi resmi çıkacak. Kedi resmini çıkartabilene bir çikolata vereceğiz."

"Çok kolay, ben hemen bulurum kediyi. Gel pisi pisi, gel!"

"Kedinin resmini yapacağız bu parçalarla biz. Çok keyifli olacak."

"Çikolata nerede?"

"Önce kedi."

"Önce kedi olmaz. Kedi çikolatayı yer!"

"Yok yemez. Kediler çikolata sevmiyor"

"Burada göz var, bunu koy gözüne. Bak buldum!"

"Bak ben de patilerini buldum."

"Kuyruk da var burada!"

"Gördün mü oldu işte. Kedi tamamlandı."

"Götür bunu buradan. Pislik yapar etrafı bu kedi!"

"O canlı değil ki resim."

"Kuyruğu oynuyor!"

* * *

Televizyon izlemeyi azalttıktan sonra annemle daha güzel

vakit geçirir olduk. Birlikte oyunlar oynuyoruz. Hatta bazen evcilik bile oynuyoruz. Ben ona masallar okuyorum. Ama bu masallar hep güzel sonla biten ve içeriği ferahlık verici türden. Masal okumaya başladıktan sonra uykuları da daha huzurlu oldu. Hatta artık bez kullanımımız bile azaldı. Belli saatlerde tuvalete gidiyoruz ve hiç itiraz etmiyor çünkü bunu da oyun haline getirdik. Tuvalet saatlerinde telefonun uyarısı yumuşak bir ses veriyor. Sonra biz önce hangimiz gidecek yarışı yapıyoruz. Tabi ki bütün yarışları o kazanıyor. Hayatımda beni en memnun eden mağlubiyetlerim bunlar oldu. Meğer ben anneme iyilik yaptığımı düşünürken onun gerginliğini artırıyormuşum.

"Sevgiiii, dışarı çıkalım hadi, bakkaldan alacaklarımız var, akşama ne pişireceğiz?"

"Bakla yapalım mı Nebiş'im? Sen çok seversin."

"Sen anlamazsın bakla seçmekten, gidelim de ben seçeyim o zaman."

"Tamam, gelince beraber temizleriz. Sonra da pişiririz."

"Çikolata da alalım!"

"Tamam ama çikolata yemeyi hak etmek için yürüyüş yapmamız lazım. Benim de canım çok istedi. Yürürsek bence çikolatayı hak ederiz!"

* * *

Kendi dünyamın içerisindeki yalnızlığı çözdükten sonra çok daha hafifledi yüreğim. Artık göğüs kemiğimde oturan canavar ortadan kalktı. Yaşam içerisinde önemli olanın "anlar" olduğunu fark ettikten sonra annemin hastalığına da üzülmüyorum. Ne tuhaftır ki, ben bunları fark ettikten sonra annemde de iyileşme gözlemledim. Parçaları didiklemekten bütünü kaçırmışım. Bütüne bakarken ise parçaları kaybetmişim. Parçaların bütünle arasındaki dengeyi sağlamak gerekiyormuş. Şu anda

annem yanımda, benim varlığımdan mutlu ve ben bunu sağlayabildiğim için huzurluyum. Adımı kendi dünyam içerisine anlamı ile yerleştirebildikten sonra fark ettim bütün bunları...

Bir saniye sonrasını dahi bilemediğimiz bu hayatta, yıllar sonra olacağını tahmin ettiklerimiz için kendimizi hırpalamanın gereksizliğini öğrendim. Sürekli "Annem yatalak olacak ben ne yapacağım?", "Sağında solunda yaralar olursa ne yaparım?" diye hayıflanmanın boş olduğunu öğrendim. Her insanın kendine özel bir yolu olduğu gibi, her hastanın da kendine özel bir seyri olduğunu kavradım. "Anlar" birleştirip "anılar" biriktirmeyi öğrendim. Biriken anılarımı doldurduğum Sevgi'nin dünyasında bulduğum huzuru başka yerlerde aramanın gereksizliğini öğrendim. Galiba ben mutlu olmayı öğrendim...

* * *

"Anne neden sen hiç mutlu değilsin?"
"Durdun durdun da bunu mu yumurtladın şimdi de? Nerden çıktı bu? Mutlu olup n'apcam hem?"
"İnsanlar mutlu olunca kötü şeyler mi yaparlar ki mutlu olmak istemiyorsun?"
"Sevgi, kim sokuyor bunları kafana senin? Mutlu olmak istemediğimi kim söyledi? Elbette istiyorum ama şartlar izin vermiyor."
"Mutluluk kurallara bağlı bir şey midir anne?"
"Bilmem ki Sevgi, hiç düşünmedim bunları ben. Sizleri büyütmek için didinip durmaktan düşünmeye fırsat mı kaldı?"
"Bizim yüzümüzden mi mutlu olamadın sen anne?"

* * *

Mutluluk şartlara bağlı değilmiş, onu öğrendim. Suçladığın her şeyi affettiğinde ve bulunduğun anı yaşadığında kendiliğinden gelirmiş...

"Sevgiiiiiiiiii"

"Söyle Nebiş'im."

"Sen niye böyle hep gülüyorsun?"

Bir Yıl Sonra...

Annemin anıları gün be gün silinirken
benimkiler tazeleniyor.
Halbuki
beni terk etmeleri için
neler vermezdim ki...

Buraya ait değilsem, nereye aitim ben? Burası benim evim değil. Hiçbir yere ait değilim...

"Küçük kız bana baksana, evime gideceğim bana yardım eder misin?"

"Nebiş'im sonra gideriz evimize, hava çok soğuk şimdi, hadi bırak valizini kenara, oturup dinlen biraz, yoruldun ayakta durmaktan."

Soğuk? Ama sokağa çıkmadık ki, soğuk sokakta olur, ne diyor bu kız? İyi de birisine benziyor, seviyorum onu ben.

Ah annecim, her şeyi unuttun da bir tek inadını unutamadın. Kim bilir neler düşünüyorsun, aklından geçenleri anlayabilmeyi o kadar çok isterdim ki. Çok nadiren aynı frekansta buluşuyoruz ve ben o anların tadını çıkarmayı öğrendim artık. Yakın zamanda bana öyle bir an bahşetsen yine keşke...

Bu niye bana bakıyor? Az evvel ne demiştim?

"Otursana anne."

Neyse kıvrılayım şuraya sonra giderim.

"Anne, yerden kalk, gel hadi sandalyeye otur."

"Hiç susmuyorsun sen! Anan baban yok mu senin?"

"Babamı yıllar önce kaybetsem de bir annem var, evet."

"Benim de bir kızım var biliyor musun? Birkaç çocuk daha var ama olmasa da olurdu."

Yine beni şaşırtmaya devam ediyorsun anne, hâlâ... Yıllarca diğer kardeşlerimi ve ablamı benden daha çok sevdiğini düşünerek yaşadım. Bana bunun doğru olmadığını hissettirmen için illa da Alzheimer mı olman gerekiyordu?

Bu kız iyi, bu kız iyi evet. İyi mi? Kim? Benim kızım işte Sevgi, buna benziyor. Çorba mı yapsam acaba, Serdar gelir mi?

"Çorba yapayım Serdar gelir."

"Ne çorbası yapacaksın anne?"

"Gelin çorbası yapıcam."

"Düğün çorbası?"

"Bu da ona benziyor."

"İçine ne koyacaksın?"

"Beni mi deniyorsun o ufacık aklınla yelloz!"

Allaaaah başladık yelloz mesaisine, işimiz var. Ne güzel başlamıştık halbuki...

"Yok annecim, olur mu hiç?"

Bana anne diyor bi de orospu! O kadar işim var, uğraşamam bununla, def olup gitse de köftemi yapsam.

"Git ananı sokakta ara sen!"

* * *

"Hayır anne sokak kızı değilim ben!"
"Ya ne olacaksın, bu gidişle Sezen gibi başını alamayacağız senin sokaktan, orospu mu olacaksın?"
"Anne sadece okul müsameresinde şarkı söyleyeceğim. Bütün arkadaşlarım da olacak hem, bazıları dans edecek."
"Bi de dans mı edeceksin?"

* * *

Annemin anıları gün be gün silinirken benimkiler tazeleniyor. Halbuki beni terk etmeleri için neler vermezdim ki! Her davranışı sanki geçmişinden bir parça taşıyor ya da bana öyle geliyor. Sevgi vermekten aciz olduğu çocuğuna "Sevgi" adını vermesi ne komik.

"Sevgiiiiiiiiiii..."

"Efendim..."

"Buraya gelsene korkuyorum."

"Geliyorum, mutfaktaydım, hem neden korkuyorsun?"

"Sensin korkak!"

"Geldim bak annecim yanındayım. Korkacak bir şey yok."

"Şuradan baktı yine o adamlar."

"Ne dediler sana?"

"Seni sordular işte o yüzden çağırdım seni."

"E hani korkmuştun?"

"Korktum evet, seni alıp götürecekler diye."

"Beni o kadar seviyor musun sen?"

"İnsan evladını sevmez mi kızım, deli misin sen?"

Sevgi değil mi ayol bu? Evet evet Sevgi bu, benim kızım. Neden soruyor onu sevip sevmediğimi? Acaba kızım değil mi bu, yine mi unuttum ben. Neyi unutmuştum?

"Sever tabi annem, sevmez mi? Benimki de soru mu, tabi ki seversin biricik kızını."

Dedim, evet, Sevgi bu Sevgi. Sezen nerede acaba? Kim bilir hangi oğlanın peşinde. Alıcam okuldan ben bu kızı. İki genç kızla ben dul kadın halimle ne yaparım yoksa.

"Annecim bak kimse yok burada bizden başka. Ben şimdi mutfağa gideyim, yemekten kalanları toplayayım, sonra gelirim yanına. Hem bak yatağımı da senin odana taşıdım artık. Geceleri aynı odada kalıyoruz, korkacak bir şey yok."

Ay ne çok konuştu bu. Kesin o adamlarla bir ilişkisi var bunun. Ben uyurken alıyor onları içeriye, sonra da fanfinifinfon. Uyuyormuş gibi yapayım da görsün Nebiş kimmiş!

"Ne bakıyorsun suratıma öyle Nebiş? Korkutma beni, ne var?"

"Ne bakıcam senin meymenetsiz suratına yelloz!"

"Tamam tamam anlaşıldı, içeriye geçiyorum ben."

Annem korku nedir bilmezken, benim için anne demek korku demekti. Onun kurallarıydı beni korkutan çünkü onlara uymadığımda beni üzerdi. Çocuk yüreğimle üzülmek

istemezdim. Hayat bu, elbette üzüleceğiz de incineceğiz de ama eğer sizi üzen annenizle ilişkili bir şeyse onu unutmanız mümkün olmuyor. Sizde bıraktığı izler ise yıllar da geçse iyileşmiyor. Bu hastalık ben annemle olan ilişkimi tamir edebileyim diye bizi bulmuş sanki çünkü önceleri ona sinirlenirken, bu haline kıyamıyorum. Biliyorum yaptığı hiçbir şeyi bilerek yapmıyor. Bazen eskiden parçalar bulup mahsus yapıyor gibi düşünsem de bu düşüncem anlık oluyor ve geçiyor. Sanki ben bu hastalıkla birlikte annemi sevmeye başladım çünkü şimdi ne yaparsa yapsın masum olduğunu biliyorum. Gizli planları yok kafasında. Olamıyor ki, zihni hasta çünkü. Öyle acı bir şey ki, annemi hasta olmasıyla birlikte sevmeye başladım demek. Kendime bile itiraf etmekte zorlansam da benim için öyle galiba...

"Sevgiiiiiiiiii..."

"Geliyorum anne, bir dakika."

"Kim var orada? Yanında saklıyorsun değil mi adamları?"

"Ne diyorsun anne? Geldim bak, yok kimse yanımda."

"Gel bakayım buraya arkana bakıcam."

"Hadi yatalım biz Nebiş'im olur mu? Bak saat de geç oldu."

"Kapatma ışığı ama tamam mı?"

"Tamam, ışığı açık bırakıyorum. Hadi uyumadan önce bir defa tuvalete gidelim mi?"

"Yok ben az önce gittim, çişim yok benim."

"Ama sonra yatak ıslanıyor, lütfen annecim benim için bir defa denesen."

"Yatağa sen su döküyorsun, sonra da benim üstüme atıyorsun yalancı!"

"Bazen yanlışlıkla su dökülebiliyor haklısın ama bak ben de gideceğim şimdi, yatmadan önce tuvalete herkes gider, o yüzden demiştim ben."

"Sen git, ben beklerim."

"Sonra da mutfağa uğrar bir dilim kek yeriz sütle beraber, ne güzel olur."

"O adamlara vermedin kekimi değil mi?"

"Elbette vermedim Nebiş'im, verir miyim hiç?"

"Tamam geliyorum o zaman."

Öyle bir sessizlik olsun ki, kendi iç sesin bile sussun.
Salt hayat konuşsun, ama sessel değil de
tanımlayamadığımız bir hissel boyuttan.
Sev sessizliğini ve sana hissettirdiklerini.
İşte o zaman yaşam denen kaos
sana öğretileri ile
güzellikler sunabilir hale gelecektir...

Sabahın bu saatlerinde Kayhan Hocamın dizeleri gelir hep aklıma; "Öyle bir sessizlik olsun ki, Kendi iç sesin bile sussun. Salt hayat konuşsun, ama sessel değil de tanımlayamadığımız bir hissel boyuttan. Sev sessizliğini ve sana hissettirdiklerini. İşte o zaman yaşam denen kaos sana öğretileri ile güzellikler sunabilir hale gelecektir." Ah be hocam ne güzel anlatmışsın. Benim hayatla konuştuğum saatler bunlar. Güneş doğarken hissediyorum ben sessizliğimi, hatta hissetmek istemediklerimi de. Uzun zamandır Ahmet'i aklımdan çıkaramıyorum. Ne kadar anlamsız bir şekilde ortada bırakıp gitmiştim onu. Halbuki şimdi onu görebilmeyi öyle çok istiyorum ki. Aslında kimseye ihtiyacım olduğundan değil. İyiyim ben kendimle, öğrendim bunu. Ama farklı bir şey var onda. Öyle bir şey ki, neredeyse yıl geçtiği halde, aklıma geldiği anda tebessümüme mani olamadığım ve tanımlayamadığım hislere büründüren bir şey...

"Sevgiiiiiiiiii..."

"Aman da benim Nebiş'im uyanmış mı?"

"Sus yelloz! Yine benim yatağıma su dökmüşsün!"

"Aaaa su mu dökülmüş yine? Vay hainler, kim yapıyor bunu bir yakalasak. Ben geleyim de çarşafını değişeyim, üşürsün."

"Bak bir de utanmadan üstüne atıyor başka insanların! Ben uyurken gizlice gelip altıma su döküyorsun, sonra başkalarının günahını alıyorsun."

Acaba bunun yanında başka adamlar var da birlik mi oluyorlar bana karşı? Çeşmeden suyu bu nasıl taşısın çiroz haliyle, mümkün değil. Fanfinifinfon yaptığı adamları çeşmeye gönderiyordur, onlar da suyu taşıyıp buna getiriyorlardır, sonra hooop Nebiş'in yatağına. Allah cezalarını versin, deyyuslar!

"Nebiş'im hadi kalk yataktan üşüteceksin."

"Sensin üşütük!"

"Bak yine tersinden kalktın."

"Dersim'de ne işim var benim?"

"Hahahaaaaa anne bu sohbeti dışarıdan birisi duysa, Karagöz ve Hacivat oynatıyorlar sanır."

Bak nasıl da orospu gibi gülüyor. Adamlar dışarıda mı acaba? Neyse ben sessiz kalayım da, foyaları çıksın ortaya. Terbiyesizler!

"Bakma öyle anne, ne geçiyor yine aklından acaba? Hadi kalk da yatağını değişeyim."

"Hangi çeşmeden alıyorsunuz?"

"Neyi?"

"Suyu."

"Biz suyu çeşmeden içmiyoruz ki, sucudan alıyoruz."

"Sucudan aldığınız suyu mu döktünüz buraya."

"Anne hadi kalk lütfen inletme beni!"

"Geri zekâlı!"

"Kolumu çimdikledin farkında mısın? Lütfen sakin ol biraz, canım yanıyor yapma."

Şuradaki vazoyu kafasına atsam susar mı acaba?

"Tamam ben odadan dışarıya çıkıyorum. Sen kendini kalkabilecek gibi hissettiğinde kalkarsın ben de çarşafı değişirim. Ama böyle yaptığında canım yanıyor. Bak kolum kızardı. Üzülüyorum bana böyle davrandığında."

"Tamam hadi def ol git!"

* * *

"Anne çimdikleme kolumu lütfen ben bir şey yapmadım ki."

"Sana defalarca demedim mi bu eteği

giyinmeyeceksin diye, çabuk içeri gir.
Orospu olacak başıma!"
"Sezen ablam giyince bir şey demiyorsun ama."
"O zaten orospu olmuş."
"Ben de olsam laf etmeyeceksin anne öyle mi?"
"Ne biçim konuşuyorsun kız!"
"Anne etim acıyor, lütfen çimdikleme."

* * *

Doktorun önerdiği gibi annemin salonda kendine ayırdığı bölgeye hiç dokunmuyorum. Orası onun özel yaşam alanıymış. Kendini güvende hissediyormuş ve güvenliğini tehdit edecek bir şey yapmadığı sürece, kurduğu düzene hiç dokunmamalıymışım. Buraya kadar olan kısmını anladım. Ancak devamlı oturduğu koltuğun baktığı pencerenin kenarına sergi yapmasını hiç anlamıyorum. Çikolata kâğıtlarından tutun da iplik ve kumaş parçalarına, envai çeşit kutuya -ki içerisinde boş kibrit kutusu bile var- boy boy düğmelere varana kadar her şey var. Kendine yarattığı bu yaşam alanını değiştirmemeye özen göstersem de her gün kontrol etmem gerekiyor çünkü neyin tehlikeli olduğunu bilemiyor. Her bulduğunu biriktiriyor.

"Hoş geldin Aliye teyze."

"Hoş bulduk Sevgi'ciğim. Çat kapı geldim ama bu tarafta işim vardı, bir uğrayayım dedim. Tek başına bir hastayla bu kız n'apar, ne der hep aklım sende."

"Ooo Aliye teyze demek ki kafan yıllardır benimle meşgul, çünkü üç yıldır uğramıyorsun da."

"Aaa o kadar oldu mu kıız?"

"Oldu ya olmaz mı?"

"Zaman ne çabuk geçiyor."

"Sana çabuk mu geçiyor?"

"Senin dikenli dilin hiç değişmemiş biliyor musun Sevgi, eskiden de böyleydin."

"Aaa Aliye gelmiş, hoş geldin, hoş geldin."

"Nebiş, tanıdın mı sen beni?"

"Deli miyim ben ayol? Kız Sevgi baksana ne diyor bu?"

"Ay iyi ki de uğradım. Analı-kızlı beni pek özlemişsiniz meğer."

"Hadi siz içeride soluklanın, ben çay getireyim Aliye teyze, yeni demlemiştim annemle öğleden sonra keyif yaparız diye."

"İyi bakalım keyif meyif, Allah muhabbetinizi artırsın. Hasta diye ancak bizi kandırıyorsunuz siz."

"Hasta mı oldun Aliye?"

"Yok ayol, sen hastasın ya. Bence değilsin ama hadi neyse. Senin kızının uydurmaları bunlar. Eve misafir gelmesin diye öyle yapıyordur bu."

"Sorma Aliye sorma, eve adam alıyor bu."

"Aaa üstüme iyilik sağlık!"

"N'oldu Aliye teyze bak koşarak geldim odaya ödüm koptu ne bağırıyorsun?"

"Tüüüüh bunlar da mı başına gelecekti bahtsız Nebiş'im benim tüh tüh tüh."

Kaç haftadır tühtühgillerden gelen olmamıştı. Bugün açılışı yaptık, ilk tühtüh teyzemiz de geldi.

"Ne diyorsun Aliye teyze bir anlatsana."

Ooooh iyi ki de söyledim. Beni kandırdığını sanıyor. Benim de eşim dostum var. Elbet birisine söylerim de böyle bakakalırsın. Oh oldu oooooh.

"Ne diyor bu annen Sevgi, eve adam alıyor diyor senin için."

"Aliye teyze, gelsene sen bi, gelsene bu tarafa..."

"Ne var?"

"Bak annem hasta biliyorsun. Bu hastalığa sahip insanlar kendi hayal dünyalarında yaşıyorlar ve bazı düşünce bozuklukları oluyor. Yani bunlar tamamen annemin uydurmaları. Sen beni tanımıyor musun Allah aşkına, nasıl inanırsın?"

"Ay ne bileyim Sevgi, öyle bir inandırıcı dedi ki gerçek sandım. Peki ne diyeyim öyle konuşunca?"

"Konuyu değiştir, dikkatini başka tarafa yönlendir."

"Tamam tamam. Kafam karıştı iyice şimdi. Ben ikindi namazını kılayım da şurda, hem dua da ederim size?"

"Annemin yanında kıl da yalnız kalmasın."

Tam düzenimizi kuruyoruz, dışarıdan bir misafir geliyor ve tekrar baştan her şeyi anlatmaya çalışıyoruz. Her misafir bir yıpranma süreci sanki. Ama bu defa annem hoşlandı Aliye teyzenin gelmesinden. İnşallah güzel etkiler onu bu defa.

"Sevgiiiiiii..."

"Söyle annem..."

"Ne yapıyor bu kadın?"

"İkindi namazını kılıyor."

"Eskiden yoktu bu ikindi namazı, yeni mi icat ettiler?"

"Olur mu annecim, say bakalım bana namaz vakitlerini?"

"İlkbahar, yaz, sonbahar, kış işte."

Ama yine de her şeye rağmen
gülüşünü öpsem...

Gözlerime dikince o kara gözlerini
Yüreğini sevsem
Gülüşünü öpsem
Kazır mısın beynime silüetini

Ya sende kalırsa ruhumun izleri
Toplayıp getirir misin döktüklerimi...
Sevgi/2014

En sıkıntılı anlarımda karşıma bir şekilde çıkıyorsun Ahmet. Nereden aklıma geldi ki bu çekmeceyi karıştırmak şimdi? Hem bu kadar derin hislerle yazıp hem de kırıştırıp atmışım kâğıdı en dibe doğru. Hâlâ sana bu kadar kıymet verirken neden gitmene izin verdim ki acaba? Aslında giden bendim, sende kalamadım...

Mesajlaşma

"Ya sende kalırsa ruhumun izleri, toplayıp getirir misin döktüklerimi?"

"İnanmıyorum! Sevgi??"

"Ahmet :("

"Döktüklerini toplayıp getirebilmeyi çok isterdim ama artık onlar da benim yaşamıma dair. Verirsem ben olmayacağım. Söküp atmak gibi de bir niyetim yok."

"Çok üzgünüm ☹"

"Sevmek sahiplenmek değildir ki. Seni zihnimden sildim sadece."

"Tekrar zihnine girebilir miyim?"

"Tekrar gidecek misin?"

"Ahmet seni çok özledim :("

"Ben de."

"Lütfen bana bir şans daha ver."

"Seni görmeyi ben de çok istiyorum."

"Bu evet mi oluyor?"

"Ne zaman görüyorum seni?"

"Hemen yarın! :))"

Sanki bir buz parçası yutmuşum ve o buz parçası yemek borumla yüreğim arasında takılıp kalmış diye tanımladığım bu his acaba aşk mıydı? Geçen sene tam anlamıyla hissettiğim buydu. Şimdi ise o buz parçası eriyip ılık ılık içime akıyor sanki. Aşkın ürkütücü halinden yumuşak haline geçiş yapar gibi.

"Sevgiiiiiiii..."

"Uyumadın mı daha sen?"

"Gelsene, bir şey var karnımda"

"Geldim annecim, ne var?"

"İçimde kelebekler var, herhalde kötü kelebek bunlar, ısırıyorlar beni."

Karnımda kelebekler falan derken, âşık olan ben miyim annem mi anlamadım. İlahi Nebişi'im, kahkaha atasım var ama gülersem kafama bir şey fırlatma ihtimalinden dolayı, en güzeli soğukkanlılığımı korumak.

"Aaaa, nasıl ısırırlarmış benim Nebiş'imi? Kızarım ben onlara!"

"Uyutmuyorlar ki beni, aralarında oynaşıyorlar."

"Acaba karnın mı ağrıyor senin?"

"Hah işte öyle yapıyorlar onlar, karnımı acıtıyorlar."

"Annecim üç gündür iştahın da yok senin, n'oldu acaba?"

"N'olmuş bana, söylesene n'olmuş? Yiyecek mi bunlar beni yoksa?"

"Yok bi tanem, ben şimdi bakarım ne olmuş."

Allah Allaaaah, bir süredir çok az yiyor ne oldu acaba. Bir koku da var ama altına mı kaçırdı acaba bir bakayım.

"Nebiş'im hadi bir kalk dolaş, belki rahatlarsın."

"Kalkamıyorum."

"Neden?"

"Bir şeyler yapıştırmışlar arkama, kalkamıyorum. Kelebekler yaptı belli ki."

"Hadi bak elimden tut, ben sana yardım edeceğim."

"Demedim mi sana, bak, burayı da boyamışlar."

"Anne hadi çabuk çabuk banyoya, ortalık batacak çabuk!"

Aman Allah'ım bu da ne? Tavuk bulyonların burada ne işi var? Paketlerin yarısı da açılmış üstelik.

"Nebiş bunlar nedir?"

"Ne nedir? Beni havluya sardın kalkamıyorum."

"Bak işte bunlar..."

"Onlar benim yemeklerim. Her öğün onları yiyorum ben, çok lezzetli."

"Anlaşıldı şimdi karnında uçuşan kelebeklerin nedeni. Tavuk bulyon onlar, yenmez ki, yemeğin içine konuyorlar sadece."

"Yemeğe konunca da yiyoruz."

"Duşunu da aldın, hadi bu defa yatalım da uyuyalım olur mu? Ben sana pijamalarını giydireyim de yatırayım."

* * *

Allah'ım liseli kızlar gibi içim pırpır, Nebiş'in karnında uçuşan kelebekleri gibi. Yıllar sonra da olsa annemle ortak bir yanımız var işte. Ama onun kelebekleri tavuk bulyondan, benimkilerse aşktan.

Mesajlaşma

"Planda bir değişiklik yok değil mi? Sizin eve yakın olan, daha önce görüştüğümüz kafede saat ikide."

"Yok tabi, ben de dakikaları sayıyorum."

Bak yine en baştan ipleri ele verdim! Yavaş Sevgi, lütfen yavaş! Kaç yaşında kadınsın, yakışıyor mu sana?

"Vaaay dakikaları sayan Sevgi'yi özlemişim. Aferin sana :)"

"Hemen havaya girme Ahmet, lafın gelişi dedim."

"Peki tamam, lafın gelişi dakika sayan Sevgi'yi de özledim"

"Bak şimdi oldu, benden de sana aferin!"

"İlişkimiz ödüllendirmeler üzerine gidecek anlaşılan, Aferinlerimiz temelimizdir :)))"

"Dalga geçme Ahmet! Aliye teyze gelecek annemle ilgilenmeye, onu arasam iyi olacak."

"Aliye teyze kimdi?"

"Sen bilmezsin, annemin eski bir arkadaşı. Aslında pek de sevmedim son dönem davranışlarını ama başka da güvenip bırakabileceğim kimse yok."

"Kısa otururuz Sevgi, seni birazcık görsem yeter bana. Benim için anneni ihmal etmeni istemiyorum."

"Görüşürüz :)"

Karanlığın alacası makbuldür benim gözümde
Koyarsın hayallerini de avucuna,
kimse fark etmeden
salarsın alacakaranlığa
Gelecek olan aydınlığa yatırımını yaparsın
Aydınlık seninle doğsun diye
O halde karanlıkların alacası sana gebe
Ürkme, sen sadece yeniden doğacaksın

"Nebiş'im sen hâlâ kalkmadın mı? Hadi gel kahvaltımızı yapalım."

Hay Allah yine uyanamadı. İlaçlar hep böyle uyutuyor, doktorla konuşma zamanı geldi.

"Bana yine şaka mı yapıyorsun? Bak şimdi yanına geliyorum seni gıdıklamaya, benden günah gitti."

"Anne..!"

* * *

Oh oldu işte oh oldu. Beni kaçırıp eve hapsedersen ben de kaçarım böyle. Salak sanıyor beni herhalde. Gerçi iyi de davranıyordu, yemeğimi falan hazırlıyordu ama bence başka planları vardı. Yoksa neden her sabah yatağıma su döksün ki... Başka işler dönüyor o evde. Kızım beni kurtarmak istedi ama yapamadı zavallı, nasıl yapsın... Kızıma benzeyen öbür yelloz kerhaneye çevirmiş orayı. En güzeli polise haber vermek. Ben önce evimi bulayım da, sonra polise giderim. Şu kadın iyi birisine benziyor, ona sorayım.

"Hanım kızım Fatih'e gideceğim ben, nasıl giderim?"

"Teyze üzeriniz çok ince, böyle üşüteceksiniz. Nerede oturuyorsunuz siz?"

"A aaa sana ne benim üstümdekinden? Ona mı bakıyorsun? Sen soruma cevap versene!"

"Teyzecim sen kaybolmuş olmayasın sakın?"

"O yelloz mu yolladı seni peşime? Terbiyesiz, sana soranda kabahat!"

"Yardımcı olayım size."

"Çekil yolumdan hadi hadi, ben yaparım kendi işimi!"

* * *

"Nasıl kaçar evden ayol? Sen neredeydin?"

"Aliye teyze, ben mutfakta kahvaltı hazırlıyordum. O arada kaçmış gitmiş. Küçük bir çantası vardı, her an hazırda duran. Hep evime gideceğim diye tuttururdu. Bir şekilde ikna ederdim. Çantasını dağıtırsam da kızardı. O yüzden ellemezdim. Ne yapacağım ben Aliye teyze? Ya başına bir şey gelirse, ben nasıl dayanırım?"

"Ağlama kızım tamam, vicdanlı birileri bulur da getirir inşallah."

"Evi nasıl tarif etsin, bilemez ki... Ya araba çarparsa, ya organ mafyasının eline düşerse?.."

"Sevgi saçmalama, bu yaşta ananın organlarını kim n'apsın? Polise haber verdin mi sen?"

"Sen gelmeden az evvel aradım, yakınlardaki tüm karakollara haber verdiler."

"Hadi biz de çıkıp bakalım biraz. Gidebileceği yerleri az çok tahmin edersin."

"Evime gideceğim diye söylüyordu devamlı. Muhtemelen aklında Fatih'teki eski evimiz var."

"Hadi hadi ağlama da topla kendini, çıkalım hemen. Vah vaaah Nebiş gerçekten aklını yitirmiş de ben anlamamışım. Bugünleri de mi görecektik?"

"Ya sen moralimi düzeltmeye mi yoksa iyice bozmaya mı çalışıyorsun anlamadım ki. Yorum yapma Aliye teyze, bir sus ya!"

* * *

"Şoför oğlum, Fatih'ten geçer mi?"

"Geçer teyze."

"İyi adamsın sen sağ ol."

"İyiyim ama ücretini ödesene teyze."

"Para mı vericem bi de?"

"Teyze sen böyle üşümüyor musun? Nereye gideceksin?"

"Evime."

"Evin nerede?"

"Fatih'te."

"Fatih'in neresinde?"

"Ne çok soru sordun sen!"

"Teyze sen benim hemen arka tarafıma otur, ben seni götüreyim evine."

Bunu da o yelloz yollamış sandım ama iyi çocuk bu, yapmaz öyle şeyler. Hem gavata da benzemiyor. Namuslu bir adam, beni evime götürür. Bebeler bekliyor, aç kaldılar. Sezen'in de aklı bir karış havada, bakmamıştır kardeşlerine, orospuluk peşindedir o yine.

"Geldik teyze, hadi bakalım beraber inelim şimdi. Ama ben sana paltomu vereyim de inerken üşütme."

"Çok mu yürüyeceğiz?"

"Yok değil ama biraz var."

"Allah razı olsun senden evladım."

* * *

Şoför:

"Amirim, teyze galiba kaybolmuş, evine gitmek istiyor. Ben tam anlayamadım oturduğu yeri, size getirdim."

Memur 1:

"Sen teyzenin nesi oluyorsun?"

Şoför:

"Tanımıyorum amirim. Otobüs şoförüyüm ben. Benim otobüsüme bindi. Evime götür dedi. Evini sorunca tarif de edemedi. Ben de kaybolmuş olabileceğinden şüphelendim,

size getirdim."

Memur 1:

"Ben de senden şüphelenebilirim, nasıl güvenelim sana?"

Memur 2:

"Tayyar bence komisere haber verelim. Adam haklı, teyzede bir tuhaflık var. Belli ki hasta."

Memur 1:

"Nereden buldun teyzeyi?"

Şoför:

"Eminönü'den bindi."

Memur 1:

"Teyze senin evin neresi?"

Nebiş:

"Kaçırdılar beni oğlum, evim Fatih'te."

Memur 1:

"Kim kaçırdı, bu adam mı?"

Şoför:

"Amirim kaçırsam size niye getireyim?"

Nebiş:

"Yok o değil, hem pezevenge de benzemiyor zaten."

Memur 1:

"Ne pezevengi teyze?"

Nebiş:

"Beni kaçırdıkları ev pezevenk dolu."

Memur 1:

"Olaylar iyice karışıyor, duy Şamil!"

Memur 2:

"Saçmalama Tayyar, teyze Alzheimer olabilir. Ben komiseri çağırmaya gidiyorum."

Nebiş:

"Tayyar oğlum, beni eve götür."

Memur 1:

"Evinin yerini söyle, bulalım teyzecim."

Nebiş:

"Fatih'te evde bebelerim bekliyor."

Memur 1:

"Ne bebesi, torun mu?"

Nebiş:

"Ne torunu terbiyesiz! Böyle körpe kadına denecek laf mı o?"

Şoför:

"Yol boyu böyleydi amirim?"

Memur 1:

"Tamam, sen kimliğini ver bi baksınlar. Telefon numaranı da bırak. Gerek olursa ararız seni."

Şoför:

"Teşekkür ederim amirim."

Komiser:

"Bu teyze mi Tayyar?"

Memur 2:

"Evet komiserim."

Komiser:

"Teyze hoş geldin."

Nebiş:

"Hoş buldum oğlum."

Komiser:

"Çay verdiler mi sana?"

Nebiş:

"Vermediler, bunlar misafire nasıl davranılması gerektiğini bilmiyor. Babaları mısın? Böyle çocuk yetiştirilmez. Bak benim bebeler de evde bekler."

Komiser:

"Babaları sayılırım teyze, kızarım ben onlara, çay getirin

teyzeme hemen!"

Nebiş:

"Allah razı olsun oğlum. Burada pezevenk yok galiba."

Komiser:

"Ne pezevengi teyze?"

Nebiş:

"Boynuzlu olanından."

Komiser:

"Hadi sen dinlen, çayını iç."

Nebiş:

"Çay da pek güzel, canına sağlık."

Komiser:

"Tayyar, Şamil, bakın bakalım kayıp bildirilmiş mi civar karakollardan."

Memur 2:

"Az önce Eminönü karakolundan aradılar amirim. Nebiş adında kayıp bir Alzheimer hastası varmış."

Komiser:

"Teyzenin adı ne?"

Memur 2:

"Bilmiyoruz amirim."

Komiser:

"Sormadınız mı?"

Memur 2:

"Sormadık amirim, çok özür dileriz."

Komiser:

"Aferin size!"

Memur 1:

"Aslında ben soracaktım da Şamil lafa karıştı."

Komiser:

"Teyze adın ne?"

Nebiş:

"Nebahat ama sen Nebiş de diyebilirsin, yabancı değilsin."

Komiser:

"Eminönü karakolunu arayın, yakınlarına haber versinler hemen. Teyzeyi de o arada güzel ağırlayın. Yanına başka bir memur bırakıp siz ikiniz odama gelin."

Memur 1 ve 2:

"Emredersiniz komiserim."

Nebiş:

"Kek falan yapmadınız mı yanına?"

* * *

"Koş Aliye teyze koş, acele et, bak karşıda karakol."

"Görüyorum Sevgi ama ben senin gibi koşamıyorum ki. Hadi sen önden git, yetişirim ben."

* * *

"Anneciiiim, çok korktum ben."

"Deli mi ne ayol, yapışmasana bana!"

"Çok şükür Allah'ım sana şükürler olsun."

"Kız ben dilek ağacı mıyım? Az öteye gitsene!"

"Sevgi Hanım sizin bilgilerinizi ve kimliğinizi almamız gerekli, bizimle gelir misiniz iki dakika?"

"Elbette memur bey, Allah sizden de yüz bin kere razı olsun!"

"Aaaa Aliye kız, seni de mi çağırdılar?"

"Nebiş korkuttun bizi vallaha..."

"Korkma korkma iyi adamlar bunlar. Sadece ikramları düzgün hazırlayamamışlar. Çayın yanı boş olur mu hiç? Ağzımla söyledim de gidip simit alıp geldiler, o da bayattı, ayıp!"

"Hadi hadi hazırlan da eve götürelim seni."

"Ben de eve gidecektim zaten, bebeler bekliyor. Serdar açlığa hiç dayanamaz."

* * *

"Memur bey nasıl buldunuz annemi?"

"Eminönü'nden kalkan bir otobüs şoförü getirdi. Otobüse binmiş, Fatih'e, eve gideceğim demiş. Şoför şüphelenince teyzeyi bize getirmiş."

"Nasıl korktum memur bey! Sizler olmasanız gerisini düşündükçe çıldırıyorum zaten."

"Sakin olun Sevgi Hanım, anneniz iyi durumda. Bizim için de bu tür hastaları tanımak zor oluyor bazen. Mesela bize bir evden bahsetti. Onu kaçırdıklarını söyledi. Bir an için inanmadım desem yalan olur. O kadar gerçekçi anlattı ki..."

"Evet, bu sebepten annemin hasta olduğuna inanmayan insanlar var memur bey. Toplumda bu hastalık tanınmıyor ve ne zorluklar yaşıyoruz bir bilseniz."

"Amirimden de bu konuda fırçamı yedim zaten. Aslında haklıydı biraz. Bir süredir emniyette eğitimlere başladılar. Topluma bu hastalığı tanıtmaya ve hastaların yaşam kalitesini artırmaya baş koyan bir nöroloji hocası var. Karakollara gidip memurlara bu konuda ücretsiz eğitimler düzenliyor. Bizim karakolun sırası gelmedi daha. Eğitimi alanlar çok memnun. Artık hastaları daha rahat tanıyabiliyoruz ve onlara nasıl yaklaşabileceğimizi biliyoruz diyorlar."

"Allah razı olsun bilgi veren herkesten. Çok eksikler var bu konuda çok. Daha fazlası yapılmalı. Dünyanın en büyük sorunlarından biri olmaya aday Alzheimer hastalığını herkes

bilmeli. Tedavi çalışmaları da artırılmalı."

"Valla haklısınız Sevgi Hanım. Benim babaannem de Alzheimer. Kime sorsam bir yakınında mutlaka var. Bu iş daha ciddiye alınmalı görüşünüze sonuna kadar katılıyorum."

"Sizi de lafa tuttum, dertlendim memur bey, hakkınızı helal edin, her şey için çok teşekkür ederim."

"Hadi bakalım eviniz gidin de annenizle biraz hasret giderin, dinlenin."

* * *

"Aliye teyze, her şey için çok teşekkür ederim."

"Ne demek Sevgi kızım, sağ salim eve döndü ya arkadaşım. Allah tekrarını yaşatmasın, sen de biraz dikkatli ol artık."

"İlk başta sana haksızlık ettim Aliye teyze. Geçen gün bize geldiğinde, hastalığı hiç anlamadığını ve bizi yargıladığını düşünmüştüm. Bugün anladım ki bana uzanan bir el bile çok kıymetliymiş."

"Ne yalan diyeyim kızım, başta ben de inanmadım bu hastalığa. Annenle beni, afedersin domuzluğundan görüştürmüyorsun sandım."

"Ahahahaha Aliye teyze iltifatın için teşekkür ederim."

"Bak güldürdüm seni işte. Hadi siz annenle dinlenin biraz, ben evime gidiyorum artık."

"Annem uyudu zaten Aliye teyze, biraz daha kalsaydın."

"Yok başka zaman gelirim, sen de dinlen biraz."

"Mutlaka bekliyorum ama, daha sık gel bundan sonra."

"Gelirim gelirim. Hadi kalın sağlıcakla."

* * *

Mesajlaşma

"Beni hiç şaşırtmadın Sevgi. En azından saygı gösterip de haber verseydin. Bu defa seni rahatsız edenin ne olduğu umurumda bile değil. Bir daha buna izin vermeyeceğim."

"Ahmet lütfen önce bir dinle. Çok önemli bir şey oldu. Annem bugün evden kaçtı ve karakolda bulundu. Eve yeni döndük karakoldan."

"Ciddi misin? Sen gelmeyince ben yine bizimle ilgili fikrin değişti sandım. Böyle durum olacağını düşünemediğim için çok üzgünüm."

"Haklısın Ahmet bana karşı güven problemi yaşamakta. Ama bu defa seni kaybetmeye hiç niyetim yok."

"Annenin durumu nasıl? Karakola kim götürmüş? Başına kötü bir şey gelmemiş olsun n'olur..."

"Yok endişelenme. İyi insanlara denk gelmiş. Bindiği otobüsün şoförü durumundan şüphelenip hemen karakola götürmüş. Memur beyler sağ olsunlar çok ilgilenmişler. Bize de haber verdiler. Aliye teyzeyle gidip aldık annemi."

"Kim bilir nasıl korkmuşsundur. Bana neden haber vermedin, yanında olmak isterdim."

"İnan ki o anlarda sanki bir kâbusun içerisindeydim ve ne yaptığımı bilemiyorum. Sen benim bu sıralar en güzel rüyamsın, bir kâbusun içerisine seni konduramadım demek ki."

"Bundan sonra kâbusunda da yanında olmak istiyorum."

"Melekler hep kadın olarak tasvir edilir ama sanırım içlerine bir tane de erkek karışmış o da sensin."

"Hadi sen dinlen artık güzellik. En kısa zamanda seni görmek istiyorum. Yoksa sizin evin önüne gelip pencerene taş atarım:)"

"Nebiş de o taşları kafana atabilir dikkat et:)"

Zaman ne tuhaf bir kavram. Biz farkında bile olmadan tüm duygu ve düşüncelerimizin değişiminin en önemli şahi-

di. Geçen sene Ahmet ile ilgili kafamda onlarca soru işareti varken, şimdi her şey o kadar net ki. Ne değişti de böyle oldu? Halbuki bir yıl boyunca bir defa bile görüşmedik. Belki de zaman bize belli etmeden tüm sorunlarımızı alıyor ve bir süre sonra çözülmüş bir şekilde bize geri sunuyor. Hiç bu açıdan bakmamıştım ama zaman sorun çözme makinesi belki de. Gerçi bazen de sadece üzerini örtüyor, bilemedim. Sabahın ilk ışıkları da beni selamladığına göre zaman yine iyi iş çıkardı.

Karanlığın alacası makbuldür benim gözümde
Hem rengi vardır bir kere, henüz "kara" değildir.
Kararınca umutları da alıp götürecek sanırsın.
Halbuki kızaran güneşten sızanlar teminatıdır umutlarımızın
Anlarsın...

Karanlığın alacası makbuldür benim gözümde
Koyarsın hayallerini de avucuna, kimse fark etmeden
salarsın alacakaranlığa
Gelecek olan aydınlığa yatırımını yaparsın
Aydınlık seninle doğsun diye
O halde karanlıkların alacası sana gebe
Ürkme sen, sadece yeniden doğacaksın
Sevgi

Huysuzluk yaptıktan sonra mahzunlaştığında
ve seni böyle dizlerime yatırıp saçlarını
okşayarak uyuttuğumda,
sanki çocukluğumu uyutuyorum gibi geliyor bana.
Saçları sık sık bitlendiğinden kısacık kestirmek zorunda kalan,
yüreği sevgiye hasret Sevgi'yi uyutuyormuş gibi.
İnsanların isimleri kaderlerini belirlememeli...

"Hadi Nebiş'im kalk, bugün seninle anne-kız dışarda kahvaltı yapalım. Bahar geldi, azıcık nefes alalım."

"Bu da âşık mı ne ayol, çekil git başımdan!"

Bilgiler silindikçe duygular kuvvetleniyor mu ne... Nerden bildi âşık olduğumu?

"Sana âşığım ben sana tatlı kız!"

"Tatlıyım tabi ya ne sandın?"

"Yerim seni ben o zaman..."

"Git hadi başımdan, anan baban yok mu senin?"

"Bir şartla giderim. Beraber kahvaltıya gideceğiz tamam mı?"

"Ballı kaymak olursa gelirim."

"Sen zaten ballı kaymaksın Nebiş'im!"

"Öyleyim tabi annemden sen izin alsana, bana vermez."

"Tamam ben söylerim annene. Senin tatlı kızını kaçırıyorum derim."

"Öyle deme, üzülür. Bize gelecek, kanaviçe işleyeceğiz de."

"Gezmeye gideceğiz desem olmaz mı?"

"Çok kızar annem. Sakın öyle deme. Hem bir daha seninle hiçbir yere gelmem."

"Kızma kızma, bak elbiselerini de çıkardım. Sen onları giyin. Ben geldiğimde sürpriz olsun."

"Önce bunları çıkarayım mı?"

"Tabi önce çıkarmalısın."

* * *

"Sen ne kadar yaşlısın, buruş buruş. Hem neden karşımda soyunuyorsun?"

Deli mi ne ayol. Konuşmuyor benimle. Nenem yaşında kadın. Ayıp değil mi, benim yanımda soyunuyor.

"Nene sen gidip başka yerde soyunsana, duymuyor musun beni?"

Bak bir de gözlerimin içine dik dik bakıyor. Beni sinirlendirmek için yapıyor galiba. Yine de yaşlıdır, saygılı davranayım ben buna. Belki bir derdi vardır.

"İyi misin nene?"

Yok yok, iyilikten anlamıyor bu. En iyisi şu terliği kafasına indireyim.

"Anne o ses neydi iyi misin?"

"Şu yaşlı kadına haddini bildirdim, oh oldu!"

"Aaa ayna kırılmış anne çekil kenara çabuk, bir yerine batacak sonra."

"O kırıkların olduğu yerdeydi haspa!"

"Ne vardı orada?"

"Yaşlı kadın vardı, utanmadan soyundu karşımda."

"Tamam annecim sen yatağın üstünde otur bekle. Ben buraları temizleyeceğim."

Demek ki artık aynaları örtmenin zamanı geldi. Doktor uyarmıştı bu duruma karşı. Keşke aynayı kırmadan önce önlem alabilseydim.

"Sen gitme ama, gidersen yine o buruşuk gelir."

"Gitti anne o, daha gelmez. Kovdum terbiyesizi. Ben hiç anneme öyle davranmalarına izin verir miyim?"

"Sen benim annem olur musun?"

* * *

"Neden başkasının annesi olacaksın? Sen benim annemsin. Benim annem, benim."

"Sus kız zırlama. Bana yardım etmeyen çocuğu ne yapayım ben? Bak Aliye teyzenin kızına, yemekleri bile yapıyor.

"Ama yemek yaparsam ders çalışamam ki ben..."

"Çalışacaksın da ne olacak, orospu mu olacaksın?"

"Çalışanların hepsi orospu mu oluyor anne?"
"Orospu olur tabi ya, kocalarına bakmazlar."
"Ben hiç evlenmiycem anne biliyor musun?"
"Sus kız, o nasıl laf, tabi ki evleneceksin. Ben
mi bakcam sana bi başına ömür boyu?"
"Ya evlenince kocama bakmazsam, orospu olurum sonra."
"Sus dedim sana!"
"Sen hep benim annem olacaksın değil mi?"

* * *

"Evet, senin annen olurum"

Bir anne lafı bu kadar can acıtır mıymış? Acıtırmış...

"Bunlardan bir parça versene, yiyeyim."

"Nelerden?"

"Yerdeki parlayan şeylerden."

"Onlar cam parçası anne, mideni keser."

"Çok tatlı görünüyorlar, yemek istiyorum."

"Sonra tavuk bulyon meselesine döner ama..."

"Dönen ne?"

* * *

"Anne deniz ne kadar güzel değil mi?"

"Bu anne denizse, yavru deniz nerde?"

"Öyle demedim, deniz ne kadar güzel görünüyor demek istedim."

"Evet ama ben yumurta yemem."

"Önündekilerin hepsini yemek zorunda değilsin bi tanem."

"Arkama bir şey koymamışlar ki?"

"Bal kaymak istemiştin ya, şimdi onu da getirecekler, istedim."

"Aaa bana ballı kaymak mı aldın, teşekkür ederim."

Gençliğinde teşekkür kelimesini bilmeyen annem, hastalıktan sonra ne kadar kibar oldu inanılır gibi değil. Bir insan gidiyor ve yerine bambaşka bir insan geliyor sanki.

Garson:

"Yumurtanızı nasıl alırdınız?"

"Sana mı soracaktım? Niye geldin tepemize?

Garson:

"Teyzecim kahvaltıyla ilgili bir sorun mu vardı?"

"Puuuu..."

Garson:

"Teyze niye tükürüyorsun?"

"N'olur kusura bakmayın, sizinle iki dakika konuşabilir miyiz?"

* * *

"Anne bak rezil olduk yine, niye böyle yapıyorsun?"

"Ne yapmışım ben?"

"Tükürdün ya garsona..."

"Tükürmüşümse hak etmiştir!"

"Bak yan masadan bize bakıyorlar."

"Ballı kaymağımı mı alacaklar, vermem!"

"Yok tatlım alamazlar, neyse hadi biz yapalım kahvaltımızı."

* * *

"Açık havada güzel bir kahvaltı da yaptığımıza göre, biraz öğle uykusuna ne dersin Nebiş'im? Önce ilaçlarımızı alalım ama."

"Benim ilacım falan yok, hasta mıyım ki ben?"

"Ama bunlar vitamin ilacı, kendini daha iyi hissetmen için."

"Sen yut!"

"Hadi aşkım üzme beni lütfen."
"Beni zehirleme peşindesin sen. Sonra yine o adamlar gelecek eve."
"Eve gelen kimse yok annecim. Sadece ikimiz varız."
"Dolabın içindeler onlar."
"Annecim onlar sadece senin hayalinde var."
"Elin herifini niye hayal edeyim ben yelloz? Sen miyim ben."
"Yalvartma beni anne al şu ilaçları lütfen!"
"Almıycam!"
"Tükürme!"

* * *

"Tükürme Allah'ın cezası iç şunu!"
"Ama çok acı anne!"
"Ateşin var, içmezsen nasıl düşecek ya!"
"Ama ben ateşi seviyorum. Beni yutuyor, sımsıcak yapıyor, seviyorum işte."
"Ateş sevilir mi kör olmayasıca!"
"Ateşim olunca sen bazen başımı okşuyorsun benim. En çok o yüzden seviyorum anne."
"Hey Allah'ım, ben ne zaman sizden kurtulucam? İleride ben hasta olsam hiçbiriniz bakmazsınız."

* * *

Huysuzluk yaptıktan sonra mahzunlaştığında ve seni böyle dizlerime yatırıp saçlarını okşayarak uyuttuğumda, sanki çocukluğumu uyutuyorum gibi geliyor bana. Saçları sık sık bitlendiğinden kısacık kestirmek zorunda kalan, yüreği sevgiye hasret Sevgi'yi uyutuyormuş gibi. İnsanların isimleri kaderlerini belirlememeli...

Hayatınız boyunca zihninizde en güçlü karakter olarak
tasavvur ettiğiniz kişinin an be an çöktüğünü görmek.
Öyle ki, karşınızdakinin o olduğuna inanmak bile istemezsiniz.
Anneniz gitmiş, yerine bambaşka bir insan koymuşlardır sanki.
Sevmesine hâlâ seversiniz de sanki "gerçek"
annenize ihanet ediyormuş gibi.
Onun yerine başkasını severmiş gibi. Sevginizi
bile sorgular hale gelirsiniz.
Bazen de, bunları göreceğime hiç dünyaya gelmeseymişim dersiniz.
Dersiniz de yine de kırık dökük hayatınıza devam edersiniz...

Mesajlaşma

"Ahmet..."

"Kusura bakma Sevgi biraz geç yanıt verdim, bu ara dükkân biraz yoğun."

"Yok canım, ne kusuru, aslında sesini duymak istedim ama malum, annemden dolayı arayamıyorum. Telefonda başkası ile konuştuğum zaman şüpheciliği artıyor. Sonra bana kızabiliyor."

"Yoksa bu akşam görüşebileceğimizi mi müjdeleyecektin:)"

"Keşke:(Ama akşamları evden çıktığımda sorun olabilir."

"Aslında böylesi de başka heyecanlı. Liseli âşıklar gibi oluyor:)"

"Dalga geçme!"

"Hayır, ne dalgası ciddiyim. Her halini seviyorum senin:)"

"Ama ben kendimi sevemiyorum yine bugünlerde."

"Ne oldu Sevgi, anlatır mısın?"

"Bilmiyorum ama annemin her hareketinde geçmişte olanlar geliyor aklıma. O anılarını yitirirken benimkiler canlanıyor sanki."

"Annenin eskisi gibi olamayacağını kabullenmelisin artık canım."

"Hayır, Ahmet öyle değil..."

"Nasıl?"

"İnan söylemeye bile utanıyorum."

"Allah Allah, merak ettim şimdi. Utanılacak ne düşünebilirsin?"

"Aslında annemin eskisi gibi olmasını hiç istemiyorum."

"Nasıl yani?"

"Benim annemle mükemmel bir ilişkim hiç olmadı. Ailede sanki en sevilmeyendim. Yani en azından ben öyle hissediyordum."

"Çok çocuklu ailelerde böyle hisler normal."

"Aslında kendimi ciddi anlamda suçlamama neden olan düşünceler geliyor aklıma."

"Ne gibi?"

"Mesela geçenlerde TV'de bir haber vardı. Alzheimer hastalığının çaresi bulundu diye..."

"Gerçekten mi? Ne kadar sevindirici bir haber bu! Anlatsana!"

"Bak işte sen bile böyle düşünüyorsun."

"Anlamadım..."

"Ben o haberi duyduğum anda içim ürperdi, çok korktum. Ya gerçekse dedim içimden, eğer gerçekse ben annemin eski haline katlanamam diye düşündüm."

"Şimdi çok üzüldüm bi tanem gerçekten."

"Benim vicdansızlığıma ve annemle ilgili utanç verici düşüncelerime değil mi?"

"Olur mu hiç? Kim bilir sana bunları hissettirecek neler yaşadın diye üzüldüm."

"Hakikaten böyle mi düşündün? Ben sürekli kendimi suçluyorum da."

"Canım sen şu anda nasıl bir yük altında olduğunun farkında mısın? Bir ablan, iki erkek kardeşin var ama tamamen yalnız başına bu yükü omuzluyorsun. Buna rağmen eskiyi aramıyorsan suç sende değildir. Buna emin olabilirsin."

"Aslında anneme yalnız bakmakla ilgili sorunum yok. Sezen ablam manevi yük, diğerleri hem maddi, hem manevi yük. Kusur kalsın onların yardımı."

"Ben de varım ama sen benden hiç yardım istemiyorsun:("

"Nerdeyse bir saattir benim derdimi dinliyorsun, daha ne olsun Ahmet'im?"

"Ne zaman göreceğim seni Sevgi, yarın öğle arasını ayarlamaya çalış lütfen. Belki Aliye teyze gelir de yarım saat çıkabilirsin."

"Sana haber vereceğim canım, ben de çok istiyorum. Ev telefonu çalıyor. İşte bundan nefret ediyorum. Seninle bile konuşamazken, densizin teki arıyor işte. Öpüyorum :)"

"Alo"

"Sevgi nasılsın? Annem nasıl?"

"Sabiha sen misin? Yine paraya mı ihtiyacınız var? Anne-

min maaşı ise mesele, boşuna nefes tüketme istersen."

"Aşk olsun Sevgi, neler söyledin öyle bir saniye ara vermeden. Bana ne kör olasıca kardeşin Sedat'tan. Beni de evlatlarımı da perişan etti zaten. Ben de annemin evine döndüm. Seni de arayıp hal hatır sormak istedim. Annem nasıl merak ettim. Sedat'a kızgın olsam da kayınvalidemin hatırı vardır bende hâlâ."

"Beni aile meselelerine karıştırma Sabiha. Sedat'la ben de konuşmuyorum."

"Kapadım ben Sedat mevzusunu. Sana da az çektirmedi. Annemle seni bıraktı öyle bir başına. Annem nasıl?"

"Hayrola Sabiha, sen annemi hiç arayıp sormazsın da şaşırdım. Annem aynı, hastalığı ilerliyor tabi..."

"Vah vaah, bu hastalık daha ne kadar ilerlermiş Sevgi?"

"Sabiha ağzındaki baklayı çıkarır mısın lütfen?"

"Ay Sevgi'cim zamanında seni hiç anlamadım. Çok haksızlık ettim biliyorum."

"Eee?"

"Eve bir döndüm ki annem bir tuhaf olmuş. Babam da yaşlı, anlamıyor ama annemin Alzheimer olabileceğinden şüphe ediyorum."

"Çıktı ağzındaki bakla. Şimdi anladın mı bu hastalık nasıl bir şeymiş? Dışardakiler hiçbir şey yok sanıyormuş değil mi?"

"Ay Sevgi'cim, valla sen çok haklıymışsın. Annem de bir dediğini 30 defa tekrarlıyor. Geçen gün yemeği yakmış neredeyse ev yanıyordu. Doktora bile götürmemiş babam. Şimdi nasıl bir yol izleyelim, sen bize yol göster..."

"Valla Sabiha'cım anneni alacaksın ve bir nöroloji doktoruna gideceksin. Doktorun da yapabilecekleri çok sınırlı. Gerisi de sana kalacak. Allah kolaylık versin diyorum sana."

"O kadar mı zor?"

"Yaşayacaksın ve göreceksin Sabiha."

"Peki ne kadar yaşıyorlar bu hastalar?"

"Sabiha Allah aşkına kapat şu telefonu, elimden bir kaza çıkacak!"

"Ay n'apcam ben böyle, kim bilir kaç yıl..."

"Sevgili manyak kardeşim Sedat ile Alzheimer hastası annen arasında bir seçim yap. Hangisi işine geliyorsa onunla kal. Hadi sana kolay gelsin. Beni bir daha arama dememe rağmen aradın. Daha fazla arsızlık yapma, arama artık!"

"Sevgiiii..."

"Uyandın mı sen güzeller güzeli?"

"Uyandım ama sen nerdesin, korkuyorum?"

"Buradayım bi tanem, geldim bak..."

"Yine geldiler."

"Kim geldi?"

"O adamlar geldi. Evdeki yelloz çağırdı onları biliyorum."

"O yelloz kim anne?"

"Sana benzeyen o orospu işte. Ben senin kızınım diyor bana. Ben bilmez miyim kızımı hiç?"

"Korkutuyorlar mı seni?"

"Bazen yanlarında yılan getiriyorlar. Beni ısıracak diye korkuyorum."

"Hadi gel yüzümüzü yıkayalım, açılırsın."

"Ya oraya da gelirlerse?"

"Gelemezler Nebiş'im ben varım yanında."

"Sen ufacık kızsın, n'apacaksın koca adamlara?"

"O kadar ufak mıyım? Biliyor musun yarın benim doğum günüm. Sence ben kaç yaşıma giriyorum?"

"Ne bileyim ben. Kaç yaşında olduğunu da mı ben bilcem. Allah Allaaaah!"

"Hadi bi tahmin et anne, lütfen..."

"17, 18 falan işte..."

"Seni çok seviyorum annecim. Şimdiye kadar aldığım en güzel iltifattı. Bu moral bana bir ay gider."

"Suya gideyim ben o zaman."

"Ne suyu anne?"

"Dedin ya suya gidince açılırsın diye?"

"Haa, yüzünü yıkayalım demiştim, onu mu diyorsun?"

"Çeşmeler falan..."

"Tamam aşkım, çeşmeler falan, gidelim hadi."

* * *

"Merhaba, ben Nebahat Çetin'in kızı Sevgi. Doktor hanımla görüşmek istemiştim..."

"Konu neydi efendim?"

"Bir hafta sonra olan telefon kontrolü randevumu bugüne aldırmak istiyorum mümkünse."

"Elbette, şu an müsait bağlıyorum."

"Merhaba Sevgi Hanım, nasılsınız?"

"İyiyim hocam çok teşekkürler, siz nasılsınız?"

"Sağ olun. Benim Nebiş'im nasıl bakalım?"

"Fena değil diyelim ama size danışmak istediklerim var."

"Buyurunuz..."

"Annem birkaç gün önce evden kaçtı. Neyse ki iyi insanlara denk geldi de hızlıca bulundu. Tabi ki evde önlemleri artırdık ama bu konuda bir şey duydum. Engelli çocuklar için başlatılan bir kampanya varmış. Birçok yerde ücretsiz olarak bu tür hastalar için dövme ile telefon numarası yazıyorlarmış. Demans hastaları için de bunu öneren var ama ben size sormadan böyle önemli bir konuda adım atmak istemiyorum. Fikirlerinize ihtiyacım var."

"Öncelikle geçmiş olsun Sevgi Hanım, Allah Nebiş'imizi korusun. Bu çok mühim bir konu. Benim de hastalarıma bazı

önerilerim oluyor elbette. Bu konuda daha önce başka danışanlar da oldu ve bahsettiğiniz kampanyayı biliyorum. Engelli çocuklar ilgi alanım değil, onların nasıl tepki vereceğini bilemem ama Demans hastalarında pek önerdiğim bir yöntem değil çünkü Alzheimer hastalığı ve diğer tür demanslarda ilerleyici bir beyin hücre ölümü vardır. Yeni gelişen her duruma adaptasyon ciddi olarak zordur. Hele ki kişinin kendi bedeni ile ilgili kalıcı bir durum değişikliği yapmanın bazı sakıncaları olabilir. Bileğe ya da bedenin görünen başka bir alanına dövme yapmaktan bahsediliyor. Alzheimer hastası kendi vücudunda sonradan yapılan bir değişikliği kabullenmeyebilir. Hatta bazı hastalar bunu çıkarmak isteyebilir ve bu nedenle kendilerini yaralayabilirler. Bir hastam sonradan bileğine yapılan dövmeyi bıçakla çıkarmaya çalışırken yaralanmıştı. Çok sıkıntılı durumlar bunlar, yapılırken çekeceği acıdan hiç bahsetmedim bile. Özet olarak, Alzheimer hastalarının, kendi vücut algılarını değiştirecek böylesine yeni bir durumu kabullenmeleri kolay olmayacaktır. Elbette istisnaları mevcuttur ama ben önermiyorum."

"Çok açıklayıcı oldu benim için, çok teşekkürler hocam. Siz kaybolma tehlikesine karşı neler öneriyorsunuz?"

"Aslında daha önceleri GPS'li bileklik ve ayakkabı modelleri vardı piyasada. Böylece gittiği yerleri takip edebiliyordunuz. Bazı hastalar bileklikten rahatsız olup koparıyorlardı veya bir şekilde çıkarıyorlardı. Özellikle Alzheimer hastalığı için yapılan modeller artık piyasada yok. Böyle modeller çıkana kadar ben şunu öneriyorum; piyasada çocuk takip sistemleri var. Onlar da GPS'li. İçlerinde bir telefon kartı var. Kibrit kutusunun yarısı boyutunda. Kendi telefonunuza ya da bilgisayara senkronize edebiliyorsunuz. Hastanızın her giydiği kıyafetin iç kısmına ufak bir cep dikerek, her sabah giydiği kıyafete bu aparatı yerleştirebilirsiniz. Cebinde birkaç düğmesi olursa bu

aparat düşmeyecektir. Şarj süresi de bir hafta gibi uzun bir süre. Daha iyi bir yöntem üzerinde çalışılana kadar şimdilik bunu öneriyorum ben. Tabi ki ev içi önlemler en önemlisi."

"Teşekkür ederim hocam. Danışacağım bir konu daha vardı. Annemin halüsinasyonları... Önceden de size bahsetmiştim. Evde bazen adamlar gördüğünü söylüyor. Bugün bana yılan gördüğünden bahsetti. Bu konuda bir ilaç önermemiştiniz. Şimdi bir ilaç öneriniz olur mu acaba?"

"Sevgi Hanım, bu tür hastalarda görülen halüsinasyonlar için benim yaklaşımım daha ilaçsız oluyor genelde. Eğer hastanızın halüsinasyonları onu ciddi anlamda korkutuyor, kaygısını artırıyorsa o zaman düşük doz bazı ilaçları önerebiliyorum. Ama eğer halüsinasyonların sıklığı fazla değilse ve sizlerin yumuşak yaklaşımlarıyla idare edilebilir durumdaysa takip ediyorum. Halüsinasyonlar için kullandığımız ilaçların çoğu maalesef ki yan etki olarak zihinsel baskılama yaparlar. Alzheimer hastalığı ve diğer tür demanslar zaten zihinsel yetilerimizin yitimi ile giden hastalıklar. Gidişi daha da hızlandırabiliriz. Sizin hastanızda görülen halüsinasyonların takibi gerekir. Ev içerisinde tanımadığı adamlar görmesi onu gerçekten korkutabilir. Onun tepkilerini takip edin. Bir ay sonra muayene randevunuz var zaten. O zaman birlikte durum değerlendirmesini yapalım."

"Her şey için çok teşekkürler. Fazla vaktinizi almayayım hocam iyi çalışmalar."

* * *

"Aliye teyze, sen de olmasan dışarı bile çıkamayacağım. Çok teşekkürler, uzun sürmez, bir saate kalmaz gelirim ben."

"Yok yok, sen keyfine bak, biz Nebiş'le laflarız."

"Aliye kıız, kek yaptım sana kendi ellerimle..."

"Ahahahaha baksana Aliye teyze, yaptığım keki sahiplendi."

"Sus yelloz! Def ol git sen hadi!"

"Kavga etmeyin ana-kız. Hadi Nebahat içeri geçelim biz."

"Nebahat da kim?"

"Sevgi, bu adını da mı unuttu?"

"Aliye teyze, seni bu hastalık konusunda eğitmem de epey vakit alacak. Gerçi bu bir saate Nebiş seni epey eğitir. Hadi çıkıyorum ben, size kolay gelsin."

* * *

"Hemen oturma da şöyle bir bakayım sana."

"Utandırma beni Ahmet, neyime bakacaksın?"

"Özledim seni Sevgi. Biliyorum çok uzun süredir tanımıyorduk birbirimizi ama o kadar kuvvetli bir bağ oluşturmuşum ki seninle, özellikle annemi de kaybettikten sonra sana özlemim iyice arttı."

"Nasıl? Neriman teyze ölmüş olamaz..."

"Yüz yüze görüşmeden bunu sana söylemek istemedim."

"Neden haber vermedin Ahmet?"

"Haber versem ne değişecekti?"

"Çok üzgünüm..."

"Babamın yokluğuna alışamadı. Tam 50 yıl omuz omuza vermişler, hayatı birlikte tanımışlar. Babamsız yarım kaldı annem."

"Ah Neriman teyzecim... Söyledikleri hâlâ kulaklarımda. Hastanedeyken, ya ona bir şey olursa, ben nasıl yaşarım derdi."

"Yaşayamadı da..."

"Peki sen iyi misin Ahmet? Çok saçma bir soru oldu. Üzgünüm, inan ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Annemle babamdan başka kimsem kalmadı artık. Abimi biliyorsun, onu yok sayıyorum."

"Babanın hastalığı döneminde de hiç ilgilenmemişti."

"Evet, anneminkinde de tarzından taviz vermedi."

"Sen şimdi aynı evde mi kalıyorsun hâlâ? Annenle, babanla yaşadığın... Açıkçası ben böyle bir durumda Nebiş'in anıları ile nasıl yaşardım bilemiyorum. Çok canım yanardı."

"Hâlâ aynı evdeyim evet. Çalıştığım işten ayrıldım ve kendime bir dükkân açtım. Birilerine bağlı kalmak sıkıyordu beni. Şimdi daha rahatım. En azından kendini çeviriyor."

"Bağlanmaktan sıkılırım mı dedin?"

"Sevgi, lafı nereye çevirdin hemen?"

"Havayı biraz dağıtmak için şaka yapmıştım."

"Öyle mi? O zaman havayı biraz da ben dağıtayım. Hazır mesele bağlanmaktan açılmışken, mademki bağlanma sorunum olduğunu düşünüyorsun, bunu aşabilmek için bir fikrim var. Benimle evlenir misin Sevgi?"

"Ne diyorsun sen Ahmet? Böyle şaka mı olur?"

"Şaka yapmıyorum ki, hayatımın en ciddi anlarından birisini yaşıyorum şu an."

"Nasıl yani?"

"Annemi de kaybettikten sonra çok düşündüm Sevgi. Uzun bir mazimiz olmasa da çok yoğun zamanlar yaşadık beraber. Ve ben seni görüşmediğimiz bir yıl içerisinde bir an bile aklımdan silmedim."

"Nasıl bir hayat yaşadığımı görüyorsun Ahmet, evlenmek benim için imkânsız gibi bir şey."

"Yaşamış olduğun hayatta ne varmış? Annenin hastalığından dolayı onunla fazlaca ilgilenmek durumundasın. Hepimiz aynı şeyi yapardık. Bunda yadırganacak bir şey yok ki."

"Beni yanlış anlama Ahmet. Sana karşı çok kuvvetli ve belki de şimdiye kadar hissettiklerimden çok farklı duygularım var. Bu teklifin beni hem çok şaşırttı, hem de çok mutlu etti.

Sana şu anda kocaman bir evet demeyi öyle çok isterim ki..."

"Buna engel olan nedir?"

"Ben Nebiş'i bırakamam Ahmet? Kardeşlerim ve ablam ona bakmazlar. Bakacaklarını söyleseler de ben bırakmam."

"Anneni bırak diyen kim sana? O bizim evimizin bereketi olur. Hem ben de annemi yeni kaybettim. Senin annen, benim annem sayılır."

"Anneme mecbur kalmadıkça ev değişikliği yasağı koydu doktoru. Ev değiştiremezmiş, yoksa hastalığı ilerlermiş. Yeni bir mekâna adapte olamadıkları için öyle oluyormuş. O yüzden annemi size getiremem."

"O zaman ben size taşınırım. Tabi senin için bir sakıncası yoksa."

"Ciddi misin sen?"

"Hiç olmadığım kadar hem de."

"Etraftan tuhaf sözler duyabilirsin ve ben çok üzülürüm."

"Benim umurumda bile olmaz, sen niye üzüleceksin?"

"Sen gerçek misin Ahmet, inanamıyorum... Seni seviyorum!"

"Bu evet mi demek oluyor?"

"Hem de en kocamanından evet diyorum sana!"

"Bu senin için..."

"Aaaa inanmıyorum, yüzük de mi getirdin yanında?"

"Evet, tedarikliyimdir..."

"Ama bu çok değerli bir şeye benziyor, kabul edemem"

"Az evvel evlenme teklifime evet dedin farkında mısın? Kabul edemem de ne demek? Hem bunun manevi değeri çok fazla. Annemin yıllarca parmağından çıkarmadığı, babamdan yadigâr tek taş yüzüğü bu. Annem senin taktığını görebilseydi çok mutlu olurdu."

* * *

"Sevgi, bu devamlı Orhan'ı çağırdı. Ölüleri mi görüyor tövbe ya rabbim. Buna görünüyorlar mı yoksa?"

"Saçmalama Aliye teyze. Eskileri hâlâ yaşadığını sandığı için öyle. Bellek geriye doğru silinince eskiye dönüyor tabi ki. O zaman da babamı hâlâ yaşıyor sanıyor."

Orhan'dan bahsedince kaşı gözü oynadı yosmanın. Gözü var eskiden beri biliyordum. Eve büyü koymuştur şimdi bu. Evdeki kız da nereye gittiyse, ancak gelebildi. Şu def olup gitse de sakladığı büyüyü bulsak.

"Yüzüğün çok güzelmiş bana versene. Bana senden daha çok yakışır diye kıskandığından vermek istemezsin tabi."

"Al Nebiş'im senden kıymetli mi?"

"O ne kız öyle parmağında? Bu vakitten sonra ne yüzüğüymüş öyle, nişanlı kızlar gibi?"

"Sus sen, def ol git evine hadi. Orhan yok burda."

"Sevgi bu kızıyor bana son bir saattir. Gideyim artık."

"Alınma sakın Aliye teyze, biliyorsun..."

"Yok ben alınmam, merak etme."

"Hadi hadi evine naş!"

* * *

"Çabuk çabuk dolapların arkasını ara!"

"Yine ne oldu Nebiş'im?"

"Büyü koydu bu yosma ben biliyorum."

"Ne büyüsü?"

"Ne büyüsü olacak, Orhan'la benim aramı bozmak için."

"Yok, yapmaz öyle şey."

"Olur mu ayol? Ağzından Orhan lafı düşmedi."

"Şimdi biz seninle televizyon izleyelim. Esma Varol başlamıştır."

"İstemem!"
"Niye?"
"Mutfağa da bakalım. Tencerelere koymuştur belki."
"Neyi?"
"Büyüyü, sen de salak mısın nesin..."
"Sen orada mı kaldın hâlâ Nebiş'im?"
"Asıl sen evde kaldın!"
"Bak orası doğru anne ama galiba evlenicem..."
"Gelin mi olucan yani?"
"İster misin?"
"Ben de gelin olacaksam isterim."
"İkimiz birlikte gelin olalım mı?"
"Orhan kızar ama..."
"Yok canım, sadece güzel elbise giyeceksin, gerçek gelin değil"
"O zaman olur."

* * *

"Dul kadın gibi mi alacaklar seni öyle?"
"Bana söz hakkı bırakmadan gelenlere evet diyen sesin. Şimdi neyin hesabını yapıyorsun anne?"
"Hesap falan yaptığım yok. Vermeseydim de evde mi kalsaydın?"
"Kalsaydım ne olurdu? Bıktın mı benden?"
"Ben senin iyiliğini düşünüyorum. Anneler her zaman evlatlarının iyiliğini düşünürler."
"Ben bazen bu konuda şüpheye düşüyorum."
"Sus cevap verme bana!"

Korkuyorum... Kendim dışındaki her şeyden.
Hayır hayır, en çok da kendimden korkuyorum.
Çünkü ben kendimden gidiyorum.
Ben parça parça ölüyorum.
Ben kendimde kayboluyorum.
Çok içerden atıyorum çığlıklarımı artık.
Kendi sesimi bile duyamıyorum...

"Sen yeter ki mutlu ol da, hasretine katlanırım oğlum."

"Sensiz mutluluk mu olur anne? Aklım hep sende. Anneannemle seni tek başına bırakıp geldim İngiltere'ye içim hiç rahat değil ki?"

"Kaç yıl oldu oğlum, ben idare ediyorum. Hem artık alıştım, anneannene nasıl davranacağımı öğrendim."

"İyi de anneannemin hastalığı durduğu yerde kalmayacak ki, ilerleyecek, o zaman ne yapacaksın?"

"Tekin, ben sana bir şey diyeceğim ama çekiniyorum."

"Annecim neden çekiniyorsun? Söylesene, bir şey mi oldu?"

"Hayır öyle değil de... Geçtiğimiz senelerde bir arkadaşım vardı, adı Ahmet, çok iyi bir insan. Benimle evlenmek istediğini söyledi."

"Eee sen ne dedin? Anneannem ne olacak?"

"Durumu çok iyi biliyor. Ben evimi kapatıp sizin yanınıza taşınırım dedi"

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Ben olumlu bakıyorum oğlum. Beni anlayan birisi karşıma ilk defa çıkıyor. Baban bana hayatı zehir ettiğinden, sonrasında da erkeklere karşı hiç de hoş düşüncelerim yoktu ama bu defa farklı hissediyorum."

"Senin mutlu olmanı herkesten çok ben isterim anne. Her ne karar vereceksen arkandayım, bu bil."

* * *

"Bugün akşama dolma yapayım diyorum Sevgi ne dersin?"

"Ne dedin sen Sevgi mi?"

"Ne deseydim Necla mı?"

"Kimim ben anne?"

"Saçma saçma konuşma da yardım et bana, öbür yelloz gelir şimdi."

"Hangi yelloz?"

"Sana benzeyen."

"Tamam annecim, ne yapayım, nasıl yardım edeyim sana?"

"İçinin malzemesini hazırla antepfıstığı falan..."

"Anne ne dolması yapacaksın antepfıstığıyla? Fıstıklı sarma mı?"

"O da ne ki? İcat çıkarma başıma. Dolmasını, pirincini, sarmasını getir de yapalım."

"Pirinç burada bak..."

"Sar şimdi onları."

"Peki neyle sarayım, yaprak gerekmez mi?"

"Yaprağı üzerine örteceğiz üşümesin diye."

"Dolma mı üşüyecek?"

"Üşür tabi ya, yazık, örtelim de üşümesin."

"Örtelim tamam. Bitti mi şimdi dolma?"

"Bitti, hadi bana çikolata ver, televizyon izleyelim."

"Oh, mis gibi dolma yaptık biz Nebiş'imle, sen geç içeri, ben çikolatanı getireyim."

"Geçmem!"

"Neden?"

"Sen de gel..."

"Ben birazdan geleceğim ama..."

"Olmaz, gitmem ben..."

"Ben de seninle geliyorum o zaman. Seni koltuğa oturtur televizyon açarım. Sonra çikolatanı alır gelirim."

"Olur."

"Bak şimdi sen burada otur, televizyon da açık, hemen geliyorum."

"Sevgiiii..."

"Geliyorum dedim ya Nebiş'im..."

"Sevgiii..."

"Bak geldim işte, neden bağırıyorsun?"

"Korkuyorum..."

* * *

"Korkuyorum anne..."
"Korkacak ne var Sevgi? Senin yaşındaki yalnız kalabiliyorlar evde."
"Ben kalmak istemiyorum."
"Bakkala gidip gelicem hemen, birazdan ablan da gelir zaten. Nerede kaldıysa kör olası!?"
"Sedat da Serdar da dışarda, onları çağırsana!"
"Erkek onlar kızım, dışarda oynasınlar elleme."
"Anne keşke beni de erkek doğursaymışsın."
"O nasıl laf öyle?"
"Belki o zaman korkmazdım."

* * *

"Neden korkuyorsun?"

"Bilmiyorum."

Korkuyorum. Kendim dışındaki her şeyden. Hayır hayır, en çok da kendimden korkuyorum çünkü ben kendimden gidiyorum. Ben parça parça ölüyorum. Ben kendimde kayboluyorum. Çok içerden atıyorum çığlıklarımı artık. Kendi sesimi bile duyamıyorum...

"Annecim neden öyle bakıyorsun? Korkutuyorsun beni..."

"Sen de korkuyorsun..."

"Her insan kadar bi tanem..."

"O zaman gitme!"

"Bir yere gitmiyorum ki!"

"Çikolata getir bana."

"Getirdim bak, yanımda aşkım. Sen istersin de getirmez miyim?"

"Sen çok iyi bir insansın."

"Sen de öyle."

Hayatınız boyunca zihninizde en güçlü karakter olarak tasavvur ettiğiniz kişinin an be an çöktüğünü görmek. Öyle ki, karşınızdakinin o olduğuna inanmak bile istemezsiniz. Anneniz gitmiş, yerine bambaşka bir insan koymuşlardır sanki. Sevmesine hâlâ severiniz de sanki "gerçek" annenize ihanet ediyormuş gibi. Onun yerine başkasını severmiş gibi. Sevginizi bile sorgular hale gelirsiniz. Bazen de bunları göreceğime hiç dünyaya gelmeseymişim dersiniz. Dersiniz de yine de kırık dökük hayatınıza devam edersiniz...

"Sevgiii..."

"Buradayım Nebiş'im, hemen geliyorum."

"Düdük çaldı."

"Ne düdüğü?"

"Duymadın mı? Baksana düdüğe, hadi açsana düdüğü!"

Ne demek istiyor acaba yine. Bir ses duydu herhalde onu anlatmak istiyor ama açsana düdüğü derken neyi ifade etti ki... Gittikçe cümleleri anlamsızlaştı. Kelimeleri yarım kullanmaya başladı. Önceleri annemi kullanma kılavuzu yazacağım derdim ama asıl şimdi lazım anlama kılavuzu...

"Bak yine öttü."

"Haa kapı çalıyormuş, onu mu dedin canımın içi?"

"Aç dedim ya sana!"

"Vaaay abla n'aber? Geçerken uğrayayım dedim..."

"Serdar hoş geldin. Görünce şaşırdım birden. Hayırdır, anneni rüyanda mı gördün?"

"İşte hep senin bu iğnelemelerin yüzünden anamı bile göremiyorum."

"Saçmalama, bir defa aradığın mı var? Maaş kartını al-

dıktan sonra aylarca uğramadın. Şimdi kart iptal oldu diye aklına düştü herhalde..."

"Sen o kartı iptal edeli yıl oldu yıl. Kart için gelseydim, çok önceden gelirdim."

"O arada annemi iptal etmedim ama. O hâlâ burada duruyordu. Gelip görseydin ya!"

"Abla falan dinlemeyip ağzının ortasına bir çarpıcam, serileceksin boylu boyunca. Şükret ki anam var arada."

"Çok teşekkürler nezaketin için."

"Sevgiii..."

"Geliyorum annecim."

"Aaa Serdar mı gelmiş? Gel oğlum gel aç mısın?"

"Anacım ya sen de olmasan kim düşünecek beni?"

"O yelloz karın sana iyi bakmıyor di mi? Demiştim sana ondan bir halt olmaz diye."

"Yav gelir gelmez karıma taktın yine sen de ha..."

"Yavaş gel Serdar, muhabbete bak. Sanırsın karşısındaki sağlıklı."

"Sağlıklı olmasa bunları nasıl düşünsün, karıma taktı yine bak."

"Ayakkabılığın arkasına mı sakladın?"

"Neyi?"

"Karını..."

"Gördün mü ne kadar sağlıklı."

"Ayakkabılığın arkasına koca kadın nasıl sığsın anacım?"

"Yine fil gibi karın di mi? Onu nasıl doyuracaksın oğluum çok üzülüyorum sana. Bir gün ya seni de yerse?"

"Bak karımın kilosuna taktı şimdi de..."

"Sen buraya niye geldin? Anamı görmeye mi, karını savunmaya mı?"

"İçeri girer girmez başladı ama..."

"Başladı mı O ses Türkiye?"

"Ne diyor bu Sevgi?"

"Bizim eve hoş geldin Serdar. Hadi içeri geçin. Ben de annemin yemeğini hazırlayacaktım. Sana da hazırlayayım mı?"

"Yok istemez, kalsın!"

"Zıkkımın kökünü yesin o kadın!"

"Kim?"

"Domuz karın!"

"Haydaa..."

"Ne işin var çayda?"

"Eee anlat bakalım anacım, nasılsın?"

"İyiyim ben, Allah iyilik versin."

"Onu benim demem lazım değil mi anne?"

"Neyi?"

"Allah iyilik versini."

"Versin tabi oğlum, niye vermesin?"

"Haydaa..."

"Ne işin var çayda?"

"Anacım takılmış plak gibi ne diyorsun?"

"Demiştim o domuz karıdan sana karı olmaz diye. Bak gördün mü attı seni sokaklara."

"Kimse beni sokağa atmadı, sen de taktın Elvan'a. Şimdi onu bırak da sen maaşını kendin mi alıyorsun anne?"

"Sorma oğul sorma, benim paralarımı çalıyorlar. Bi bulsam o hırsızları!"

"Deme yav? Kim çalıyor senin paralarını, Sevgi mi?"

"Evdeki o yelloz başka adamlara yediriyor. Ama benim kızım varken yapamıyorlar."

"Başka birileri de mi yaşıyor evde?"

"Yaşamaz olur mu ya. Kovuyoruz kovuyoruz yine geliyorlar."

"Haydaa..."

"Ne işin var çayda?"

"Anne muhabbete limon sıkma, hele devam et sen..."

"Neye?"

"Az önce anlattıklarına..."

"Kim anlattı?"

"Sen anlattın. Anne iyi misin sen?"

"İyiyim oğlum. Allah iyilik versin?"

"Ne kaynatıyorsunuz bakalım?"

"O değil de annemin motor su kaynatmış."

"Ne biçim konuşuyorsun terbiyesiz!"

"Asıl sen kendine bak. Bu evde başkası da yaşıyormuş, kim onlar? Onların yüzünden annem bu hale gelmiş anladım ben."

"Neyi anladın acaba salak! Annemin hayal dünyasında yarattığı kişiler onlar."

"Parasını alıyorlarmış. Sen annemin maaşını artık bana vermediğine göre, kimlere yediriyorsan o parayı?"

"Bana bak kardeş falan demem, silerim seni. Huzurumuzu bozma def ol git bu evden!"

"Kimi kimin evinden kovuyorsun sen?"

"Annemle alakası olmayan elin oğlu bile senden daha çok düşünüyor."

"Elin oğlu kimmiş? Annemin yanında işi ne elin oğlunun dangalak!"

"Evleniyorum ben Serdar. Annem de bizimle kalacak. Şimdi def ol git bu evden!"

"Ooo hanımefendi derdin anlaşıldı şimdi. Kime sordun da evleniyorsun?"

"Sana mı sorucam densiz?"

"Annemi bana verirsin, sonra ne halin varsa görürüsün. Anamın maaşını elin oğluna yedirecek göz var mı bende?"

"Derdin maaş senin. Annemi düşündüğün mü var?"

"Hele bir annemi bana verme o zaman görüşürüz senle!"

Halbuki yaşam sadece algılarımızdan ibaret değil mi?
Baktığım noktayı değil de hayal ettiğimi görmeyi seviyorum ben.
Yaşam bir illüzyon şeklinde sunuluyorsa önümüze,
kimse karışmasın hayallerimize...

"Mutlu olmak benim hakkım değil mi Aliye teyze?"

"Öyle tabi kızım. Sen güvenip kararını verdikten sonra kardeşlerine sadece destek olmak düşer."

"Onlar ne zaman destek oldular ki? Baksana annemle yıllardır yalnız başıma uğraşıyorum. Tek dertleri annemin maaşı. Başka da umursadıkları hiçbir şey yok."

"Niye gelmiş Serdar dün peki?"

"Neden olacak, annemin maaş kartını iptal ettirdim ya. Derdi oydu tabi. Yıllarca benim annemle nasıl geçindiğimi düşünmeden maaşını aldılar. Neymiş efendim? Benim zaten maaşım varmış. Ben anneme bakabilmek için erken emekli oldum, onu düşünmüyorlar. Tam bir emekli maaşım bile yok. Ama yine de kardeşlerim rahat etsinler, onların da hakkı var diye annemin maaşını onlara verdim. Bir de her ay aralarında bunun için kavga edip beni arabulucu yaptılar."

"Sevgi sen deli misin? Ne hakkından bahsediyorsun? Annen ölmedi ki. Bence çok büyük bir hata yapmışsın. Asıl annenin hakkını onlara vermişsin. Bu hasta kadının ihtiyaçlarından kısılıp, kadıncağızın kendi parası oğulları da olsa başkasına verilir mi? Yok yook fena alıştırmışsın sen."

"Öyle diyorsun da Aliye teyze, annem çocukluğumuzda erkek çocuklarını, özellikle de Serdar'ı hep farklı tutardı. Ona hiç kıyamazdı. Annemin aklı başında olsa zaten maaşını Serdar'a verirdi."

"O değil de Sevgi sen bu evlilik konusunda ciddi misin?"

Şimdiye kadar hayatımda vermiş olduğum kararların hepsinin ucunda bir başkasını ya da başkalarını memnun etmek vardı. Annemi mutlu etmek için kardeşlerimi büyüttüm. Konu komşu, akraba ve yine annemi memnun etmek için evlendim. Kocamı memnun etmek için sürekli diyet yaptım. Daha sonra tekrar annemi memnun etmek için boşandım.

Aslında galiba en çok da annemi memnun etmek için çabalamışım ve hâlâ da aynı şey için çabalıyorum. Hayatımda ilk defa kendimi mutlu etmek için bir şey yapacağım ama herkes birlik olmuş buna engel olmaya çalışıyor... Halbuki yaşam sadece algılarımızdan ibaret değil mi? Benim yaşamı algılama şeklimi de anlayamadı annem hiç. Baktığım noktayı değil de hayal ettiğimi görmeyi seviyorum ben. Yaşam bir illüzyon şeklinde sunuluyorsa önümüze, kimse karışmasın hayallerimize...

"Sevgiiii..."

"Efendim?"

"Ne bağırıyorsun?"

"Bağırmadım Nebiş'im korktun mu yine?"

"Ben korkmam! Sen korkarsın diye çağırıyorum."

"Ben korkmuyorum, endişelenme. O zaman ben mutfağa geri dönüyorum."

"Gitme!"

"Neden?"

"Korkarsın!"

"Sen de benimle mutfağa gel, pirinç ayıklarsın, bana yardım edersin."

"Bütün işleri bana yaptırıyorsun yelloz!"

"Tamam, oturup beni izlersin o halde olur mu?"

"Beni evime götür."

"Anne burası bizim evimiz."

"Senin evin, neden benim evim olsun. Götür beni çabuk!"

Yine başladık. Uzun süredir yoktu. Ne zaman sinirlense hemen bunu yapmaya başlıyor. Valizini de getirir birazdan, şenlik başlar.

"Yüzüme bakma aval aval, sen götürmezsen ben giderim."

"En son karakoldan toplamıştık seni hatırlarsan."

"Yalancı orospu!"

Ne diyorum ben. Bir süre tam hastalığa alıştım, ona uygun davranmayı öğrendim diyorum sonra yine saçmalamaya başlıyorum. Hatırlarsan da ne demek, tabi ki hatırlamayacak salak Sevgi!

"Kusura bakma Nebiş'im karıştırdım biraz. Hadi üstünü giyindireyim de dışarı çıkalım o zaman."

"Evime götüreceksin beni değil mi?"

"Evet..."

* * *

"Anne, bu masanın üzerinde açılmamış üçü bir arada kahveler vardı. Nerede onlar?"

"Şu poşetleri mi diyorsun?"

"Evet onlar. Koltuğunun yan tarafındaki sergiye mi koydun onları, ilahi Nebiş?"

"Ama öyle deme, çok lezzetli onlar yine istiyorum."

"Yedin mi hepsini? Ver bakayım..."

"Yiyecek onlar zaten."

"Ay vallahi yemiş. Bunu açıp ağzına mı döktün sen? Ver bakayım orada ne kadar varsa bana. Kahve onlar anne, tansiyonunu yükseltir. İçinde şeker de var."

"Azıcık da çikolata koysalarmış çok iyi olurmuş."

"Nebiş'im aşk olsun ama. Ne yapacağım ben seninle böyle?"

"Kızım bu tarafa baksana bi, adın neydi senin?"

"Anne yanındayım ya zaten."

"Sen ne her şeyi üzerine alıyorsun orospu!"

"Bak yine orospu olduk. Kime diyorsun peki?"

"Şu koltuğun yanındaki küçük kıza. Baksana benim bebeğimi seviyor."

"Bebeğin orada anne ama küçük kız nerede?"

"Az evvel oradaydı. Şimdi gitmiş. Çok tatlıydı. Tekrar gelir inşallah."

Annem, ben ve her gün ziyaretimize gelen tanımadığımız canlılar. Ne kadar renkli bir hayatımız var aslında...

Mesajlaşma

"Benim melek Sevgi'm n'apıyormuş acaba?"

"Ne kadar şanslı bir kadın olduğu düşünüyormuş."

"Benim gibi bir sevgilisi olduğu için mi?"

"O konuda seninle paralel düşünüyorum ama açık konuşayım, aklımdan başka şeyler geçiyordu."

"Nasıl yani?"

"Hemen bozulma:)"

"Nasıl bozulmam? Başka hangi sebeple kendini şanslı hissediyorsun merak ettim..."

"Az evvel annem yine halüsinasyon gördü."

"Hayal gibi mi?"

"Evet. Evde küçük bir kız çocuğu gördü."

"Eee?"

"Sürekli tanımadığı insanlar ve bazen de hayvanlar görüyor evde."

"Bu yüzden mi şanslısın yani?"

"Aslında evet. Ne kadar da renkli hayatım var diye düşündüm."

"Ben de sana kendini şanslı bir kadın olarak hissetmene sebep olabilecek bir haber verecektim."

"Gerçekten mi? Neymiş çok merak ettim"

"İkimiz için bir tatil planı yaptım. Sen paniklemeden hemen söyleyeyim. Üç günlük bir tatil olacak eğer kabul edersen. Ama dersen ki annemi bırakamam kimseye, o da bizimle gelsin."

"Ahmet çok duygulandım ne diyeceğimi bilemiyorum..."

"Evlenmeden önce bir küçük tatil güzel olur diye düşündüm.

Sonra pek bir yere gidemeyeceğiz çünkü."

"Annemi götürmek pek mantıklı olmaz. Aslında bu vesile ile aklıma bir şey geldi."

"Nedir?"

"Bence görüştüğümüzde yüz yüze konuşalım. Yarın bize gelsene. Hem annemle de görüşmüş olursun."

"Evet iyi olur aslında. Nebahat anneyi özledim. Bir önceki gelişimde ona teyze dediğim için bana kızmıştı, anneyi beğenecek mi bakalım..."

"Her şeyi diyebilir sen yine de hazırlıklı ol :)"

"Olsun hiç sıkıntı değil :)"

"Bizim sultan içeriden bağırıyor ona bakayım. Öpüyorum gülüşünden :)"

"Sevgiiii..."

"Geldim, geldim..."

"Sen de kimsin, Sevgi'yi çağırdım ben."

"İşi varmış, beni yolladı. Söyle Nebiş'im?"

"Özel bir şey söyleyeceğim. Çekil git sen yelloz!"

"Ama ben seni çok sevdim, sen neden bana böyle davranıyorsun?"

"Gerçekten sevdin mi?"

"Gerçekten sevdim."

"Tamam o zaman sana da söyleyebilirim. Sır bu."

"Söz, sırrını kimseye söylemem."

"Âşık oldum ben."

"Kime?"

"Yaşar'a."

"Hani şu Esma Varol'a çıkan Yaşar mı? Ama artık o program yok ki"

"Esma Varol da kim?"

"Hani televizyonda bir program vardı, onu sunan kadın"

"O kim yahu?"

"Neyse boş ver. Yaşar'ı nerede gördün?"

"Geçen gün bize geldi."

"Eeee?"

"Bana açıldı işte, bende gözü varmış ne zamandır, ama söyleyemiyormuş."

"Sen ne dedin?"

"Ben de ona karşı boş değildim tabi..."

"Boş değildin??"

"Evet..."

"Boş olmamak ne demek?"

"Dolu olmak."

"Bardak gibi yani."

"Tabi bardak gibi."

"Anne iyice kafam karıştı benim ama. Yaşar'a n'oldu?"

"N'olmuş Yaşar'a? Doğruyu söyle bir şey mi oldu Yaşar'a?"

"Yok yok. Yani Yaşar'la aranızdaki aşkı diyorum..."

"Sana ne münasebetsiz!"

"Ama sen anlatıyordun hani..."

"Hadi hadi işine bak. Sana mı kalmış benimle bunları konuşmak!"

Ben de bu Yaşar mevzusu ortadan kalktı sanmıştım. Baharın etkisi mi acaba? Ne tuhaf, ana kız âşık olduk.

Telefon konuşması:

"Buyurun, Nebiş sultanın malikânesi?"

"A aa ne biçim telefon açma kız öyle?"

"Sezen abla sen misin?"

"Başka ablan mı var senin kör olmayasıca, Sezen abla da ne?"

"Sağ ol be abla, ben de iyiyim sen nasılsın?"

"Sus kız, sivri dilli!"

"Sus demek için mi aradın abla, hiç gerek yoktu. Aylardır aramıyordun. Dolayısıyla sesimi duymuyordun."

"Sorma Sevgi neler oldu neler..."

"Sormadım ki zaten."

"Bi dinlesen ne olur mendebur!"

"N'oldu, kocan mı aldattı yine?"

"Nerden bildin?"

"Zor değil, tarih tekerrürden ibarettir diye bir söz vardır hatırlarsan. Ama sen sık sık unutuyorsun. Ne de olsa annemiz Alzheimer değil mi? Belki sende de bir şeyler vardır."

"Ne demek istiyorsun sen terbiyesiz!"

"Kötü bir şey demedim. Annenin hastalığından utanıyor musun? Hepimiz risk altındayız. Doktor hanım bizdeki riskin, ailesinde Alzheimer hastası olmayanlara göre iki kat daha yüksek olduğunu söylemişti. Tabi siz annemin hastalığı ile ilgilenmediğinizden bilmezsiniz. Kocanda olsaydı ilgilenirdin mesela. Belki onda da vardır. Adam karısının kim olduğunu unutup unutup başka kadınların yatağına giriyor. Bi düşün bunu bence."

"Ne kadar kötü bir insan olmuşsun sen, kardeşimi tanıyamıyorum. İnsan kardeşi ile dertleşmez mi hiç? Ama ben seni arıyorum ve türlü hakaretler duyuyorum."

"Abla senin aklından geçekten şüphe ediyorum. Ben kiminle dertleşeyim? Üstelik bendeki dert tüm kardeşlerde ortak çünkü bizi dünyaya getiren annemiz Alzheimer hastası ve ben yıllardır onunla yalnız başıma ilgileniyorum. Senin kocan ise sadece senin kocan, hepimizin değil. Gerçi en son annemle benim yanıma kaçıp geldiğinde söylediğin sözü de unutmadım. Sana göre senin mutluluğunda ve kocanda gözüm vardı benim. Bu cümleyi edebildiğin kardeşini yine ko-

candan dert yanmak için arayabiliyorsun. Bravo sana! Dikkat et kocanı elinden alırım sonra maazallah..."

"Sevgi bak bu sözlerin üzerine telefonu yüzüne kapatmalıyım ama yapmıyorum. Niye? Çünkü kardeşimsin. Belli ki senin de moralin bozuk. Annemin durumu ağırlaştı da bana söylemiyor musun yoksa?"

"Alzheimer hastalığı ile ilgili bir şeyler okumanı tavsiye ederim ablacım. Bu hastalık ilerleyici ve geriye dönüşü gibi bir şey de yok."

"Rabbim şifa versin."

"Bak işte. Sanki başka birisi hakkında konuşuyorsun. Annen bu senin ve bu hastalığın şifası da yok. Arada bir görmeye gelsen en azından anneme anlık mutluluklar yaratmış olursun. Sonra sen de çok pişman olacaksın."

"Ben ne dediğimi biliyor muyum ayol? Benimkinin bana yaptıklarından sonra akıl mı kaldı ben de."

"İyi de hatalarından ders çıkarmıyorsun ki. Hemen inanıyorsun ve geri dönüyorsun. Böyle sevgi mi olur Allah aşkına?"

"Bundan sonra artık af yok! Eski Sezen yok artık, yook..."

"Ne yani şimdi boşanıyor musun sen?"

"Yok canım, bir daha yaparsa öyle olacak. Bu defa da özür diledi."

"Ben de bir an sana gerçekten inanmıştım."

"Ne yani benim boşanmamı mı istiyorsun sen?"

"Yahu sen ne kadar dengesiz bir insansın."

"Sen kendine bak. Bir kocayı elinde tutamadın."

"Sen tuttun da ne oldu? Tutmakta o kadar zorlanıyorsun ki başka kadınlar el atmak zorunda kalıyor."

"Sen de o da yok."

"Bak seninle böyle seviyesiz bir muhabbetin içinde olmaktan bile utanıyorum ama sana söylemek zorunda oldu-

ğum bir şey var. Artık o da olacak."

"Ne demek bu?"

"Evleniyorum. Eninde sonunda öğrenecektin. Konusu açılmışken söylemek istedim."

"Peki ya annem ne olacak?"

"Ne kadar ilginç, annemi düşündün birden şaşırdım."

"Bak yine terbiyesizleştin. Senin koca merakın yüzünden annem ortada mı kalacak?"

"Anlamadım??"

"Nasıl yaparsın bunu?"

"Koca merakı genetik olarak senden geçmiş olabilir belki ama annemi senden daha çok düşündüğüm bunca yıldır kiminle yaşadığından belli değil mi?"

"Aşk insanın gözünü kör eder, bunu en iyi ben bilirim."

"Aşkıma saygı gösterdiğini nasıl da güzel ifade ettin. Ne kadar bencil olduğunu söyledim mi bilmiyorum ama tekrar söylüyorum. Hayatımda gördüğüm en bencil insansın."

Bazen diyorum ki, iyi ki de okumayı çok seviyorum. Özellikle de psikoloji kitaplarını. İçgörü diye tanımladıkları bir şey var. Kişinin kendisini ve yaptıklarını objektif olarak yargılayabilme yeteneği bir nevi. Bazı insanlarda içgörü yok. Ablam da bu insanların en tipik örneklerinden biri. Hatta bu kişilik patolojisi türlerinde içgörü olmadığı gibi, kişi kendi hatalarını karşısındakine atfederek psikolojideki yansıtma mekanizmasını kullanıyor. Aynı ablamın yaptığı gibi, kendi koca merakını başka birisi üzerine atarak suç gibi bahsediyor.

Acaba böyle yaparak kendi iç dünyasında yalancı bir huzur mu yaratıyor? Yansıtma mekanizması ile yalancı huzur yaratan kişiler, yansıttıkları insanları yaraladıklarının farkında mıdır acaba? Ama içgörüleri yok ki kendilerini yargılasınlar. Böyle insanların çok katı bir yargılama mekanizması

var ama sadece kendileri dışındaki bireylere... Hayat böyle insanlar yüzünden mi bizler için yaşanması zor bir yer haline geldi acaba diye düşünüyorum bazen.

O zaman ben de kocaman bir yalanın içerisinde kendi gerçeğimi kurmaya çabalıyorum. Bazen çok zor geliyor, gözlerimi kapatıyorum ve kendi şarkımı söylüyorum, kimseyi duymuyorum...

Ve sen şarkını söyle
Yorgun da olsan, solgun da olsan sev hüznünü de
Hüznünü seven insan güzeldir,
Göster güzelliğini kendine

Utanma, sadece kendi şarkını söyle
Kimsenin bilmediği, belki henüz senin de keşfedemediğin kendi şarkını
Dal derinlere, bul çıkar onu ser yüreğine
En kuvvetli iç sesinle söyle
Kimseler duymasın ama bağır olabildiğince

Ve sen şarkını söyle
Dön kendine, yani en güvende olduğun yere
Benim şarkım sonsuza kadar çalacak de
Susma sakın, en yüksek tondan varlığını kutsamak için söyle
İşte o zaman yıldızlar doğacaktır yüreğine
Ve sen şarkını söyle, gerisini düşünme
Sevgi

Düşünmüyorum...

Yol senin yolun
Nasıl istersen öyle şekillendirirsin
Sonu hep aynı olan bu yolda,
dönüşü olmayan gidişini bir şölene dönüştürmek
ya da cehenneme çevirmek de senin tercihin
Yol senin yolun
Açık olsun, ışıklarla dolsun yolculuğun...

"Sevgiiiiiiii..."

"Duydum anne kapı çalıyor."

"Ses var ses."

"Kapı çalıyor, onun sesi. Hoş geldin Ahmet. Bak heyecanlandım seni burada görünce, halbuki dışarıda görüşünce öyle olmuyor."

"Benim için içeride ya da dışarıda fark etmiyor ama."

"Bana bak kız yosma, bu adamı içeri mi aldın sen? Ne fingirdiyorsun öyle?"

"İşte şimdi bizim eve hoş geldin Ahmet. Aslında sen de kararını bir gözden geçir bu ziyaret sonrası bence."

"Saçmalama Sevgi, bu size ilk gelişim değil ki. Devamlı aynı şeyleri söylüyorsun. Bu konuyu bir daha açma lütfen."

"Bak hâlâ aralarında fısır fısır. Nereden buldun bu kara yağız delikanlıyı yelloz. O çiroz halinle sana mı bakacak bu adam?"

"Nebahat annecim ver elini öpeyim..."

"A aa bak terbiyesize. Anan sana genç kızların elinin öpülmeyeceğini öğretmedi mi? Belli ki anan da yok, önüne gelene anne diyorsun."

"Aldın mı lafını Ahmet, ben sana teyze ya da anne deme demiştim."

"Öğreneceğim Sevgi, azimliyimdir."

"Bak şimdi de kikir kikir orada, tööövbeee. Gidin başka yerde oynaşın!"

"Ben size belki seversiniz diye kalpli çikolatalardan getirmiştim."

"Çikolata mı aldın? Versene onları bana. Bu yelloz hiç almıyor ki."

"Aşk olsun anne, her gün mutlaka veriyorum sana çikolata. Eskiden hiç sevmezdin ama artık çikolatayı ve diğer tatlıları çok seviyorsun biliyorum."

"Yalancı orospu! Ben hep severdim çikolatayı. Kızım gelsin de seni şikâyet edicem. Hem senin evin barkın yok mu, gitsene!"

"Ahmet Bey'e ayıp oluyor ama. Sana çikolata da getirmiş."

"O iyi biri evet. Sen de kıskanıyorsun. Baksana bana âşık olmuş, kalpli çikolatalar getirmiş."

"O zaman ben mutfağa geçeyim, sen misafirimizle ilgilen olur mu?"

"Sen git mutfağa Sevgi gelsin. Bana Nebiş de. Adım Nebiş benim."

"Memnun oldum, ben de Ahmet. Ne kadar güzel bir isminiz varmış..."

"Babam koymuş adımı. O da gelir birazdan. Seni evde görürse bana kızabilir ama."

"Neden kızsın ki? Gelirse onunla da sohbet ederiz."

"Babam tanımadığımız erkeklerin eve girmelerine çok kızar. Annem de kızar hem."

"O zaman ben gideyim mi?"

"Yok gitme sen, bizde kal."

"Sizde kalamam ama biraz daha otururum tabi. Ben de çok sevdim sizi."

"Sevdin mi beni?"

"Siz sevilmeyecek insan mısınız? Tabi ki sevdim."

"Beni hiç kimse sevmez biliyor musun?"

"Öyle değildir Nebiş. Hiç öyle olur mu? Siz çok iyi bir insansınız."

"Ben de öyle biliyorum, çok iyi bir insanım ben aslında. Ama en fazla annem sevmez beni."

"Anneler sevmez olur mu çocuklarını hiç?"

"Evet hiç."

"Ne hiç?"

"Sen dedin ya. Hiç sevmez dedin."

"Yok öyle demedim. Yani çok severler anneler çocuklarını dedim."

"Benim var bir bebeğim göstereyim mi sana?"

"Olur tabi. Nerede bebeğin?"

"Bak burada, koltuğun arkasına saklıyorum onu."

"Bakayım hani? A aa burada para da var. Kim koydu bunları buraya?"

"Bilmem kim koymuş?"

"Ama çok fazla para var burada, Sevgi'nin haberi var mı?"

"Beni mi çağırdınız, geldim işte. Nebiş'ime en sevdiği keki getirdim. Sen de yiyebilirsin tabi. Hem ne güzel anlaşıyorsunuz siz böyle."

"Sevgi baksana koltuğun arkasında epey bi para var. Haberin var mı?"

"Gerçekten mi? Oraya mı saklamış, inanmıyorum. Geçen haftalarda benden maaşını istedi. Sen çaldın diye üsteleyince ben de eline verdim o gün. Sonra da bul bulabilirsen, her yeri aradım ama bulamadım. O koltuğun arkasına da bakmıştım halbuki."

"Valla çok şaşırdım ben de görünce. Bana bebeğini gösteriyordu ki paraları gördüm."

"Hayatıma bereketli geldin Ahmet, ne diyeyim ki başka?"

"Şşşşş sessiz olun bebek uyanacak!"

"Pardon, çok özür dilerim..."

"Ben yanına uzanıp öyle uyutacağım bebeği, siz de sessiz olun!"

"Tamam annecim. Biz çok sessiz konuşuruz."

"Evde değişen hiçbir şey olmamış. Senin şu diğer kadınlar gibi sürekli eşya değiştirme huyun olmamasına bayılıyorum. Her şey yerli yerinde ve değişmeden eskisi gibi."

"Belki seni hayal kırıklığına uğratacak ama bunun tam olarak nedeni, bendeki bu huy değil. Annemin hastalığı de-

ğişikliklere pek müsaade etmiyor."

"Ben sadece yer değişikliği diye biliyordum. Eşyaların değişmesi bile etkiliyor mu?"

"Tabi ki. Eşyaları değiştirmek bir yana, evdeki mevcut eşyaların yerini bile değişemiyorsun. Annemin güvenliğini tehdit etmedikçe ben de eşyalarda yer değişikliği bile yapmıyorum."

"Ne kadar ilginç. Peki neden öyleymiş, sebebini biliyor musun?"

"Bana bu konuda ilk uyarıyı yaptığı zaman doktor hanıma sormuştum. O da bana şöyle bir örnek vermişti. Bizler bir yere tatile gittiğimizde, sabah gözümüzü açtığımız zaman karşımızda gördüğümüz nesneyi önce bir yadırgarız. Çünkü evimizde örneğin karşıda bir dolap vardır ve ilk gözünü açtığında onu görmeye alışmıştır beynin. Yer değiştirdiğin zaman beyin bir adaptasyon sürecine girer. Bizler o süreci çok kolay tamamlarız ama Alzheimer hastalarında bu süreçte sıkıntı vardır. Bizler kadar kolay uyum gösteremezler."

"Ne kadar değişik bilgiler bunlar. Senden öğreneceğim çok şey var Sevgi. Seninle tanışmadan önce bu hastalığın bu kadar özel bir durum olduğunu bilmiyordum. Herhangi bir hastalık değil ki bu. Birlikte yaşamaya alışılması gereken ve hastalığın kendi kurallarına uymazsan ciddi sıkıntılar çekebileceğin bir hastalıkmış meğer"

"Ben de bunları keşke hastalığın en başlarında bilebilseydim..."

"Sen bana bir şey diyecektin. Yüz yüze gelince söylerim demiştin, neydi o?"

"Annem bebeğini uyutacakken kendisi de uyudu galiba. Onun üstünü örtüp birer de kahve yapayım, sana anlatayım."

"Aslında senin tatil planından sonra geldi bu aklıma. İlk başta endişelendim annem bensiz ne yapar diye. Ama sonra düşündüğümde benim de buna ihtiyacım olduğunu ve so-

rumluluğu birileri ile paylaşmam gerektiğini anladım."

"Seni zor duruma sokmak istemiyorum canım biliyorsun. Olmazsa gitmeyebiliriz."

"Hayır bunu yapmam gerek. Benim açımdan da bir adım bu. Annemi Aliye teyzeye emanet edebilirim. Birkaç gün bizim eve gelip anneme eşlik etmeyi seve seve kabul edecektir. Ama ben kardeşlerimden birisinin bunu yaşamasını istiyorum. Çünkü annemin hastalığını en başından beri kavrayamadılar. Belki birlikte birkaç gün geçirirlerse hem durumu biraz anlarlar hem de anneleri ile vakit geçirmiş olurlar."

"Haklısın bence. Sana önceden de diyordum, sorumluluğu paylaşmalısın. Sadece senin üzerinde olması hem haksızlık, hem de onların annelerinden iyice uzaklaşmalarına sebep oluyor."

"Belki bundan sonrasında aralarında daha iyi bir gelişme olur."

"Hangi kardeşinle konuşmayı düşünüyorsun?"

"Sana söylemedim ama geçenlerde Serdar'la kötü bir tartışma yaşadık. Geçerken bir uğrayayım diyerek geldi ve bana annemin maaşı ile ilgili hesap sordu. Yıllarca annemin maaşını kullandı o biliyorsun. Geçen sene anneme bakıcı tutmaya karar verdiğimde maaşı aldım onun elinden. Sonra da vermeyi düşünmedim, çünkü benim de ihtiyacım vardı. Annemin alt bezi ve buna benzer diğer harcamalarını düşününce zaten hepsi onun için harcanıyor."

"Ne biçim kardeşlerin var Sevgi... Kusura bakma, bu cümleyi kullanmak istemezdim..."

"Sonuna kadar haklısın, ne diyeyim ki..."

"O zaman Serdar'la konuşamazsın"

"Aksine, Serdar'la konuşmayı düşünüyorum çünkü evleneceğimi duyunca çok tepki gösterdi. Annemi sana bırakmayacağım gibi laflar etti. O zaman bir denesin istiyorum."

"Diğer kardeşlerin buna karşı çıkmasınlar?"

"Güldürme beni Ahmet Allah aşkına. Hangi birinin umurunda ki. Bu arada geçenlerde Sezen ablam da aradı beni..."

"O da mı maaş için?"

"Şükür daha maaş istemeye başlamadı o. Sezen ablam insanı duygusal anlamda sömürür. Kocası yine aldatmış, onu anlatmak için aradı."

"Yine dediğine göre, bunun geçmişi de var herhalde."

"Olmaz olur mu? Her defasında arar, ağlar. Bu defa bitti der. Sonra affeder ve geri döner. Geçen sene hatırlıyor musun bize gelmişti kocasını bırakıp."

"Evet evet hatırlamaz olur muyum, bahsetmiştin. Ama detayları çok anımsayamadım."

"Konu aynı, değişmez. Arayınca korktum yine bırakıp gelecek diye. Geçen sene iki çocuğunu da aldı getirdi. Annemin düzeni altüst oldu. O gittikten sonra annem bir ayda ancak kendine geldi."

"Ağlama duvarı olmuşsun sen Sevgi."

"Ağlama duvarı oldum ama ben kimseye ağlayamıyorum."

"Ağlama artık zaten. Bunca yıl kendin için hiçbir şey yapmamışsın ki..."

"Yapmaktan asla pişman olmadığım bir tek oğlum var bu dünyada. O da yanımda değil zaten. Ayrı kaldığımıza da çok üzülüyorum ama burada olsa gencecik yaşında anneanne sorumluluğu alacaktı. İngiltere'ye gitmesini bu yüzden destekledim."

"Evlilik kararımızdan Tekin'e bahsettin mi?"

"Evet söyledim. Olgun bir çocuktur. Nasıl bir karar verirsen ver, ben senin arkandayım dedi."

"En azından yetiştirdiğin çocuk seni üzmüyor. Ne güzel yetiştirmişsin. Harika bir annesin sen aynı zamanda."

"Benim gibi anne travması yaşayan birisinin iyi anne ol-

ması ne ilginç değil mi? En azından benim yaşadıklarımı çocuğum yaşamasın diye ekstra çaba gösterdim ama eğer kız çocuğum olsaydı bu kadar başarılı olur muydum bilmiyorum. Genlerle gelenler değişmiyor maalesef."

"Ben biletlerimizi ne zamana alayım canım? Bu arada nereye gideceğimizi bile konuşmadık ama..."

"Ben bugün Serdar'la konuşayım da sana haber veririm. Birkaç gün içerisinde gidelim bence. Annemin bu ara durumu iyi, daha rahat bırakabilirim. Nereye gideceğimiz ise inan ki hiç mühim değil. Seninle birlikte olduktan sonra karşı kaldırıma gitsek de olur."

"Karşı kaldırımı değil de Ayvalık'ı düşünmüştüm ben olur mu? Emekli tatil mekânı ama benim gücüm oralara yetiyor n'apalım..."

"Ahahahaa emekli olunca da gideriz. Hem yer değişikliği de olmaz. Demans olursak yadırgamayız."

"Bir arkadaşımın oldukça mütevazı ama şirin bir pansiyonu var orada. Eski bir Rum evi aslında. Ben çok severim orayı."

"Heyecanlandım şimdiden..."

En son ne zaman tatile gittiğimi hatırlamıyorum bile. Tekin bebekti galiba. Hakan da bizi çalıştığı kurumun Erdek'teki kampına göndermişti. Kendisi gelmemişti tabii ki. Tatillerini annesinin yanında geçirir, bizi de bir yerlere yollardı. Tatil gibi olmazdı hiç. Ondan sonra da hiç tatil yapmadım zaten, istemedim çünkü. Aklımda nasıl yer ettiyse artık, tatillerden nefret ettim. Halbuki hayat değilmiş beni acıtan. Kendime taktığım kelepçelermiş. Bir şeye kızıp, yaşamın diğer renklerinden kendini mahrum etmekmiş. Bundan sonra öyle olmayacak, kendime sözümdür çünkü yol benim yolum...

Yol senin yolun,

Kendi seraplarını yaratıp oyununa renk katabilirsin,
Ya da karanlığında kaybolmayı tercih edebilirsin
Bu senin seçimin,
Sislerinde boğulabilirsin,
Ya da sana bahşedilmiş buluttan bir yol olarak görebilirsin.

Yol senin yolun,
Nasıl istersen öyle şekillendirirsin
Sonu hep aynı olan bu yolda, dönüşü olmayan gidişini bir şölene dönüştürmek ya da cehenneme çevirmek de senin tercihin
Yol senin yolun
Açık olsun, ışıklarla dolsun yolculuğun...
Sevgi

Serdar'la telefon görüşmesi:

"Annem bize gelsin, ben gelemem sizin eve. Zaten sonra annemi sana geri vermeyi de düşünmüyorum."

Sevgi:

"Annemin yer değiştirmemesi gerekiyor. Size gelirse çok zorluk yaşanır. Burada bile bazen odaları karıştırabiliyor."

"Zaten artık annem bizde kalacak. Ha ama eğer sen biz başka eve çıkacağız dersen, o zaman gelir sizin eve yerleşiriz. Bizim ev kira zaten, olması gereken de bu."

"Serdar sen salak mısın? Annem zaten evine dönecek, sizde kalması gibi bir durum olamaz. Bir de bu evi alan benim. Ev bana ait yani. Sen benim evimde oturursan ben ne yapacağım?"

"Taze kocan sana ev alsın o zaman. Yok mu parası? Senin gibi cimri mi yoksa? İçgüveysi geleceğine göre, ben anlamadım ne mal olduğunu."

"Saygılı ol biraz! Ben senin gereksiz karınla ilgili bir şey konuşuyor muyum? Bu eve gelip annemin yanında durmama sebebin de o biliyorum. Buraya gelmene laf eden karın, annem size gelince ne diyecek acaba? Eğer bir sıkıntı olacaksa en baştan söyle, Aliye teyzeden rica ederim, o kalır bizde."

"Annemi elalemin eline mi bırakıcam?"

"Allah Allaaah, şaşırtıyorsun beni Serdar..."

"Sen beni hiç şaşırtmıyorsun ama sayın ablam. Yine aynı sivri dil, aynı sevimsizlik."

"Yazıklar olsun, ne diyeyim. Annemden daha çok emeğim vardır üzerinde."

"Giderken annemin bir aylık maaşını da bırak."

"Üç gün için mi??"

"Eve erzak falan alınacak. Ayrıca annem de o eve geri dönmeyecek. Keyfine tatillere git bakalım sen, için rahat edecek mi..."

"Beş yıldır senin için rahatsa, üç gün benimki de rahat

olur merak etme."

Gerçekten içim rahat edecek mi benim? Hiç sanmıyorum. Şimdiden korku sardı içimi. Annemi hiçbir şeyini bilmeyen insanların eline nasıl bırakırım? Gerçi bıraktığım kişi de onun evladı. Ayrıca annemin hepimizden daha çok sevdiği evladı. Serdar'ı görünce gözlerinin içi gülüyor. Tek içimi rahatlatan nokta o. Ama ya karısı? Onu hiç sevmiyor. İnşallah bir sıkıntı çıkmaz. Anneme de bir şey demeli miyim? Alzheimer oldu diye duyguları da ölmüyor ya. Her şeyi anlıyor annem. Ya ben onu terk ettim diye düşünürse... Ya bana küserse... Söylediklerimi daha sonra unutacak, bir anlamı olur mu emin değilim ama yine de söyleyeceğim...

"Anne bu su sesi nereden geliyor?"

"Yağmur yağıyordur herhalde..."

"Yok Nebiş'im ne yağmuru, resmen sel gibi bu ses."

"Belki sadece bizim eve yağıyordur yağmur."

"Eve yağmur nereden yağar anne?"

"Tavandan yağar. Tavana baksana ıslak mı?"

"Aaa annecim banyonun musluğunu açık unutmuşsun. Her yer su olmuş."

"Kim?"

"Banyoya mı girdin sen? Elini yıkarken açık bıraktın herhalde musluğu."

"O adamlar yapmıştır, ben yapmadım. Hem ben yemek yapıyordum."

"Ne yemeği yapıyorsun?"

"Dolma."

"Peçeteyle mi?"

"Yaprak o, görmüyor musun?"

"Çok lezzetli görünüyor ellerine sağlık. Ben banyoyu temizleyeyim geliyorum."

Dolmam da çok güzel olur benim. Elim lezzetlidir. Annemden geçmiş. Akşama dolmayı yaptığımı görünce ne sevinecek. Annem evde yok, nereye gitti ki. Belli ki İfakat yengesine gitmiş. Çok seviyor onu. Benden daha çok seviyor. En çok beni sevse ne olur ki...

"Nebiş'im ben bir yere gitsem üzülür müsün?"

"Beni bırakıp mı? Sen iyi kızsın beni bırakma, sonra o yelloz gelir, sana benzeyen. Onu sevmiyorum."

"Kısa süre için gitsem ama senin yanında Serdar olsa..."

"Aaaa Serdar mı gelecek? Dolma da yapıyorum. Çok sever Serdar'ım dolmayı."

Nasıl da gözleri parladı Serdar'ın adını duyunca...

"Serdar buraya gelmeyecek, sen onlara gideceksin."

"Olur tamam. Dolmamı da götürürüm ama. Gidince bir de çorba yaparım ona, bayılır."

"Tamam, tabi ki yaparsın."

"Sen de gel ama..."

"Ben birkaç gün sonra geleceğim. Gelirken sana ne alayım?"

"Kaymaklı ekmek kadayıfı."

"Hahaaa ilahi anne bu da yeni favorin mi? Artık çikolatadan bıktın herhalde."

"Çikolata da getir, arasına koyarım."

Kime söylesem beni evime götürür ki?
Yoksa hep burada mı kalacağım, yeni evim burası mı?
Yenileri hiç sevmiyorum ben.
Annem ve babamla oturduğumuz bahçeli evimizi çok özledim.
Hem kiraz mevsimi de gelmiştir.
Ağaca tırmanıp saklanırsam belki hiç kimse bulamaz beni.
Kaybolurum belki...

"İçim hiç rahat değil Ahmet. Seninle birlikte olduğum için çok mutluyum ama annemden ayrı kalmaya hiç alışık değilim. Yıllardır yapışık ikiz gibi olmuşuz. Bugün telefonda da konuşmak istemedi benimle. Acaba Serdar'ın karısı canını sıkacak bir şeyler mi yaptı?"

"Daha bu sabah geldik canım. Kardeşin annenin geceyi rahat geçirdiğini söyledi ya, endişelenecek bir durum yok bence."

"Nasıl endişelenmem Ahmet? Çok yıllar evvel Serdar'ın evine gitmişti annem. O zaman da hasta değildi zaten. Pek tanımıyor yani evi. Bulunduğu yeri yadırgamıştır. Onlar da nasıl davranacaklarını bilemezler."

"İyi ya hiç bilmediği bir yer değil. Hem zaten bu hastalıkta yeniler silinmiyor mu sadece, eskiler hatırlanıyor yani. Serdar'ın evini hatırlar o halde."

"Yeniler siliniyor ama geriye doğru siliniyor. Annem o kadar geriye gitti ki kendisini genç kız sanıyor. Bu durumda bırak Serdar'ın evini, Serdar'ı hatırlamasına şükretmek gerek."

"Hadi biraz rahat olmaya çalış bi tanem. Valizlerimizi yerleştirelim de sahilde dolaşalım. Sakızlı dondurma alırsın belki sen de bana olur mu?"

* * *

"Serdar bu peyniri eliyle yiyor."

"Bu dediğin benim annem dikkat et!"

"Ama benim midem bulanıyor."

"Bakma sen de o tarafa."

"Nasıl bakmam ağzını şapırdatıyor."

"Ne diyor bu orospu?"

"Bu kadarı da fazla artık Serdar, bir saniye daha katlanamayacağım bu kadına. Zamanında az etti sanki bir de şu ha-

liyle eziyet etmeye kalkıyor. Bak işte elime düştün elime. O çok sevdiğin oğlun baksın sana şimdi."

"Nereye gidiyorsun hayatım, o hasta, bilmiyor ne dediğini, yapma sen vicdanlı kadınsın."

"Evlendiğimiz zamanlar anana öğreteydin ya o vicdanı biraz da."

"Şimdi ne yapayım aşkım, desem de anlamaz ki. Hem bu ay onun maaşına da ihtiyacımız var. Birazcık sık dişini."

"Yok yok ben o dişleri sıkmaktan kırarım, kusura bakma. Çocukları da alıp gidiyorum ben. Kaltak kardeşin yavuklusu ile gezmelerden döndüğünde bana haber verirsin gelirim."

"Gitme bi tanem n'olur, ben sensiz n'aparım? Çocukları da çok özlerim."

"Abin Sedat niye bakmıyormuş anasına? O kokoş karısı Sabiha kabul etmiyor di mi? Milletin karısı kıymetli tabi."

"Bana bak Orhan gelirse şimdi hepinizi döver!"

"Orhan öldü be, hâlâ daha Orhan diye sayıklıyor. Kocan yok artık kaynana bozuntusu, öldü diyorum sana, toprağın altında!"

"N'aptın sen ya? Nasıl susturacağım şimdi. Etinden et koparmışlar gibi ağlıyor."

"Çabuuuk, çabuk yakın kazanın altını. Her yeri toprak olmuştur Orhan'ımın. Gelir şimdi ordan, yıkansın hemen. Ölmüş mü benim Orhan'ım? Ölmemiştir o, toprak olmuştur sadece, yıkarsak geçer..."

* * *

"Hayır doktor bey, tuvaletten kalkarken düşmüş, ben de bağırtılarına geldim. Baktım ki yerde inliyor."

"Annenizle yalnız mı yaşıyorsunuz? Helal olsun beyefendi, böyle evlatlar kaldı mı annesine bakan... Cennetliksiniz vallahi."

"N'apalım iş başa düşünce bakıyorsun. Karım da evi terk etti anama baktığım için."

"Hadi bakalım arkadaşlar, 1-2-3, sedyeye alıyoruz, kıpırdatmadan..."

* * *

"Serdar Bey annenizde sağ humerus kırığı var. Yani sağ kolunda omuz eklemini oluşturan kemiklerden birisi. Bu durumda başka birisi olsa kesinlikle ameliyat öneririm. Ama sizin hastanızın hem yaşından dolayı risk var hem de Alzheimer hastası olduğu için anestezi sonrası kötüleşme olasılığı var. Kararı size bırakıyorum."

"Ne kararını?"

"Ameliyat olup olmama kararını."

"İyi de siz doktor değil misiniz kardeşim, kararı ben mi vericem?"

"Bakın Serdar Bey, ben doktor olarak size hastanızın durumu açıklarım. Ameliyat olursa neler olabilir, olmazsa neler olabilir onları söylerim, kararını ise size bırakırım. Hastanız ameliyatı kaldıramaz ve kaybedersek sonra size nasıl bir açıklama yapabilirim ki?"

"Ameliyattan çıkamama durumu var mı?"

"Elbette var."

"Takdiri ilahi doktor bey..."

"Tam olarak öyle değil işte. Her ameliyatta düşük de olsa ölüm riski vardır ama annenizde bu risk bizlere göre çok daha fazla. Bir de Alzheimer hastası olduğu için anestezi sonrası evre atlayacaktır ve yaşam süresi kısalacaktır."

"Ameliyat olmasın diyorsun yani."

"Yok öyle demiyorum. Sadece iyi düşünün diyorum."

"Peki ameliyat olmazsa ne olur?"

"Alçıya alıp kendi haline bırakılırsa kemik yine kaynayacaktır ama istediğimiz gibi olmama olasılığı var. Alçıyı açtıktan sonra hareket kısıtlılığı olabilir."

"Ne kadar alçıda kalacak?"

"Yaklaşık iki ay kadar."

"Ameliyat olursa hastanede uzun süre yatacak mı?"

"Hastanın ameliyat sonrası durumuna bağlı olarak değişir. Bir süre yoğun bakımda kalabilir. Siz kararınız verin. Eğer ameliyat kararı verirseniz bazı kâğıtları imzalamanız gerekiyor. Hemşire hanım bana ulaşır."

* * *

"Anne kolunu kırdın, mecbur o alçıyı takacaklar, zorluk çıkarmasana doktorlara!"

"Kolum falan kırık değil benim, senin kolun kırık!"

"Ben yakında kafayı kıracam zaten, çok sevdiğin kızın def olup gitti, ne hallere düştük!"

"Kızım mı gitti? Bebeğimi mi aldılar benim. Oooooooy..."

"Bağırmasana anne, ne bebeği? Sevgi gitti ya, onu diyorum. Taze kocasıyla gezmeye."

"Ne işi var elin kızının benim kocamla? Herkes kendi kocasını ellesin, benimkini ellemesin!"

"Ne ellemesi anne, rezil etme beni burada millete. Sapık diyecekler bak sana."

"Def ol git sen de pezevenk! Ne çok konuştun car car car!"

Hemşire:

"Teyzecim kolunu bana bırak hadi, doktor bey çok zorlanıyor."

"Zorlama adamı sen de, bak ne güzel yumurta gibi adam,

elinde tut bunu."

"Anne bi sus, Allah aşkına kapa şu çeneni!"

"Bu pezevenk hâlâ burda mı? Def ol dedim sana!"

Hemşire:

"Serdar Bey, biz işimizi bitirene kadar dışarıda bekler misiniz? Teyzeyi zor tutuyoruz zaten."

"Kim kimi tutuyor ayol. Sen kendine bak orospu!"

* * *

"Bu ilaçları size tarif ettiğim gibi düzenli olarak vereceksiniz. Haftaya da kontrole gelin."

"Tamam doktor bey. Ben annemle tek başıma ne yapıcam bu haliyle, onu bilemiyorum."

"Tek başınıza böyle bir hastayla baş etmeniz zor. Evde size yardım eden birileri olacak, ya da bir süreliğine bakım evi düşünebilirsiniz belki."

"Evlere mevlere götürme beni!"

"Anne sen niye suratıma tuhaf tuhaf bakıyorsun? Tanımadın mı beni yoksa, Serdar'ım ben."

"Hadi ordan, Serdar'mış! Sen Serdar'ın tırnağı olamazsın pezevenk!"

"Eyvaaah, beni de iyice unuttu doktor bey!"

"Geldiğinden beri tanımıyordu zaten."

"Evde öyle değil ama doktor bey."

"Orasını ben bilemem. Hasta sizin hastanız, ben de nörolog değil ortopedistim. Hadi bakalım geçmiş olsun. Teyze sen de dikkat et, kırma bir daha bir taraflarını."

"Ben kırmadım ki, o kırdı!"

* * *

"Sevgiiiiiiii..."

"Ne Sevgi'si anne Sevgi yok burda."

"Buralar hep su olmuş Sevgi..."

"Anne ne yaptın, işedin mi sen salonun ortasına?"

"Yine o adamlar su döküp kaçtılar."

"İyi günde kötü günde demedik mi biz seninle, lütfen eve döner misin. İki gün sonra Sevgi gelecek zaten. Ben yapamıyorum tek başıma. İşe bile gidemedim. Patrona hasta anneme bakıyorum diyince acıdı da izin verdi. Patron acıyor ama sen acımıyorsun."

"Oh oluyor hem sana hem de anana. Böyle yalvarırsın işte. Zamanında bana yaptıkları gelir mi aklına acaba o bunak ananın."

"Allah aşkına yapma. Diyorsun ya zaten, bunak işte, ne hatırlasın. Benim için dön lütfen."

"Ne haliniz varsa görün. Ver ananı huzurevine bana ne!"

"İki gün için huzurevine mi verilir? Sonra Sevgi ne der bana? Ama ben tek başıma bir saat bile bakamıycam. Her yer çiş oldu."

"Oh oldu, daha çok ararsın beni sen. Az daha yaşa pisliğin içinde!"

* * *

"Beyefendi iki günlük bakım için almıyoruz yaşlıları biz."

"Ama ben bakamıyorum, sokağa mı atayım? Parasını da vericem size bedava değil ya..."

"Tamam ama fiyat değişir o zaman."

"Soyguncu musunuz huzurevi mi belli değil!"

"Beyefendi burası huzurevi değil bakımevi. Sizin hastanız huzurevi hastası değil. Doktor ve hemşire bakımı gerektiren bir hasta. Bedava mı geliyor doktorla hemşire buraya. Hasta-

nıza özel bir hasta bakıcı ayarlayacağız ayrıca."

"Tamam artık neyse, denize düşen yılana sarılır."

"O zaman evde kendiniz bakın beyefendi."

"Tamam dedik ya!"

"Hani misafirliğe gelmiştik, ne biçim ağırlıyor bunlar bizi?"

"Birazdan çay, kahve getirirler anne merak etme."

Bakımevi elemanı:

"İçeride çay saatimiz başlayacak birazdan, sizi içeri alalım mı?"

"Sen de gel Serdar, ben tek korkarım."

"Yok annecim sen git bak ne güzel arkadaşlar var içeride. Korkacak bir şey yok, ben buradayım."

"Sana da bir tabak yaptırayım mı? Belki kısır da vardır, sen pek seversin..."

* * *

"Sevgiiiiiiii..."

"Sevgi kim teyze?"

"Sevgi benim kızım. Nerde kaldı Sevgi, alsın beni evime götürsün."

"Teyzecim zaten çok kısa kalacaksın, kızın hemen gelecek."

"Yoksa beni buraya bırakıp kaçtılar mı vaaaaaay..."

"Yok teyzem olur mu hiç öyle şey? Kolunu kırdın ya sen, o yüzden burdasın. Daha iyi bakılması için."

"Kim kırdı benim kolumu? O adamlar mı?"

"Düşmüşsün ya, o zaman kırılmış."

"Sevgiiiiiiiiiiii..."

"Sevgi yarın gelir teyzecim hadi sen yat artık. Gecenin ikisi oldu. Herkes uyuyor, senin bağırtına uyanmasınlar."

"Şu yandaki kadın da bağırdı az evvel. Çantasını çalmışlar, onu söyledi. Hırsızlar mı var burda?"

"Yok teyzecim hırsızlar falan. Rahat ol sen. Ben bütün

gece burdayım. Kimse size yaklaşamaz."

"Sevgiiiiiiiii..."

"Teyze bağırma gözünü seveyim!"

"Elleme gözümü sakın!"

"Lafın gelişi öyle dedim ama sen de bağırma bak herkes uyanacak."

"Bak buraya da gelmiş deyyuslar!"

"Kim gelmiş teyzecim?"

"Su döküp kaçan adamlar."

"Ne suyu?"

"Baksana her yer su oldu yine."

"Aaaa teyze sen altına mı yaptın?"

"Hayır ben yapmadım, onlar çeşmeden taşıyıp döküyorlar buraya."

"Hadi gel gel bez takalım sana."

"Benim bezlerim var evde."

"Tamam burada da var, gel hadi banyoya, çabuk, iyice batmasın buralar, diğer yaşlılar kayar düşer sonra. Temizlesinler hemen. Haşmeeet baksana, şuraya bi paspas at."

"Ama benim bezlerimi Sevgi değişirdi..."

"Ben de senin kızın sayılırım, utanma benden."

"Sevgiiiiiiiii..."

"Teyze Allah aşkına sus!"

Kime söylesem beni evime götürür ki? Yoksa hep burada mı kalacağım, yeni evim burası mı? Yenileri hiç sevmiyorum ben. Annem ve babamla oturduğumuz bahçeli evimizi çok özledim. Hem kiraz mevsimi de gelmiştir. Ağaca tırmanıp saklanırsam belki hiç kimse bulamaz beni. Kaybolurum belki...

* * *

"Telefonlarımı niye açmıyorsun Serdar çok korktum, annem nasıl?"

"İyi şimdi, panik yapma."

"İyi şimdi ne demek, kötü müydü ki?"

"Bak şimdi iyi tamam mı korkma, sakin ol önce, anlatayım sana."

"Çıldırtma beni Serdar anlatsana!"

"Annem tuvalette düşmüş, sonra hastaneye götürdüm. Kolu kırılmış."

"Nasıl ya? İki günde kolunu kırmayı becerdin, aferin! Nasıl şimdi?"

"Bak hemen beni suçluyorsun. O kadar kıymet veriyordun madem gitmeseydin keyfine tatillere. Ben burda iki gündür ne çekiyorum haberin var mı?"

"Bana ne senin ne çektiğinden. Sen 5 yıldır sordun mu bana hiç? N'aptılar söylesene hemen, ameliyata mı aldılar yoksa?"

"Ameliyatın büyük riski varmış. O yüzden alçıya aldılar. İki ay alçıda kalacakmış."

"Annemi ver telefona çabuk!"

"Veremem."

"Ne demek veremem?"

"Annem geldikten sonra karım beni bırakıp gitti. Annemin kolu kırılınca da tek başıma bakamadım."

"Nerede şimdi?"

"Bakımevine bıraktım iki günlüğüne, sen dönene kadar."

"Allah seni kahretsin Serdar! Olmaz olsun senin gibi evlat. İki günde huzurevine bıraktın anneni, helal olsun!"

"Ya n'apsaydım? Eve gelir gelmez altına yaptı, her yer rezil gibi oldu. Afet de bırakıp gitti zaten. Erkek başıma ne yapabilirdim? Kaç gündür işe gitmiyorum zaten patron kovacak yakında."

"Patronun senin kadar vicdansız değildir. Eminim yine

yalan söylüyorsun. Annenin hasta olduğunu kime söylesen izin verir."

"Sen ne biliyorsun benim iş ilişkilerimi?"

"İş ilişkisi diyor bana yaa. Duyan da iş adamı sanacak."

"Çok merak edeceksen bırakıp gitmeseydin anneni."

"Hani anneni kimseye bırakmazdın? Hani ben evlenince annem seninle kalacaktı? İki gün, tam iki gün yetti senin gerçek yüzünü görmeye. İki günde annesini huzurevine bırakan adam, bana laf yetiştirmeye çalışma hiç. Sen nefesimi tüketmeye bile değmeyecek bir adamsın. Bana hemen annemin kaldığı yerin adını ve adresini ver. Biletleri erkene alıyorum ve hemen dönüyorum."

* * *

"Bak kim var burada Nebiş teyze?"

"Kimsin sen?"

"Sevgi ben anne, kızın. Tanımadın mı beni yoksa?"

"Sen Sevgi olamazsın. Sevgi beni buralara bırakmazdı. Ben buradaysam Sevgi ölmüş olmalı."

"Sevgi ölmedi anne, Sevgi burada. Sevgi'nin haberi olmadan seni buralara getirmişler. Şimdi Sevgi geldi ve seni alacak. Seni alıp evine götürecek."

"O zaman nerede Sevgi?"

"Dışarıda bizi bekliyor, hadi gidelim."

"Annem de yanında mı? Ben annemi çok özledim."

"Ben de..."

Birkaç ay sonra...

"Küçük kız bakar mısın?"

"Söyle Nebiş'im benim..."

"Sen beni nerden tanıyorsun?"

"Ben seni her gün görüyorum, çok da seviyorum. Seninle çok iyi anlaşıyoruz biz. Aslında çok eskiden beri tanıyorsun beni. Aramızda kimsenin yıkamayacağı özel bir bağ var."

"Peki bu adam kim?"

"O da benim eşim Ahmet. O da seni çok seviyor. Hatta sana her gün çikolata bile alıyor."

"O zaman size teşekkür ederim."

Evime gitmek istiyorum ben. Bu ikisi belli ki iyi insanlar ama evimi çok özledim. Gitmeye de korkuyorum. Ya evde yoksam?

Son Söz Sizlerin...

Annem Alzheimer hastası... İki yılı aşkın bir süredir her günümüz birlikte geçti. Aynı çocukluk ve gençlik dönemlerimizdeki gibi. Bu duyguyu seviyorum. Gün içinde 40 dakikayı kendime ayırdım. Spor salonuna gidiyorum. Her gün gitmeden önce anneme spora gideceğimi söylüyorum. Bir gün spor çantamı aldım. Annem, "Futbola mı gidiyorsun kızım" diye sordu. "Evet anne bir maç yapayım geleyim ben" diye yanıt verdim. "Haa git kızanım, yap gel" diye yanıt verdi (Tekirdağ'da çocuklara kızan denir). Ağabeyim futbolcuydu. Belki o günlerden kalan bir anı... Sonuç: Ben ve futbol:)

Özen Hanım

Yaklaşık 13 yıl Alzheimer hastası annemle yaşadım. Adımı unuttu, fakat beni görünce gözüyle takip ederdi. Ben ona "Pamuğum" dediğim zaman bakar ve gözünden yaş gelirdi. O benim kızım, ben onun annesi oldum. Beş kardeşiz, en küçüğü benim. Ne kariyer yaptım ne de evlilik. Abi ve ablalarım bana, annem herkesi unutsa da seni unutmaz derlerdi. Annem adımı unuttu ama gözlerindeki bakış hiç değişmedi, bana hep sevgi dolu baktı...

Nuray Hanım

Akşam üzeri biraz uzandım dinlenmek için. Baktım annem türkü söyleyerek mutfağa gitti. Elinde iki tabak kesilip ayıklanmış meyveyle geldi. Birini babama, birini bana hazırlamış, nasıl sevindim anlatamam. Şu an yazarken bile gözlerimden yaşlar süzülüyor. Kalktım hemen, aldım elinden, sarıldım. Biraz sonra tekrar gitti mutfağa, süt hazırlamış, geldi. Tekrar sarıldım. Dedi ki, "Bugün beni çok mutlu ettin, sen bur-

dasın ve ben çok mutluyum..." Onun bu hali ise beni çok ama çok mutlu etti.

Safiye Hanım

Geçen yıl bana, "Sana bir şey sormak istiyorum ama utanıyorum" dedi. "Sorabilirsin neden utanıyorsun" dedim. "Ben kaç yaşındayım, gerçekten özür dilerim" dedi. Ona 80 yaşında olduğunu söyleyince gözleri doldu. "Ben bu kadarını beklemiyordum ama bu çok fazla" deyince, "Aaa üzülme, ben sana indirim yaparım kaç yaşında olmak istiyorsun" dedim... "Hiç olmazsa 75 falan olsun" dedi. "Tamam ben hallederim" deyince nasıl sevindi bilemezsiniz... Tabii bu konuşmayı unuttu, bir daha hatırlayıp sormadı.

Fatma Aliye Hanım

Babam 93 yaşında, üç yıldan beri Alzheimer hastası. Annemi kaybettikten sonra bayağı asabileşti. Bir gün alt bezini almak üzere evden çıktım. İki saat sonra döndüğümde yanına gittim. Aman Allah'ım, o yatakta yatan babam kalkmış, oturmuş, çok kızgın bir ifadeyle "nerdesin, nerdesin!" diye bağırıyor. Tabii ki bezini almaya gittim desem anlamayacak. "Baba, pazara yiyecek almaya gittim" dedim ve zorla ikna ettim. Başını okşadım. Bir de baktım ağlıyor. İşte o anda ben de koptum. Hemen yan odaya geçip ağlamaya başladım. Meğer yalnız kalıp terk edildiğini sanmış.

Mukadder Hanım

Biz köyde yaşıyoruz, annem Alzheimer hastası. Bir gün annemi durduramıyordum, çok huzursuzdu. Nohutla kuru

fasülyeyi karıştırıp önüne verdim. "Bunları ayır" dedim. Saatlerce uğraştı ve ben de rahat ettim. Kendi çözümümüzü üretmeye çalışıyoruz. Aslı sevgi olunca yükü de ağır gelmiyor.

Ayşe Hanım

Alzheimer... Yalnızlık hastalığı... Adların, anıların silindigi, günlerle gecelerin yer değiştirdiği, yer ve zamanın belirsizleştiği, yaşamın hasta ve yakınları için çözülmez, bazen içinden çıkılmaz, karmaşık bir düğüme dönüştüğü hastalık... Tek ödülü hastanızın her şeye rağmen size minnetle bakan gözleridir. Tüm yardımlarınız, desteğiniz, çırpınışlarınız ve bazen kendi kendi hayatınızı bile unutuşunuz için...

Zeynep Hanım

Televizyonda, haberlerde bir ölüm haberi veriliyordu. O sırada ben de anneme bir tabak tatlı vermiştim. Annem bana dönüp, "Bu tatlı ölenin hayrı mı?" diye sormuştu. Bizi gülümsetmişti. Lavaboda elini yüzünü yıkarken aynadaki görüntüsüne bakıp, "Ay ne bakıyorsun sen öyle bana" deyip, sonra "Kim bu kadın?" diye çekişmeleri, çocuklarımıza "Senin annen baban kim yavrum?" diye soruşları ve daha birçok tatlı unutmaları...

Şükran Hanım

Kayınvalidem 90 yaşında, kendisinden iki yaş küçük olan, ama Alzheimer olmayan kız kardeşine bir gün eşimle (oğluyla) birlikte ziyarete gittiler. Gidip döndükten sonra kayınvalidem kız kardeşi için "Gördün mü İsmet'in bana yaptıklarını! Ben evini bilmediğim için oğlumla gittim oturmaya.

O bana neler demedi ki! Benim kocam öldü diye kocanı da koluna takmış gelmişsin, bana benim kocam bak yaşıyor diye hava atmaya utanmıyor musun diye beni azarlamaz mı! Suratımıza bakmadı, nasıl karnı darmış! Şimdi bunadı da bana iftira atıyor. Halbuki benim kocam değil, oğlum bu. Bundan sonra ölse mezarına dahi gitmem iftiracı bunağın!" Kayınvalidemi hâlâ ikna edemedik. Şu an kız kardeşine oldukça kızgın.

Esma Hanım

Önceden annemi tanıyan, büfe işleten bir bayan vardı, annemin hastalığını bilmesine rağmen halini hatırını sordu. Tabii bu arada annem de bayanı tanımış gibi ona hal hatır sordu. Bayan daha sonra, "Beni hatırladın mı Kıymet teyze" dedi. Annem de "Tanıdım kızım" dedi. Neyse biraz bayandan uzaklaştık, ben şaşırdım, "Anne gerçekten Seher'i tanıdın mı" dedim. "Yok kızım nerden tanıyayım" dedi. "Ama ne güzel sohbet ettin tanıyor gibi" deyince, "Ne yapayım kadına ayıp olmasın" dedi:)

Bir gün de sabah uyanmış yatağını düzeltiyor. Bir baktım üzerine giydiği kazağını yorganına giydiriyor. "Anne ne yapıyorsun?" dedim, gayet ciddi bir tavır ile "Görmüyor musun yatağımı düzeltiyorum!" dedi.

Dilara Hanım

Annem, ben ve bizi ziyarete gelen bayan arkadaşım balkonda oturuyorduk... Hava çok güzeldi ve muhabbet arttıkça arttı. Saat bayağı ilerledi. Gece 00.30'u buldu. Tabii ki bu arada annemin uykusu geldi. Başladı esnemeye. Ardından annem arkadaşıma baktı ve bana döndü, "Kızım, tamam, misafirliği anlıyorum, ama misafirliğin de bir haddi, hududu olur değil mi,

saat kaç oldu" dedi. Ve bunu o kadar safça ve düzgünce söyledi ki...

TV'de bir açık oturumu izliyorduk annemle. Ben bir ara kalktım ve demlediğim çaydan annemle bana getirdim. Anneme uzattım. Uzattım ama annem bir türlü almıyor ve başıyla televizyonu gösteriyor. "Ne oldu annem, neden çayı almıyorsun" dediğimde, "Yavrum bu beyler deminden beri konuşuyorlar, dilleri kurumuştur. Ben almayayım, sen benim çayımı onlara ver" dedi.

Oturma odasında, masanın üstünde, Viyana Teknik Üniversitesi'nde okuyan yeğenimin (annemin torunu yani) fotoğrafı vardı. Bir gün bir baktım annem o fotoğrafla konuşuyor. Hemen sessizce o tarafa gittim, bakalım neler söylüyor diye ve başladım dinlemeye. Annem aynen şöyle konuşuyordu: "Ceeeeeem, nasılsın çocuğum? .... Ceeeeeeeem, beni duymuyor musun? ... Aaaaa demek iyisin, aferin çocuğum... Ama yavrum seni biraz zayıf gördüm, yemek yemiyor musun? ... Efendim? ... Ye, ye çocuğum e mi çok zayıflama. ... Haydi ben de seni seviyorum. ... Hoşça kal çocuğum" dedi ve koridora döndü.

Annemin yaşam gücünü kaybetmemesi için tırnaklarına ojesini sürmeyi asla ihmal etmedik. Çünkü annem normal hayatta da bakımı çok severdi. Bir hafta ya da iki hafta geçip de elindeki ojeler uçlarından çıkınca bana döner ve "Yavrum baaaak tırnaklarımdan kan akıyor" derdi tırnaklarını bana göstererek. Aslında söylemek istediği, "Yavrum, ojelerim çıktı, yenisini sürelim"di. Tabii ki bize de ojelerini yenilemek düşüyordu.

Akşam yatıyorduk, sabah kalktığımızda, ayakkabılıktaki ayrı ayrı terlikleri iç içe geçirilmiş ve dizilmiş bir şekilde buluyorduk. Not: Bu problemimizi terlikleri ayakkabılıktan kaldırmakla çözdük.

Şenay Hanım

Anneme anne demek istiyorum. O bana "anne" diyor. Ama biliyorum, o gözleriyle bana anne oluyor bazı anlar. O anları yakalamak için ona bakıyorum, bakıyorum ve bakıyorum. Anne diyorum, anne, sen benim annemsin...

Elif Hanım

ZAMAN HATIRALARA SİLGİ VURMADAN

Hani kurduğunuz bir cümle, ağzınızdan dökülüveren bir mısra, hiç zorlanmadan anlatıverdiğiniz bir küçük hikâye hediye edilmiştir size geçmişten. Hani yağmurdan sonraki mis kokudur semayı kaplayan içinizde hissettiğiniz, saçınızı yalayan rüzgârdır veya huzurdur yüzünüze yansıyan. Yani sizi ferahlatan, mutlulukla tebessüm ettirebilen hayatımızın mihenk taşlarından biridir demek istediğim.

O huzur, geçmişimden bugünüme uzanan sağlam bir köprü benim için. Her dakika özlemle andığım, çocukluk edip de öğrenmekte huysuz davrandığım, bana hayatı öğreten adama yeterince vakit ayıramadığımı düşünüp hayıflandığım bir hazin hikâyedir.

Üç tarafı kitaplarla çevrili bir odanın o muhteşem kokusuyla büyümüştüm ben. Her anımda kitaptan, okumaktan izler vardı. Babamın Kemeraltı'ndaki kitapçı dükkânı sadece bir dükkân olmaktan öte, adeta dergâhtı. Sohbeti sevenlerin uğrak yeriydi. O, her kitabı okuyor, uzun uzun yorumluyor, sonra deryalar gibi anlatıyor da anlatıyordu. Parmağını burnunuza uzata uzata, "Haklıyım efendim!" deyişine kızıveriyordunuz belki de. Belki de her şeyi bilişini imrenerek kıskanıyor, hatta bunu mübalağalı bile buluyordunuz. O ise, her bilemeyişinize konak, her dara düşüşünüze durak oluyordu.

Heybetli görüntüsü, kırlaşmış aslan yelesi saçları, Atatürk

kaşlarıyla önünde ceketinizi iliklemekten kendinizi alamazdınız. Gelen müşterilerine okumadığı kitabı satmıyor, hatta daha da ileri giderek kitap okumaya gelenleri alacakları kitapla ilgili bir küçük teste de tabi tutuyordu. Haklıydı, öyle her akla gelen kitap alınır mıydı? Bu işin de bir amacı olmalıydı elbette.

Her cebinden, ezberlemek için hazırlanmış, defalarca okuduğu notlar çıkardı. Dudakları daima kıpır kıpırdı. Bu ak saçlı beyefendi, yanındaki bol kepçe "Türkmenistan Lokantası" ile şakırdayan suların ses verdiği cami avlusunun arasında tarihi bir kişilik sergiliyordu sanki. Anlamışsınızdır, o, sıradan biri değildi elbet. Bugün öğretmenlik hayatının 19. yılına adım atan bir öğretmenin ilk öğretmeniydi, ona hayatı öğreten.

Her konuya uygun bir hikâyesi, her anıyı süsleyecek birkaç şiiri, geçmişin tozlu raflarından hayata salınıveren altın sayfaları vardı onun. Üç beş kitabı bir arada okurdu. Beğendiği yerlere küçük, kitabı zedelemeyecek kadar küçük, hatta kendisinden sonra kitabı okuyacakları etkilemeyecek kadar küçük noktalar kondurur, sayfa numarasını da en arkaya not ederdi. Okuma bitince bu arka sayfadaki sayfa numaralarına göre tasnif yaparak şimdilerde kutularda muhafaza ettiğim sararmış yapraklı defterlere satır satır tekrar geçirirdi.

Sonra mı?

Sonra, çocukluğumun en güzel yerinde saklı olan yaz tatiline çıkarken bile boş durmaz, o yazdığı defterleri yanına alırdı. Yolculuğun ilerleyen saatlerinde yorulduğunu bahane ederek şoför koltuğunu anneme devredip söylediği her mısrayı tekrar etmemizi bekler, tatillerde bize birkaç şiir mutlaka ezberletirdi. "Her topluluktan öğreneceğiniz şeyler vardır," diyerek uzun konuşmaların ortasına atardı bizi. Mutlak bir gazete okur, haberleri ise hiç kaçırmazdık. O istiyor, biz yapıyorduk. Hatta bunu "sıkı bir disiplin" olarak algılıyorduk çocuk kafamızda. Oysaki ben bu

yaşımda ne kadar şiir biliyorsam, anlattığım konuya paralel ne hikâye anlatabiliyorsam, çocuklarımı kendime hayran bırakabiliyorsam onun öğrettikleri sayesindedir. İnsana hürmet ediyor, büyük küçük hangi yaşta olursa olsun misafirimi kapıda karşılıyor ve uğurluyorsam onun sayesindedir. Bugün her cümlenize "babam derdi ki" diye başlıyorsanız o sizin ilk öğretmeniniz, size hayatı ilk öğreteniniz, ilk ve en kalıcı çizgiyi size nakşedeninizdir.

İlk kaynak kitaplar bile hiç sorun olmamıştı benim için çünkü zaten yıllar öncesinden alınmış, sanki edebiyata meraklı olacağım ya da bunun eğitimini alacağım belliymişçesine raflarda sıralanmıştı. Hocalarımda bile olmayan kitaplara sahip olduğumu ise yıllar sonra anlayacaktım.

Yıllar sonra o muhteşem insanın kafası artık bilgileri alamadığı zaman beynimin aralıklarına sıkıştırdığım zerrelerden onunla yaşanmış ne varsa hatırlama telaşına düşecektim. O, her şeyi, annemi, beni, sevdiklerini, sevmediklerini unuturken bir bir, ben inadına onunla yaşadığım her ânı hatırlama gayretiyle acılar çekecektim.

Aslında acıların en büyüğü ona ait olacaktı. Yeri gelecek, "Her şeyi unutur da annemi unutamaz" dediğimiz bu hassas kadına dönüp dolaşıp ikinci kez evlenme teklif edecekti. İşte o an içiniz şiddetle burkulacaktı. Sinsi bir el onun en kıymetli hazinesi olan aklına, övündüğü geçmişine, sıkıntılarla yoğrulmuş tatlı hatıralarına bir perde çekecekti. O perde bir daha açılmamak üzere çekilecekti. Siz kahrolacaktınız çünkü size hayatı cömertçe sunan, size gelecek hazırlayan o nurlu ihtiyarın gittikçe ufalan bedeninde koca bir tarihin yok olup gidişine tanıklık edecektiniz. En dayanılmaz olanı da bu olacaktı belki de.

İnanır mısınız bilmem ama benim atanmam sırasında bile hiçbir müdahalede bulunmamıştı çünkü onun anlayışına göre her yer vatandı, görev nerede olursa oraya gidilecekti. Yıllarca

herkesin her işine koşturan bu adam benim için kılını bile kıpırdatmamıştı işte. İyi ki de öyle yapmış. Yoksa "İlk ve Tek Köyüm" hiç ama hiç olmayacaktı.

Ayakkabısı büyük geldiği için maç yaparken camı koca postalıyla kıran ve bir o kadar da utanan Murat'ı tanıyamayacaktım. Öğrencilerimi tarlalardan toplayıp derse dahil edişim ve bunun kıymetini bilişim asla gerçekleşmeyecekti. Kırık dökük cızırtılı mikrofonlara bile bir sevdayla üşüşen köy insanının güzelliğini tadamayacaktım. Arkamdan kovalayan köpeklere, arılara aldırmadan kız öğrencilerimin senli benli konuşmalarındaki art niyetsiz samimiyeti hiç anlayamayacaktım. Veli toplantısında traktörlerle dolu okul bahçesine bakıp şimdiki okulumun çağdaş görüntüsüyle değişenleri iç çekerek hatırlayamayacaktım.

İşte her hatıra bana bir şeyler katıp arşivimde beklerken, boş geçen anların olmaması gerektiğini anlıyordum. Hayat küsecek kadar uzun değildi. Hayat, bir sonbahar yaprağının ardından gidilemeyecek kadar değerliydi. İnsan seviyorsa hemen söylemeli, küsse barışmalı, hayatı ertelememeliydi. Zaman gelip de hatıralara bir silgi vurmadan yaşanmışların değeri bilinmeliydi.

Hani sevdiklerinizi hep resimlerdeki gülen haliyle hatırlamak istersiniz ya, ben de onun hatıralarında gurur duyduğu bir öğretmen ama hep küçük kızı olarak kalacaktım. Onunla vedalaşma ânı geldiğinde, ak sakallarıyla nurlanan yüzüne ıslak bir öpücük konduracak, artık her şiiri onun için okuyacaktım.

Ben, beni ben yapana, yorulmak nedir bilmeden, karşılık beklemeden verene, "benim öğretmenim"e minnettarım. "Bugün halim ve tavrımda takdire şayan şeyler varsa sayendedir", "Boş değil, boşlukta değilsem sayendedir".

Hoşça kal unutamadığım öğretmenim, bir el verdin ki bana sımsıkı ellerimdedir.

Fatma Zehra Öner

UNUTMAMALISIN

Unutmaman lazım
Ben senin annenim.
Seni doğuran benim
Besleyen, büyüten
Seninle var olan,
Koşulsuz seven.
Ben senin annenim
Unutmaman lazım
Ben seni çok sevdim...

Unutmaman gerek
Ben senin karınım
Seni mutlu kılanım.
Neredeyse,
Bir ömrü paylaşanım.
Ben senin karınım.
Unutmaman gerek
Ben seni çok sevdim...

Unutmaman gerek
Ben senin ablanım.
Seni en önce sevenim.
Sırlarını paylaşan,
Zorluklara beraber
Göğüs gerenim.
Ben senin ablanım.
Unutmaman gerek
Ben seni çok sevdim...

Ve Unutmamalısın
Ben senin kızınım.
Beni sen doğurdun
Beni en önce seven sendin.
Besleyen, büyüten
Koşulsuz sevendin
Sen benim annemsin
Unutmamalısın
Ben seni çok sevdim
Ben seni çok sevdim
Ben seni çok...
Ben seni...
Nurhan Kaya

YA EVDE YOKSAM

"Sana bir şey sormak istiyorum ama utanıyorum, ben kaç yaşındayım, gerçekten özür dilerim," dedi. Ona 80 yaşında olduğunu söyleyince gözleri doldu, "Ben bu kadarını beklemiyordum ama bu çok fazla" deyince, "Aaa üzülme, ben sana indirim yaparım kaç yaşında olmak istiyorsun" dedim... "Hiç olmazsa 75 falan olsun" dedi. "Tamam ben hallederim" deyince nasıl sevindi... Tabii bu konuşmayı unuttu, bir daha da sormadı.

Evlatlarla ebeveynler yer değiştirirse... Anneler kız olursa... Babalar oğul olursa... Dünya tersine dönerse... Coşkuyla, öfkeyle, merakla, depresyonla, gittikçe çocuklaşarak, gittikçe bebekleşerek, küçüle küçüle, anneler babalar bebek, evlatlar ebeveyn olursa...

Bu kitap Nöroloji hekimi Dr. Sevda Sarıkaya'nın gerçek hasta öykülerinden esinlenerek kurguladığı, Alzheimer hastası Nebiş ve onunla birlikte yaşayan kızı Sevgi'nin hikayesidir. Alzheimer hastası annesine bakarken kendi dünyasını da kurmaya çabalayan Sevgi'nin yaşadıklarıdır...

Dr. Sarıkaya'nın trajikomik bir dille ele aldığı öğretici roman türünün nadir örneklerinden olan bu kitapta, konu ile ilginiz olmasa dahi kendinizden çok şey bulacaksınız!

hayykitap

ISBN: 978-975-2477-37-7

18 TL